

Giới thiệu Nhớ Để Yêu

Tụi nó đi tới cửa lớp thì thấy giáo viên đang đứng đó. Thấy tụi nó cô hỏi:

- Các em là học sinh mới?
- Vâng thưa cô - Quỳnh nói.
- Đây là lớp 11A1. – Nó hỏi cô, giọng lạnh như băng khiến giáo viên không khỏi lạnh người.
- Đúng vậy. Các em đi theo tôi. - Sau khi lấy lại tinh thần, cô mới nói với nó.

Hai đứa bước theo giáo viên mới vào lớp. Cô giáo tuy trẻ nhưng đã có rất nhiều kinh nghiệm đối với những lớp quậy như lớp 10A1. Cô cũng rất có uy thế và được học sinh gọi “thần mặt” là bà chằn tinh. Cô bước vào, lớp ko 1 tiếng động.

Sau khi gạt đầu tỏ vẻ hài lòng cô nói:

- Hôm nay lớp ta có hai học sinh mới. Các em vào đi.
- Sau khi thấy cô ra hiệu tụi nó rào bước bước vào.
- Vũ Huyền Trang Anh.- Nó nói mà giọng lạnh hơn cả băng tuyết khiến học sinh trong lớp rung mình.
 - Diễm Thiên Quỳnh. Đây là tên của mình. Mong mn giúp đỡ.- Quỳnh nói rồi cười một nụ cười đẹp mê hồn làm xiêu lòng đám con trai.
 - Uời đẹp quá đi.- Đám con trai ở dưới hét lên.
 - Cho mình số điện thoại bạn oi.- Boy1.
 - Trang Anh, tình yêu của mình...- Boy2.

Truyện teen Nhớ Để Yêu mang lại cho bạn đọc những cảm nhận chân thực về tình yêu, tình học trò đầy thấm thiết. Mời bạn đọc thưởng thức tựa truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trở Về Quê Hương

“ Máy bay chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay Sao Vàng , mời mọi người kiểm tra hành lý để chuẩn bị xuống sân bay.”

Tiếng loa vang lên làm nó và Thiên Quỳnh tỉnh dậy. Quỳnh ngồi dậy, lay lay tay nó , nói :

- Trang Anh, dậy đi mày, đến nơi rồi đấy.
- Biết rồi, lấy hành lý hộ tao. – Nó phán một câu làm Quỳnh rất ư là xúc động.
- Lấy cho mày?
- Ủ - Nó đáp gọn lỏn.
- Haiz. Chịu mày luôn đấy. - Quỳnh thờ dãi nói.
- Chịu khó đi baby.- Nó trêu.
- Biết zùi .

-----6h 30 PM-----

Máy bay đã hạ cánh. Tụi nó đeo cặp kính đen to bản, nhanh chóng bước xuống sân bay, xung quanh không ngớt lời bàn tán. Ai cũng khen tụi nó đẹp, không là rất đẹp mới đúng. Tụi nó mà không đi nhanh thì bị kiện vì cái tội cướp đi trái tim của biết bao chàng trai mất. Không biết chừng tại nơi đây lại có một vụ đánh ghen hoành tráng nữa chứ. Xinh như tụi nó khổ chết mất.

Hôm nay, nó mặc áo sơ mi trắng tinh khôi cùng chân váy bò ngắn. Tóc nó được cột cao. Chân mang đôi boots da cao 5 phân như tôn lên đôi chân dài thẳng tắp cùng nước da trắng nõn. Quỳnh thì khác, nó mặc một cái váy trắng chấm bi đen lửng, dài quá gối. Chân đi đôi giày bánh mì. Mái tóc dài buông thõng. Cả hai tụi nó trông thật xinh đẹp, cá tính. Tụi nó xách va li nhanh chóng bước đi trước ánh nhìn xiêu lòng của bao nhiêu chàng trai.

Ra khỏi cổng sân bay, nó đang định bắt taxi về thì bỗng đụng trúng một người suýt chút nữa là nó ngã may có người đó đỡ kịp. Với tính khí của nó thì người đó thôi xong rồi. Nó cau có ngược lên, đang định chửi cho người đó vài câu thì mặt nó hơi cau lại, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Bảo, sao anh lại ở đây?

- Tôi đi đón cô, được chứ ? - Thiên Bảo nói

Quỳnh đi sau, bây giờ mới lại, nghe thấy tên Thiên bảo nhỏ hơi ngạc nhiên, nhỏ cất tiếng chào:

- Anh Bảo, chào anh.

- Ủ. Em cũng đi du học cùng với Trang nhì.

- Vâng, nhưng...

- Ý anh là Trang Anh.

- Dạ, vâng - Quỳnh đáp.

- Thư không về cùng tụi em à? – Anh hỏi.

- Không, nó về sau. Người ta mới hì mấy năm mà anh đã nhớ rồi cơ à? – Quỳnh trêu anh.

- Đâu có. – Anh chối.(Thư và Bảo là 1 cặp nha mn)

- Bây giờ thì lên xe được rồi chứ ? – Bảo hỏi.

- Ừm, nhưng cho tôi về nhà Quỳnh?

- Sao ko về nhà ?

- Không thích. – Nó đáp gọn lỏn.

- Được thôi, đến hết tuần cô sẽ về chứ ?

- Chắc vậy.

- Ông ấy nhớ cô lắm đấy.

- Tôi biết rồi.

- Vậy đi thôi.

- Ừ.

Bây giờ tụi nó sẽ về nhà Quỳnh vì nhà nhỏ rộng rãi, yên tĩnh và bố mẹ nhỏ thì đang ở bên nước ngoài nên ko sợ ai quấy rầy. Nó và Quỳnh sẽ có thời gian nghỉ ngơi sau chuyến đi du học về dài ngày.

30 phút đi xe mà không một lời nói làm không khí trở nên ngột ngạt, khó chịu. Kể ra thì cũng bình thường vì lần nào đi cùng xe nó với Bảo chẳng vậy nên nó cũng thấy bình thường còn Quỳnh đây là lần đầu nên thấy hơi khó chịu. Hơn nữa nó đang ngủ thì lấy đầu ra nói (đi mui trần gió thế mà cũng ngủ được ảo =_=). Ngủ chán, nó lấy I-pad ra chơi ko thì lại nghe nhạc chứ nó chả rỗi mà nói chuyện.

Đến nơi, tụi nó lấy đồ rồi bước vào, chỉ còn lại Bảo nơi đây, anh đang dõi theo những bước chân của cô em gái bất đắc dĩ. Sau cuộc gọi của ai đó, anh

phóng xe đi thẳng, tốc độ nhanh chóng mặt. Nơi đây cát bụi bay mịt mù trong khoảng ko vô định.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tại nhà Quỳnh

- Cô chủ đã về - Tiếng người làm nhà Quỳnh vang lên.
- Vâng, À Trang Anh sẽ ở lại đây vài ngày với em.
- Vậy để tôi đi chuẩn bị phòng cho cô Trang Anh.
- Ko cần đâu, nó sẽ ở cùng phòng với em. Mọi người cứ làm việc đi.
- Vâng.

(Quỳnh rất thân thiện với người giúp việc và coi họ như người trong nhà nên xưng c-e cho gần)

.....

Sau khi nhờ người mang đồ lên phòng, Quỳnh lại vỗ vai nó nói:

- Lên thôi mày
- Ừ

Lên đến phòng Quỳnh ở lầu 3, tụi nó mỗi đứa mỗi việc. Nó thì đi tắm còn Quỳnh thì lướt I-pad (toàn việc nặng nhọc :v). Quỳnh đang lướt I-pad thì thấy nó ra, Quỳnh đá đều:

- Tắm nhanh thế

Như biết ý, nó đá lại:

- Nhanh mà.
- Tắm tiếng chứ mấy.
- Ừ, nhanh thế còn gì.
- Thôi ko nói chuyện với mày nữa, tao đi tắm đây.
- Tùy

Thấy máy bật, nó vớ lấy cái máy, đang lướt thì sập nguồn. Nó cảm thấy hơi bực nhưng cũng tìm cái xạc để xạc tạm rồi... chơi tiếp.

Một lúc sau thấy Quỳnh ra nó lờm nhỏ một cái cháy da mặt rồi nói:

- Chơi giỏi nhờ.

Như hiểu ý nó, Quỳnh bảo:

- Sorry baby.

Như nhớ ra điều gì đó, Quỳnh hỏi:

- Sao anh Bảo gọi mày là Trang?
- Cho gọn.

- Ủ, à mà tao thấy mày với anh lạnh lạnh kiểu gì í.
- Ko thích nóng thì lạnh thôi.
- Mà thôi, đi ăn tối đi, tao đói rồi.
- Ủ, đi thôi.

//: Sao mày khác vậy Anh, mày không còn hồn nhiên như ngày trước lúc tao gặp mày nữa, ai đã đánh cắp sự hồn nhiên của mày đi rồi? Tao sẽ cố tìm và đưa lại cho mày. Chờ tao nhé. // Quỳnh thăm nghĩ rồi lặng lẽ bước xuống nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Một ngày mới lại bắt đầu, nắng ấm chan hòa rọi qua khe cửa, những chú chim nhảy nhót trên vòm cây hát vang điệp khúc mùa hè.

Đang mải ngắm đất nhìn mây, thì Quỳnh lại vỗ vai nó nói:

- Mày dậy sớm vậy, ko ngủ nữa à?
- 7h rồi còn ngủ gì nữa.
- Vậy hả. Mà mày ăn sang chưa.
- Chưa. Mày chuẩn bị ra bang với tao.
- Ủ mà ngoài đó có chuyện gì à?
- Ko.
- Vậy xuống ăn sáng rồi mà đi.
- Ủ.

Tụi nó xuống ăn sáng rồi lấy xe mui trần nhà Quỳnh phóng thẳng ra bang (17t đi xe mui trần, ảo :v).

Tại bang cherry

- Chị đã về. - Thảo Mai cất tiếng chào.
- Ủ - nó nói rồi đi vào trong thăm bang.
- Các chị về lâu chưa?
- Tụi chị về hôm qua. - Quỳnh nói.
- Tụi chị học xong chưa vậy?
- Xong hết rồi. Nhờ trình độ nhảy cóc của tụi chị đó.

Thảo Mai và Quỳnh đang nói chuyện vui vẻ thì nó lại, hỏi:

- Đạo này bang có việc gì không e?
- Dạ ko có việc gì đâu chị.
- Ủ' vậy thì tốt.
- Tí nữa đi chơi với chị.- Quỳnh nói
- Vâng, nếu được.

Giải quyết xong một số vấn đề ở bang, tụi nó lấy thêm 1 cái xe mui trần mới toanh ở bang nữa rồi đi thẳng tới trung tâm thương mại. Vì Thảo Mai chưa biết đi xe nên sẽ đi cùng xe với Quỳnh, còn nó đi xe riêng. Thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Từ khi bước vào trong TTTM tụi nó đã là tâm điểm chú ý ở đây. Cũng vì thế mà tiếng điện thoại, máy ảnh vang lên liên tục. Nó cảm thấy hơi khó chịu còn Quỳnh và Mai thì cười tươi rồi đáp lại.

- Đi ăn. – Quỳnh nói.
- Đi chơi. – Nó không chịu thua.
- Em muốn đi mua đồ. – Mai.
- Ăn.
- Đi chơi.
- Mua đồ.
-
- Mệt quá. Tóm lại là đi chơi, lát gặp ở dưới kia. Ok.- Nó không muốn cãi nhau nữa nên quyết định chia nhau ra đi.

Cả ba đứa nó cãi nhau mà làm náo loạn cả TTTM.

Tụi nó thống nhất mỗi đứa đi chơi mỗi nơi rồi đến trưa tập trung lại quán ăn ở tầng 1. Với tính cách sôi động thì dĩ nhiên nó sẽ đi trượt patin. Còn Quỳnh thì đi mua mấy quyển sách rồi vào quán cà phê trong đó thưởng thức. Thảo mai thì đi vào shop đồ mua sắm.

Nó đi đến đâu thì nơi đó cũng phải có khối người chết đứng vì sắc đẹp của nó. Nhiều khi còn có người chụp hình nó nữa chứ. Nó rất ghét bị người khác chụp hình nên cũng chẳng mấy khi nó chụp ảnh. Cứ như thế này chắc nó phải động thủ mất nhưng đây là nơi đông người nên nó đành đi nhanh vậy.

Quỳnh và Thảo Mai cũng khổ không kém nhưng chắc lượng fan của nó đông hơn gấp nhiều lần rồi. Khổ thân bọn nhỏ.

Chơi chán tụi nó lại chỗ đã hẹn, đứa nào đứa nấy tay xách nách mang. Đứa thì mua sách, đứa mua túi mới,... Thích gì là tụi nó lấy hết mà không quan tâm giá cả. (Nhà có điều kiện mà).

Tụi nó tập trung lại ở căng tin rồi rủ nhau vào ăn. Thấy phục vụ lại, tụi nó bắt đầu gọi món.

- Cho tôi một mì ý, một đĩa gà chiên, một phần sandwich bơ, một phần cơm thập cẩm, một phần canh kim chi và 2 ly nước cam. . . Thế nhé. - Quỳnh gọi món.
- Tôi cũng thế n thêm cho tôi một suất bún thịt, một phần salad và một phần cơm chiên hải sản. -Nó nói
- Em ăn gì? - Cô phục vụ hỏi Thảo Mai.

- Cho em một com chiên thập cẩm và một li sinh tố dưa hấu. - Thảo Mai đáp từ tốn.

- Em ăn ít thế? - Quỳnh hỏi

- Hi hi, em ko ăn nhiều.

- Ừ

Lúc sau thì phục vụ mang đồ ăn lại, nãy đồ ăn phải cho 5 người mang mới hết. Nhìn phục vụ bung đồ trông đến tội.

Có 3 người tội nó mà ăn nhiều kinh. Fan của tội nó mà thấy tội nó ăn nhiều thế này chắc ngất mắt. Nhưng khổ nỗi không ăn tội nó lấy đâu ra năng lượng mà hoạt động cơ chứ.

Ăn xong tội nó lại đi chơi tiếp. Mãi đến 6h tội nó mới lấy xe để về. Tội nó định sẽ không ăn ở nhà nữa mà phóng xe ra thẳng nhà hàng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tại nhà hàng Row – Nhà hàng lớn bậc nhất.

Cất xe xong tội nó vào trong. Tội nó đi mà bao nhiêu cặp mắt ngược nhìn, đơn giản chỉ vì tội nó đẹp. Nhiều người ko dám nhìn thẳng vào đôi mắt nó vì sợ bị đôi mắt đó hút hồn. Cái hoàn cảnh này tội nó đã quá quen rồi nên cũng chẳng để ý mấy, chỉ có Thảo Mai cứ cúi mặt mãi vì ngại.

Đây là 1 trong số ít lần mà nhỏ được đi cùng tội nó. Đi gần những hotgirl chính hiệu như tội nó làm nhỏ được lây nên cảm thấy hơi ngại. Ở trường nhỏ cũng thuộc dạng xinh nhưng chắc chưa bằng một góc của tội nó rồi. Đi với tội nó nhỏ cảm thấy hơi tủi thân chút xíu nhưng với sự hồn nhiên của nhỏ thì chắc chẳng sao.

Tội nó ngồi xuống bàn rồi gọi menu. Giống như lúc ăn ở TTTM tội nó cũng gọi cho một bàn đầy thức ăn.

- Cho chúng tôi ba gà chiên thập cẩm, bốn canh bào ngư, ba đĩa tôm hùm chiên, ba pizza cỡ lớn, 3 súp tôm hải sản, bốn mì xào thập cẩm. ...Thế nhé.- Quỳnh nói.

Nghe Quỳnh gọi món mà T.Mai nổi cả da gà vì mức độ ăn nhiều và lãng phí của tội nó. Phục vụ thì cũng chả kém, nghe xong mà đổ cả mồ hôi hột. Con gái gì mà ăn nhiều kinh khủng.

(Tội nó ăn thế nào thì không tả nữa nha ^_^).

Từ lúc tội nó vào đến giờ mn không một ai ăn nữa mà dừng lại để ngắm nhan sắc của tội nó. Vì thế mà cũng khiến tội nó có phần khó chịu.

Ăn xong tội nó thanh toán tiền rồi chuẩn bị ra về.

Đang đi đến cửa thì có một cô gái đụng trúng phải nó. Nhỏ đó liền ngã ra đất. Nó không cố ý đụng phải nhỏ đó mà là do nhỏ đó cố tình.

- Nhỏ kia mày đi đứng kiểu gì thế hả.- Nhỏ kia lên tiếng quát.

Nó biết là nhỏ đó cố tình nên nó đi thẳng, ko thèm ngó đến nhỏ đó.

- Dừng lại cho tao.- Nhỏ lớn tiếng quát làm không khí trong nhà hàng trở nên náo loạn.

Nó thản nhiên đi tiếp coi như không có gì. Thấy vậy nhỏ đó chạy lên trước tội nó chặn đường lại nói:

- Làm bản áo tao rồi định chuồn à?

- Cút.- Nó nói làm nhỏ kia nổi cả da gà.

- Tao không cút đấy thì làm gì được tao. Mày làm dơ bộ cánh mới của tao rồi, đền đi.

- ... - Nó im lặng không nói gì.

- Ko đèn thì ...

- Thì sao?- Nó lạnh lùng hỏi lại.

- Thì chết chứ còn gì nữa.

Nó nhếch môi nhẹ rồi tát cho nhỏ đó một cái. Nó rất ghét những người thích ăn vạ và lớn tiếng nên nó tát nhỏ tát luôn.

Bị ăn một cái tát của nó nhỏ đó ngã ra đất, máu từ môi nhỏ túa ra. Gương mặt đầy son phấn của nhỏ bây giờ tèm nhem.

Thấy thế Quỳnh nhếch môi cười, rồi cúi xuống nói nhỏ cho đủ nhỏ nó nghe:

- Mày biết mày đã đụng phải ai ko?

- Ai tao ko cần biết?

- Nhưng tao muốn cho mày biết. Mày đã đụng phải chị cả của bang Cherry, Yuki đấy.

Nói rồi Quỳnh cùng tụi nó bước đi thẳng .

Nhỏ đó nghe thấy tên yuki mà nổi cả da gà, mồ hôi đổ ra nhễ nhại, cả người run lên vì sợ. Một lúc sau nhỏ cũng đứng dậy rồi đi ra nhà hàng với con mắt nghi hoặc của bn người.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tụi nó đang đi lấy xe thì lại gặp nhỏ đó, nhưng lần này nhỏ đó đi cùng một chàng trai. Dù ko thấy mặt nhưng tụi nó cũng đoán ra đó là một người con trai rất đẹp.

Nhỏ đó cũng đã thấy tụi nó. Nhỏ thì thầm với chàng trai ấy điều gì đó. Lúc sau, nhỏ cùng chàng trai đó bước lại chỗ tụi nó, trong lòng nhỏ đó đang cười thầm.

Thấy nhỏ đó lại, nó quay ra thì thấy người con trai đó, người mà đáng ra nó phải gọi là anh. Nó hơi ngạc nhiên nhưng ko thể hiện ra.

- Anh Bảo.- Nó nói cô tình chọc tức nhỏ.

Nghe thấy tiếng anh thoát ra từ miệng nó, nhỏ đó rất ngạc nhiên, hết nhìn anh lại nhìn nó.

- Bỏ mới à? - Nó hỏi.

Nó hỏi vậy chỉ để chọc tức nhỏ đó thôi chứ nó đã biết chị dâu của nó zùi.

- - Anh im lặng.

- Về dạy lại nhỏ đó đi.- Nó nói tiếp.

Nó nói rồi phóng xe đi thẳng. Thấy xe nó đi Quỳnh cũng lấy xe phóng đi hần.

Nơi đây chỉ còn anh và nhỏ đó. Xe tụi nó vừa khuất anh lại chỗ xe mình định len đi thì bị nhỏ đó kéo lại, hỏi:

- Cô ta là gì của anh?

- -Anh im lặng, không nói gì.

- Sao cô ta gọi anh là anh?

-....-

- Sao anh không nói gì. Chẳng lẽ cô ta là bồ cũ của a...

Chưa nói hết câu nhỏ đã bị anh cho ăn một cái tát. Anh lườm nhỏ một cái cháy da mặt rồi phóng xe đi thẳng, mắt hút sau màn đêm.

Nhỏ ko hiểu tại sao anh lại tát nhỏ. Anh dị ứng với từ bồ sao, hay là do một lí do khác. Nhỏ cũng chẳng biết mối quan hệ giữa nó và anh nữa. Thật ko thể hiểu nổi.

Tụi nó đưa T.Mai về rồi cũng về nhà nốt. Còn anh, anh ko về nhà luôn mà đi họp bang rồi mới về.

Tại bang Badgirl

- Chị biết tin gì chưa ? – Giọng một cô gái vang lên

- Tin gì? (Cô gái đang nói là Diệu Anh đó mn)

- Yuki đã về nước rồi?

- Cô ta là ai?

- Cô ta là chị cả của bang Cherry

- Hà, ai bảo?

- Hôm nay e vừa đụng mặt đó cô ta xong

- Cô ta đi đâu về

- Nghe nói cô ta đi du học ở Anh về. Mà cô ta với a Bảo có mối quan hệ gì ấy.

- Biết rồi, lui đi.

Nghe thấy tin nó đã về, Diệu Anh nghĩ thầm, trong lòng đầy toan tính." Yuki, cô đã về rồi cơ à...Để xem cô làm gì được tôi...Kịch hay sắp bắt đầu rồi đây".

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tại nhà Quỳnh

- Mai đi chơi đâu đi - Quỳnh nói

- Sao.

- Vài ngày nữa mày về rồi.

- Mai tao về.

- Sớm thế.

- Có việc.

- Học xong ở nhà chán quá.- Quỳnh than ngắn thở dài.

- Tao định sẽ đi học ở trường anh Bảo.

- Đi làm gì.

- Cho đỡ buồn.

- Mà định trốn tránh người nhà mày à.

-...- Nó ko nói gì.

- Nếu mày muốn đi tao sẽ đi cùng mày.

- Tùy.

- Vậy thôi mày ngủ đi.

- Ừ.

Tắt đèn. Tụi nó bắt đầu đi ngủ.

Ngày mai sẽ nắng hay mưa? Có lẽ phải chờ đến ngày mai mới biết.

Sáng.

- Mày dậy sớm thế- Quỳnh ngái ngủ nói.

- 7h rồi đấy.

- Hả, mà mày làm gì vậy. – Thấy nó xách vali, Quỳnh hỏi.

- Chuẩn bị về.

- À, tao quên. Mày ăn sáng chưa.

- Rồi. Mày xuống ăn đi.

- Ừ.

Tụi nó xuống nhà, Quỳnh ăn sáng trong khi đó thì nó đang lướt I-pad. Bỗng nó nhận được một cú điện thoại. Thì ra là Bảo.

- Alo.

- Hôm nay cô về đi.

- Có việc gì à?

- Về để họp họ.

- Tôi? Anh đùa à?- Nó hỏi nghi hoặc.

- Ừ.

- Tôi quan trọng đến thế cơ à?

- Tôi ko biết. Ông ta bảo tôi gọi cô. Vậy thôi.

- Bố.

- Ừ. Nhanh lên. Tôi sẽ đến đón.

- Biết rồi.

Nói rồi nó cúp máy mà ko đợi câu trả lời từ anh.

- Mày về luôn à?- Quỳnh hỏi.
- Ủ. Hôm khác tao đến.
- Bye.
- Bye

Nói rồi nó xách va li đi thẳng ra cổng. Đúng lúc đó xe Bảo tới, nó lên xe rồi đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Biệt thự nhà nó là căn biệt thự được thiết kế theo lối cổ xưa. Toàn bộ căn biệt thự đều được sơn màu kem làm nó trở nên huyền ảo. Nơi đây phải rộng tầm 5000 ha đất. Cổng tường được xây dựng kiên cố, cao đến 5m. Khuôn viên được trồng rất nhiều hoa. Trông nó tráng lệ chẳng khác tòa lâu đài.

Nó và anh bước vào. Người ở và vệ sĩ cúi đầu một góc 45 độ chào anh và nó một cách cung kính.

- Cô, cậu chủ đã về.

Nó cho người mang đồ lên phòng rồi đi tìm ông, người mà nó gọi là ba. Nó đang đứng trước căn phòng mà ba của nó đang ở.

_ Cốc cốc_ nó gõ cửa.

- Vào đi. - ông nói.

- Ba - Nó gọi.

- Con gái, con về rồi à.

- Vâng.

Trước mặt ông nó tỏ ra khá nhu mì. Chỉ vì ông là cha nó, là niềm tin của nó, là nơi duy nhất nó có thể dựa dẫm ở ngôi nhà này.

- Con học xong hết rồi chứ?

- Vâng.

- Vậy từ nay đừng đi đâu nữa, ở nhà quản lí công ty K.M giúp ta.

- Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì hết, con phải nghe ta chứ.

- Con không muốn ba à.

- Tại sao vậy? - Ông hỏi nó.

- Con ko muốn người ta nghĩ con chỉ biết dựa vào ba. Con muốn chứng tỏ cho mn thấy con có đủ khả năng để lãnh đạo công ty. Con không muốn người khác coi con chỉ như một kẻ ăn bám

- Thôi được rồi, tùy con vậy.

- Cảm ơn ba đã hiểu con.

- Vậy con tính làm gì? - Ông nhẹ nhàng hỏi nó.

- Con định sẽ đi học.
- Vậy con học ở trường anh con đi.
- Vâng.
- Ta sẽ liên lạc với bác con.
- Cảm ơn ba nhiều.
- Được rồi, 8h tối nay sẽ bắt đầu. Con sẽ đến chứ?
- Vâng.
- Vậy thôi, con về phòng nghỉ đi.
- Vâng, chào ba.

Nó chào ông rồi rảo bước về căn phòng của nó.

Căn phòng nó là căn phòng có hai màu chủ đạo là vàng và tím. Trên tường có biết bao là hình của nó. Riêng chỉ có một bức ảnh duy nhất nó chụp chung với bố mẹ. Đó cũng là kỉ vật của nó, là bức ảnh duy nhất có hình mẹ nó, người mẹ đã mất khi nó mới 7t. Sàn nhà làm bằng loại gỗ quý.

Lát sau nó đi ngâm mình trong bồn nước nóng. Phòng tắm của nó rất rộng, rộng gần bằng phòng ngủ của nó. Phòng tắm được ngăn làm 2 phần, một phần là nơi nó ngâm mình với rất nhiều loại tinh dầu, sữa tắm, dầu gội đắt tiền. Và phần còn lại là nơi để quần áo ngủ của nó. Toàn đồ xa xỉ mà không phải ai cũng mua được.

Trút bộ quần áo, nó bước vào bồn tắm, ngâm mình vào làn nước ấm áp và không khí trong lành của mùa thu.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Đang bước đi trong khuôn viên ở nhà thi bỗng anh gặp nó. Nó cũng như anh, cũng đang đi dạo. Thấy nó anh hỏi:

- Sao cô lại ở đây?

- Như anh.

Anh nhìn vào đồng hồ rồi nói với nó:

- Sắp đến giờ rồi đó.

- Biết rồi.

- Thay đồ rồi mà đi.

- Ừ.

Nói xong nó với anh ko ai bảo ai, mỗi người đi một con đường riêng, con đường mang chính tên của họ.

Nó bước về phòng, thay một bộ quần áo mới rồi bước vào khu nhà chính, đây là nơi sẽ diễn ra cuộc họp họ mà tối nay mà nó và anh sẽ là nhân vật chính.

Nó bước vào, ai cũng nhìn chăm chăm vào nó. Họ nhìn nó bằng ánh mắt dò xét, ánh mắt khinh thường. Nhưng cũng có nhiều người nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ vì nó rất đẹp mà.

Nó mặc đồ đen từ trên xuống, dưới chẳng khác gì anh. Nó mà đi với anh thì hợp phải biết kể cả tính cách lẫn cả cách ăn mặc. Đi với nhau mà hai người chẳng khác gì hai tảng băng hợp lại. Đã lạnh lại càng thêm lạnh.

- Cảm ơn mọi người đã đến đầy đủ. Bây giờ tôi sẽ thông báo một chuyện rất quan trọng. - ông Vũ Minh Trí nói.

Ps: Vũ Minh Trí cha của T.Anh và T.Bảo.

- Từ bây giờ, Thiên Bảo sẽ thừa kế bang chính của dòng họ ...

- Và còn chuyện quan trọng nữa là bang Yukasami sẽ chính thức giao lại cho Trang Anh.

Vừa nói hết câu ở dưới nổi lên những tiếng xì xào. Khi ông Trí thông báo chuyện của Thiên Bảo thì họ cho rằng anh là người xứng đáng còn bây giờ khi ông nói về chuyện nó sẽ thừa kế bang Yukasami thì họ lại nghĩ rằng một đứa con gái như nó ko xứng đáng được làm bang chủ của bang đang đứng top trong thế giới ngầm.

(Vì sao mn nghĩ nó không xứng đáng thì về sau sẽ biết.)

- Mọi người yên lặng để nghe tôi nói tiếp. Đây là bang do mẹ của T.A để lại cho nó, tôi chỉ làm theo di nguyện của bà ấy thôi.

Bây giờ không khí bắt đầu im ắng trở lại. Nghe thông tin này đối với nó thì hơi sốc vì thực sự nó ko biết mẹ nó có bang lớn mạnh thế này. Còn T.Bảo nghe xong tin, anh chỉ nhếch mép cười.

Thực ra bang ấy là của bố nó. Ông muốn cho nó sức mạnh nên phải làm thế. Ông biết nếu ông nói đó là bang của ông thì nó sẽ không nhận nên đành mượn mẹ nó chứ sao. Còn về phần T.Bảo, anh cười chỉ vì đã biết sự sắp đặt này từ trước đó.

...

Cuối cùng thì cuộc họp cũng kết thúc. Nó lặng lẽ bước về phòng. Nó nghĩ có lẽ đây là thời cơ tốt để nó đứng top trong thế giới ngầm. Chắc nó sẽ sát nhập hai bang lại với nhau để dễ cai quản nó sẽ cố phát triển bang để trả thù cho người mẹ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nó ưỡn oải bước vào phòng. Đang định đi thay tắm thì chuông điện thoại vang lên. Nó nhận ra có cuộc điện thoại thì chuông vang lên bài “I will show you”, và người gọi là Quỳnh.

- Làm gì mà gọi mãi mới nghe máy – Quỳnh gắt.

- Chuẩn bị đi tắm

- Thế nhà mày có việc gì à?

- Họp .

- Liên quan gì đến mày mà bị triệu tập.

- Tao sẽ quản bang Yukasami mà mẹ tao để lại.

- Mày tính làm gì - Quỳnh hỏi nó.

- Gia nhập.

- À. Thế bang chính của dòng họ mày ai quản.

- Thiên Bảo.

- Thế à. Thôi mày làm gì thì làm đi.

- Ừ.

- Bye.

- Bye.

Kết thúc cuộc gọi, nó đi vào phòng thay quần áo. Lúc sau nó ra, mặc một bộ quần áo ngủ màu vàng lam bằng tơ tằm trông rất cá tính.

Leo lên giường, nó đeo tai nghe vào, bật bài hát mà nó yêu thích “ Gạt đi nước mắt – Noo ”. Đây là bài nó yêu thích cũng là bài rất có ý nghĩa với nó. Gạt đi nước mắt, nó cũng muốn như vậy. Nó cũng muốn ko phải khóc vì ai, mà nếu có khóc nó cũng sẽ phải mạnh lên, gạt đi những giọt nước mắt.

Hôm nay có lẽ sẽ là một nắng. Bình minh lên thật đẹp.

Đang ngồi chết lặng ngoài sân thượng của biệt thự thì nó thấy anh. Một con người lạnh lùng đang ngồi trong khuôn viên của biệt thự.

Anh giống nó sao, anh cũng ngồi ngắm bình minh sao ? Hay anh đang nhớ về nó, cái quá khứ đã đánh cắp trái tim ấm áp của nó và anh rồi trả lại cho họ những trái tim băng giá. Cái quá khứ ấy cũng đã đánh cắp đi sự hồn nhiên và một phần kí ức của cô gái dễ thương ngày nào.

Nó đang suy nghĩ linh tinh nên ko để ý. Lúc sau quay ra thì thấy anh đang đứng gần nó. Thấy anh đang đứng gần nó lên tiếng hỏi.

- Anh lên đây bằng cách nào?

- ... – Anh im lặng

Thực ra anh thấy nó đang suy nghĩ nên anh đã nhảy lên.

Ps: Anh từng học khinh công nên nhảy lên cao là chuyện bình thường.

- Tại sao lại đi học. - Anh hỏi nó với giọng lạnh như băng.

- Giống như anh.

- Chỉ là giải khuây.

- Đúng.

- Ông ấy nhờ anh giúp tôi.

- Ừ.

- –

- Tôi đã làm đơn xin học cho 2 cô rồi.

- Nhanh thế.

- Ngày mai sẽ đi.

- Tùy.

- Đi đây.

Nói rồi anh nhảy từ ban sân thượng xuống mà ko việc gì(May mà chưa chết...phù). Nhìn theo bóng anh cô thầm ước cô và anh sẽ được như xưa, được như cái ngày mà họ còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ nó, có lẽ nó nên đến thăm mẹ. Cũng đã lâu lắm rồi nó ko đi thăm mộ mẹ nó. Hôm nay nó sẽ cố gắng dành thật nhiều tg cho mẹ, cho người mà nó yêu thương nhất.

Nó lấy chiếc xe mui trần BMW ra rồi tiến thẳng ra mộ mẹ nó sau khi mua cho mẹ nó một bó hoa hồng trắng, loài hoa mà bà yêu thích.

Đặt bó hoa lên mộ, nó nhìn bức ảnh của bà mỉm cười.

- Mẹ à. Con Trang Anh nè mẹ. Con đến thăm mẹ đây.- Nó nói với mẹ nó.

- Cũng lâu lắm rồi con mới đi thăm mẹ được, mẹ có giận con ko?

- Mẹ có còn nhớ con ko mẹ?

- Con sống rất tốt. Bố vẫn khỏe mẹ ạ.

- Mẹ có thấy cô đơn ko? – Nó nói mặt cúi gằm xuống, nó cảm thấy nhớ mẹ, nhớ vô cùng.

- Sao mẹ lại đi sớm như vậy? Sao ko ở bên con? Sao không ở lại để bảo vệ con chứ?

- Con nhớ mẹ nhiều lắm.

- Sao mẹ ko nói gì. Mẹ trả lời con đi chứ. Mẹ đừng như vậy chứ.

- Mẹ trả lời con đi ... mẹ ... hic hic- Nó chột khóc. Một giọt, hai giọt... Những giọt nước mắt mặn chát cứ thi nhau chảy trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Nó cảm thấy mình yếu đuối vô cùng.

Mẹ nó đã ra đi quá sớm. Một cái kết buồn. Vì mẹ nó ra đi nên nó mới bị dòng họ khinh ghét. Cầm hờ, túi nhục đó là tâm trạng của nó.

Bố và mẹ là chỗ dựa duy nhất của nó vậy sao bà lại ra đi. Bà ra đi làm cho nó trở nên lạnh lùng. Phải chăng bà đã mang luôn sự hồn nhiên của nó đi rồi. Làm sao có thể trả lại cho nó được đây. Liệu có ai có thể trả lại cho nó ko? Haiz...

Nó ngồi tự kỉ ở cạnh mộ của bà. Nó chia sẻ cho bà mọi thứ. Phải, là tất cả mọi thứ.

- Mẹ ơi, con buồn lắm. Con và anh Bảo ko còn như xưa nữa. Bây giờ con và anh ấy như hai tảng băng vô nghĩa. Lạnh lùng lướt qua đời nhau.- Nó khẽ thờ dài, nói với bà.

- Tại con cả phải ko mẹ. Tại con, tất cả là tại con...huhu – Nó khóc, một lần nữa nó lại bật khóc.

Nó khóc nức lên rồi dựa lưng vào gốc cây cạnh mộ mẹ nó mà thiếp đi lúc nào ko biết.

Nó ko muốn ai biết điều này ngoài mẹ nó vậy mà giờ đây lại có người thứ 3 biết chuyện này. Người đó chính là Thiên Bảo. Anh cũng đi thăm mộ mẹ anh. Hôm nay cũng chính là ngày giỗ của bà.

Anh cũng ko cố tình nghe, chỉ là tình cờ anh nghe thấy được. Anh cảm thấy có cái gì đó trong người. Thực sự anh cũng muốn lạnh lùng với nó như vậy đâu. Chỉ tại... Anh cũng muốn anh và nó như ngày xưa, như cái ngày mà hai người đàn bà ấy chưa ra đi. Anh rất muốn vậy nhưng anh ko làm được. Bên ngoài anh tỏ ra lạnh lùng với nó nhưng đâu ai biết rằng anh rất thương nó.

Anh ngồi tựa lưng vào cái gốc cây cạnh đấy suy nghĩ. Đây là bí mật mà anh đã

chôn dấu đấy là anh rất quý cô em gái bất đắc dĩ của anh. Nhưng một sự việc xảy ra đã làm nhòe đi tất cả. Nó cũng đã đánh cắp đi phần nào kí ức của đứa em gái dễ thương của anh. Anh muốn đó ko phải sự thật nhưng ko thể. Con người mà, làm sao thay đổi được quá khứ chứ.

10 năm trước gia đình nó định cư ở bên Nha Trang. Khi cả nhà đi chơi hết, chỉ có nó, mẹ nó và mẹ anh ở lại vì nó bị ốm. Đó là chuyến đi dài ngày của gia đình mà ba người họ ko đi được vì có việc đột xuất.

Đó thực sự rất vui đối với anh cho đến khi chuyến đi kết thúc...

Khi về nhà, đây đã trở thành cuộc tàn sát lẫn nhau của hai người đàn bà. Phải, mẹ nó và anh đã tàn sát lẫn nhau. Đó là ý nghĩ chung của tất cả mọi người, kể cả anh.

Nhưng sự thật thì đâu phải vậy. Sự thật mà chỉ có nó biết. Nhưng cái kí ức ấy đã bị mất rồi. Điều đó làm cho mọi người ghét bỏ nó. Chỉ có bố nó là người che chở cho nó. Chỉ mình bố nó. Bây giờ, sau này và mãi về sau.

Suy nghĩ một lúc chợt anh thấy buồn ngủ, anh muốn ngủ và anh đã ngủ. Anh ngủ chẳng khác gì thiên thần cả. Chỉ khác là thiên thần có cánh còn anh thì không.

Lúc sau, anh thức giấc thì trời cũng đã nhá nhem tối. Màn đêm dần buông xuống. Cái lạnh bắt đầu xuất hiện.

Anh quay ra thì gặp nó đang ngủ, miệng nó liên tục lẩm bẩm: Con sẽ trả thù cho mẹ. Bước lại gần nó, anh nhìn nó với ánh mắt trù ẻo rồi cởi áo khoác ngoài ra đắp tạm cho nó. Anh sợ nó lạnh.

Mặt nó lúc ngủ trông rất là baby. Nhìn nó ngủ anh cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Bất giác anh khẽ mỉm cười rồi đứng dậy phóng xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sau giấc ngủ say ở cạnh mộ mẹ, nó chợt thức giấc khi bị một cơn gió lạnh đánh thức.

Bây giờ trời đã tối hẳn, trăng đã lên cao. Nó lôi điện thoại ra xem thì thấy đã 8h tối. Nó đã ngủ lâu vậy sao?

Nó đứng dậy để ra về thì thấy vật gì đó rơi xuống. Là áo của Thiên Bảo. Nó nhận ra là áo của anh vì áo có mùi hoa anh đào, mùi nước hoa mà anh rất thích.

Nó cầm lấy điện thoại lướt lướt vài cái. Vào danh bạ nó lục tìm số điện thoại của Quỳnh. Nó gọi:

- Làm gì đấy?
- Ko. Mày gọi tao có việc gì à?- Quỳnh nói.
- Ừ. Ra bang đi.
- OK.
- Gọi cả Mai nữa
- Rồi.
- Vậy nhanh lên.

Kết thúc cuộc gọi nó trở về với con người mà nó đang sống, một con người lạnh lùng. Nó mỉm cười nhìn bà rồi cầm lấy áo anh ra về mà ko quên viếng mộ mẹ Thiên Bảo.

Tại bang Cherry

Đến nơi, nó xuống xe rồi đi vào bên trong. Nó vào thì thấy tụi kia đến rồi. Thấy nó đến, hai hàng vệ sĩ cúi đầu một góc 45 độ chào nó cung kính.

Nó lướt qua những con người ấy nhẹ nhàng nhưng mùi bá khí mà nó toát ra thì ko hề nhẹ chút nào. Chúng có thể khiến người ta run sợ. Nó đi lên chiếc ghế cao nhất dành cho bang chủ mà chỉ có nó mới có thể được ngồi.

Nó đảo mắt một lượt rồi nói to đủ để mọi người trong bang nghe thấy:

- Mọi người nghe rõ đây. Bang Yukasami đã thuộc về tay ta.

Sau tiếng nói của nó là những tiếng nói:

- Bang chủ muôn năm. Bang chủ muôn năm.
- Mọi người im lặng - Nó quát

Khi tiếng của nó vang lên không khí trong phòng im lặng trở lại. Khi nghe thấy ko còn tiếng động nào nữa nó mới nói tiếp:

- Từ giờ trở đi bang Yukasami sẽ là một phần của bang Cherry.

Bây giờ ở bên dưới là những tiếng hô to hơn trước:

- Chị cả là số một. Bang Cherry là tất cả.

- Yuki...Yuki...Yuki...

Bang Cherry tuy ko lớn nhất thế giới ngằm nhưng địa bàn hoạt động khá lớn, cả trong lẫn ngoài nước. Đàn em thì rất nhiều, phân bố trên khắp châu Á, ko phải là TG. Nhưng ở đây chỉ tầm khoảng vài nghìn người, số còn lại thì đi khắp miền N-B và cả bên nước ngoài.

Bang Cherry bây giờ chỉ đứng sau 3 bang. Thứ tự sắp xếp nè mn.

1 - Bang Krilin – Nguyễn Đình Kiên (người đứng đầu họ Nguyễn - Cha của Diệu Anh)

2 - Bang Kelvin –Kai

2 - Bang Clazy – Key

4 – Bang Cherry – Yuki (nó)

5 – Bang Badgirl – Lisa.

Và bây giờ nó đã vươn lên thứ 4. Bang Kelvin và bang Clazy mạnh ngang bằng nhau. Muốn trả thù thì nó phải mạnh hơn nữa. Nó chỉ muốn trả thù ngoài ra nó ko quan tâm

- Mai sẽ đi – Nó nói với Quỳnh

- Đi đâu ? - Ko hiểu ý nó nên Quỳnh hỏi lại.

- Đi học.

- Ủ. Mai trường có học ko em ? - Quỳnh hỏi Mai

- Dạ có ạ.- Mai trả lời

- Vậy à.

- Nhưng đi sớm vậy? - Quỳnh hỏi nó

- Chán. Đi cho vui.

- Làm hồ sơ chưa?

- Làm rồi. Chỉ cần đến nhận lớp thôi.

- Mai tao đến rủ mấy nha.- Quỳnh

- Tùy.

- Muốn rồi về đi. - Nó tiếp.

- Ủ/ Vâng.- Quỳnh và Mai đồng thanh.

Sau khi ra khỏi bang nó về nhà luôn mà ko quên cầm áo của Bảo về. Trong đầu nó luôn hiện ra câu hỏi “ Tại sao áo của anh lại ở chỗ nó?”

Về đến nhà nó không quên ăn tối mặc dù đã rất buồn ngủ.. Ăn xong nó lên phòng ngâm mình vào bồn nước nóng rồi mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Nó thức dậy lúc đồng hồ điểm 6h. Hôm nay nó dậy khá sớm để chuẩn bị đi học.

VSVN và thay đồ xong nó xuống nhà ăn sáng. Tiện thể trả anh cái áo lun.

Nó ngồi xuống bàn ăn sáng thì gặp anh cũng đang ăn sáng. Thấy anh nó lại gần chỗ anh ném cái áo cho anh rồi nói:

- Trả.
- Cầm lấy đi. – Anh đáp thẳng thừng.
- Sao.
- Tôi ko quen dùng đồ có hơi phụ nữ. – Anh nói.
- Ai đặt đồ cho anh.
- ... - Anh ko hiểu ý nó.

Thấy anh ko nói gì nó tiếp:

- Ko phải là phụ nữ à?
- ... - anh vẫn im lặng.
- Tôi là con gái. Chưa phải phụ nữ. OK. - Nó nói, cố ý nhấn mạnh 2 từ con gái cho anh nghe.

Nó ko thèm nói chuyện với anh nữa mà ngồi xuống ăn sáng. Nói chuyện với anh nó tức chết mất nhưng nhờ có tài hùng biện nên nó luôn là người thắng.

Ăn xong nó đứng dậy. Bây giờ chưa đến giờ đi học nên nó đi lên phòng khách xem phim rồi chờ anh lun một thể. Tại nó chưa biết trường thôi chứ nó mà biết thì nó ko cần phải chờ anh rồi.

Đang xem phim thì anh lên, bảo nó:

- Chuẩn bị đủ chưa?
- Rồi.
- Đi thôi.
- Ừ.

Nói vậy thôi chứ nó có chuẩn bị gì đâu. Đây là trường học quý tộc nên học sinh chỉ cần mang một cái laptop đi là được rồi.

Nó lạnh lùng bước đi theo anh mà quên mất một điều là...

Hôm nay cũng như hôm trước. Lên xe nó và anh vẫn chẳng nói câu nào mặc dù anh em có rất nhiều chuyện để nói.

Đang nhìn ra đường thì tiếng chuông điện thoại của nó vang lên, là bài “I will show you”. Thì ra là Quỳnh gọi.

- Việc gì. - nó hỏi Quỳnh.
- Mà đến trường chưa? – Giọng Quỳnh ngọt xớt.
- Đang đi. – Vì không nhớ nên giọng nó thản nhiên đến bình thường.
- Con kia, tao đang ở cổng nhà mày này. - Quỳnh gắt khi bị nó cho leo cây công khai.
- Oh Sorry, tao quên.
- Mà làm tao chờ mãi. - Quỳnh than.
- Biết đường chưa?

- Rồi.
- Thì đi đi.
- Ủ. Tí chờ tao ở cổng.
- OK.
- Thôi tí gặp.
- Ủ.

Nói xong nó ko cúp máy luôn mà chờ Quỳnh cúp máy nó nói cúp.

Trường mới ư? Có rất nhiều điều thú vị đây...

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Trường Victoria

Đến nơi, nó ko đi vào trong mà đứng ở ngoài cổng chờ Quỳnh. Còn anh thì đi thẳng vào gara xe của trường.

Trường Victoria là trường học nổi tiếng chỉ có con nhà giới thượng lưu, học cực giỏi hoặc những dòng họ lớn mới được vào học. Ngôi trường rất rộng và to. Khuôn viên trường khá đồ sộ, khoảng 5000 ha. Tổng kinh phí xây dựng lên đến vài trăm tỉ là ít. Trong trường có cả bể bơi, sân đá banh, sân gôn mini... để phục vụ học tập.

Trường chia ra làm 2 khối A và B. Khối A gồm 2 lớp A1 và A2 chỉ dành cho những ai học siêu giỏi và con nhà quý tộc. Khối còn lại thì chia theo học lực và gia thế. Muốn vào học ở đây thì điểm tổng kết phải là 10 tròn trĩnh và gia thế thì phải cực giàu có rồi.

Vì là trường học quý tộc nên nội quy ở đây rất gắt. Tuy vậy học sinh ở trường không phải mặc đồng phục đi học và có thể xăm hình, nhuộm tóc nếu muốn.

Trường sẽ vào học lúc 8h30 và ra về lúc 3h30. Học sinh sẽ ăn trưa tại căng tin nhà trường hoặc mang đi tùy thích.

Lúc sau thì Quỳnh cũng đến. Nó đợi Quỳnh cất xe rồi hai đứa cùng vào trường.

Bây giờ trường chưa đến giờ vào học nên trong sân còn nhiều người. Thoáng thấy bóng của tụi nó, con trai trong trường cứ nhao nhao như cái chợ. Lúc này Khi anh vào con gái trong trường đã chết lâm sàn một lần rồi, còn bây giờ thì đến lượt con trai. Con trai trường này thấy tụi nó mà cứ như chưa bao giờ thấy con gái vậy. Con gái thì lại cảm thấy sự có mặt của tụi nó khó chịu. Ghen tị mà...

Tụi nó đi đến đâu là con trai vây lại xin chữ kí và chụp ảnh. Cứ như họ là fan cuồng của tụi nó ko bằng.

- Xinh quá... - Một boy lên tiếng. Mắt thì chữ A miệng thì chữ O.
- Thiên thần tụi mày ơi. - Boy khác.
- Tao chết mất.
- Cho anh xin fb em ơi.
- Hứ, hồ li tinh - Girl 1 lên tiếng, mắt hình viên đạn nhìn nó.
- Chắc trên mặt cả một tấn phấn. - Girl 2.

- Xinh cũng chưa bằng tao. – Girl 3 nói.
- Để coi trụ ở trường này được bao lâu. – Girl 4.
- Cứ thế những lời xì xào bàn tán cứ vang lên. Con trai thì khen lầy khen để còn con gái thì ghen tức trong lòng. Nhưng làm sao được, tụi nó xinh mà... Gái Việt có khác...

Bị vây quanh nó cảm thấy rất khó chịu nhưng mặt vẫn lạnh như băng ko có cảm xúc. Còn Quỳnh dù cũng khó chịu nhưng nhỏ vẫn cố nặn ra nụ cười. Đang ko biết xoay xở ra sao thì tiếng trống vào học vang lên. Bây giờ tụi nó như được giải thoát.

Tụi nó nhanh chóng bước vào phòng hiệu trưởng. Thiên Bảo cũng đang ở đây.

Hiệu trưởng là bác họ của nó nên ông cũng coi Quỳnh như cháu ruột vậy. Thế nên ông Bảo nhà ta cũng có phần rồi.

Vừa bước vào, tụi nó đã nhanh miệng chào một người đàn ông tầm 50 tuổi, gương mặt phúc hậu. Đó là hiệu trưởng của trường :

- Con chào bác.
- Chào con. - Ông cười đôn hậu rồi chào lại tụi nó.
- Sao tụi con nay lại vào đây học. - Ông hỏi.
- Con phải đi học ở đây mới gặp được bác chứ ạ. - Quỳnh nhanh nhẩu đáp.
- Thôi đi cô nương. Học ở đây mà quậy cho nát cái trường ra à?
- Con ngoan mà bác. - Nó nói.
- Thôi tôi chịu hai cô, ko phải giả ngoan hiền nữa đâu.
- Bác chộc con hoài à - Tụi nó đồng thanh.
- Tụi nó học lớp nào vậy bác.- Bảo lên tiếng cắt ngang lời nói của ông.
- Lớp 11A1 đó con. Thế học sinh đây hai tiểu thư.- Ông cười hiền nhìn tụi nó.
- Thôi tụi con về lớp đây.- Quỳnh nói rồi kéo nó chạy biến khỏi phòng.
- Con cũng về luôn đây. – Bảo nói rồi đi lên lớp.

Nói rồi tụi nó đi lên lớp mà không để ông nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tụi nó đi qua sân trường làm bao nhiêu trái tim rung động. Tụi con trai nhảy ra khỏi chỗ ngồi chạy hết ra cửa để nhìn tụi nó.

Tụi nó ko để ý cứ thế đi thẳng. Đối với tụi nó đây là chuyện cơm bữa rồi. Hồi du học ở Anh tụi nó cũng như thế này đây nhưng có vẻ trai Việt táo bạo hơn nhiều.

Anh đi sau cũng chả kém nhưng bây giờ đến lượt đám con gái làm loạn. Họ đi đến đâu thì nơi ấy nhộn nhịp hẳn lên. Giáo viên cũng ko buồn dạy cơ mà.

Tụi nó đi tới cửa lớp thì thấy giáo viên đang đứng đó. Thấy tụi nó cô hỏi:

- Các em là học sinh mới?
- Vâng thưa cô - Quỳnh nói.

- Đây là lớp 11A1. – Nó hỏi cô, giọng lạnh như băng khiến giáo viên không khỏi lạnh người.

- Đúng vậy. Các em đi theo tôi. - Sau khi lấy lại tinh thần, cô mới nói với nó.

Hai đứa bước theo giáo viên mới vào lớp. Cô giáo tuy trẻ nhưng đã có rất nhiều kinh nghiệm đối với những lớp quậy như lớp 10A1. Cô cũng rất có uy thế và được học sinh gọi “thần mặt” là bà chằn tinh. Cô bước vào, lớp ko 1 tiếng động.

Sau khi gạt đầu tỏ vẻ hài lòng cô nói:

- Hôm nay lớp ta có hai học sinh mới. Các em vào đi.

Sau khi thấy cô ra hiệu tụi nó rào bước bước vào.

- Vũ Huyền Trang Anh.- Nó nói mà giọng lạnh hơn cả băng tuyết khiến học sinh trong lớp rung mình.

- Diễm Thiên Quỳnh. Đây là tên của mình. Mong mn giúp đỡ.- Quỳnh nói rồi cười một nụ cười đẹp mê hồn làm xiêu lòng đám con trai.

- Uời đẹp quá đi.- Đám con trai ở dưới hét lên.

- Cho mình số điện thoại bạn ơi.- Boy1.

- Trang Anh, tình yêu của mình...- Boy2.

- Xinh thế ko biết. – Boy 3.

- Quỳnh ơi, bạn ngồi đây này. – Boy 4.

- Cũng bình thường thôi. – Girl 1

- Hò li tinh. – Girl 2.

- Xinh sao bằng tui được. – Một girl tự sướng.(Tự sướng vừa thôi má)

Cả lớp bây giờ nhao nhao như cái chợ. Nó cảm thấy hơi khó chịu. Bỗng một tiếng con trai ở cuối lớp vang lên một giọng lạnh lùng làm cả lớp im lặng:

- Im hết lại.

Không khí bây giờ mới trở nên yên tĩnh.

- Em ngồi ở chỗ nào vậy cô. – Quỳnh lên tiếng hỏi.

- Để cô coi nào. Thôi hai em ngồi ở bàn cuối lớp kia kìa.- Cô nói, tay chỉ xuống bà

phía dưới cùng nơi có một thiên thần đang ngủ.

- Vâng. - Hai đứa đồng thanh đáp rồi bước xuống dưới.

Tụi nó đi mà bao nhiêu lời nói xôn xao:

- Đó chẳng phải là bàn của anh Minh sao. - Một nữ sinh nói.

- Nhỏ đó tiêu rồi.

- Chết. Đụng vào anh ấy là ko xong rồi.

- Nhỏ chết chắc.

- bla...bla....

Phải nghe những lời như thế này khiến tụi nó cảm thấy khó chịu. Hắn ta có gì đáng sợ cơ chứ...?

Chương 16

Tụi nó xuống bàn cuối ngồi thì thấy một đứa con trai đang ngủ. Hấn ta đẹp như thiên thần vậy. Mái tóc màu bạch kim che đi nửa khuôn mặt của hấn.

Ngồi xuống bàn, tụi nó đang lôi laptop ra để học bài mới thì có tiếng nói cạnh nó vang lên, lạnh lùng và dứt khoát :

- Đi ra.
- Gì. – Nó lên tiếng, lạnh cũng không kém hấn là mấy.
- Cút đi.
- Ko đi. Làm gì được nhau.
- Cô thích gây sự chú ý à ?
- Ủ đây. Thì sao.

Tiếng nó và hấn vang lên làm náo loạn cả lớp học. Cô giáo đang giảng bài cũng im lặng. Cả lớp xì xào bàn tán:

- Tội nghiệp nhỏ đó.
- Lớp mình mất một hotgirl rồi.
- Tiếc thế.
- Đáng đời.
- ...v...v...

Cả lớp đang xôn xao thì hấn gắt:

- Câm hết cho tôi. Còn cô cút ra chỗ khác.

Nó cũng ko vừa đáp lại:

- Ko thích.
- Cô chán sống rồi à?
- Ủ chán. – Nó đáp lại.
- Cô...
- Làm sao. Anh muốn nói tôi xinh chứ gì?
- – Hấn ko nói gì.
- Tôi tự biết. OK.

Nó nói rồi nhếch mép cười làm cho hấn tức lộn máu. Đầu võ miệng ko phải là thể mạnh của hấn nhưng nó thì rất giỏi trong vụ này.

Quỳnh ngồi nãy giờ ko thấy nói gì bây giờ mới lên tiếng:

- Thôi Trang Anh tao với mày ngồi bàn khác.
- Việc gì tao phải ngồi bàn khác.

Quỳnh nghe nó nói thế mới thấy được cái tính ương bướng trong người nó. Quỳnh thì thào vào tai nó:

- Mày định đánh nhau ở đây à?

- Ủ.
- Mày điên rồi. Mày mà làm thế bác ấy bới chết.
- Tao ko sợ.
- Thôi lại bàn khác đi. – Quỳnh dỗ ngọt nó.

Nói rồi Quỳnh kéo nó đến cái bàn mà nhỏ mới nhờ bảo vệ mang đến. Cái bàn ấy đặt cách cái bàn của hắn một quãng. . không xa.

Hắn thấy nó đi rồi mới ngồi xuống chỗ ngủ tiếp. Yên vị nơi cái bàn nó lờm hắn một cái chấy da mặt rồi nằm xuống. . ngủ ngon lành.

Khi cả lớp hết ồn cô giáo mới tiếp tục dạy tiếp.

Sơ đồ lớp học đây ạ

---- GV----

----F-----F-----F----

----F-----F-----F----

----F-----F-----F----

----F-----F-----DA---

--Hắn-- -Tụi nó-

*Note:

- GV là giáo viên.
- F là Fan của hắn và tụi nó.
- DA là Diệu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Cuối cùng thì cũng tới giờ ra chơi, thời gian mà nó thích nhất.

- Dậy đi Trang Anh.- Quỳnh gọi nó dậy, lấy tay lay lay người nó.
- Ủ.- Nó nói, lấy tay khẽ dụi dụi mắt.
- Xuống căng tin trường đi.- Nó nói tiếp.
- Ủ. Tao cũng đang định rủ mày đi nè.

Quảng tạm đóng sách vở (laptop chứ sách vở gì) xuống gầm bàn, tụi nó rào bước đi xuống căng tin. Con trai trong căng tin thấy tụi nó bước xuống thì làm loạn lên.

Thật là phiền phức - nó thầm nghĩ.

Ngồi ăn mà cũng không xong khiến tụi nó cảm thấy điên tiết. Máu nóng trong người nó bắt đầu nổi lên.

Bỗng giọng đám nữ sinh vang lên:

- Bộ ba hot boy của trường mình kia.

- Anh Bảo. Đẹp trai quá.
- A anh Minh.
- Đẹp trai quá đi.
- Hoàng tử của lòng em.
- Anh Hoàng Anh kìa tụi bay.
-

Hết tụi con trai bây giờ lại đến đám con gái làm loạn làm tụi nó ăn cũng không ngon. Bực mình với cái cảnh mê gái hám trai của học sinh trường này tụi nó định ko ăn nữa mà bỏ lên lớp luôn. Đang định đi lên lớp thì tay nó bị ai đó kéo lại. Nó cứ tưởng tên dê xồm nào nên đang định cho vài cú đấm thì Hoàng Anh nói:

- Trang Anh, em định đi lên lớp à?
- Vâng.
- Ko ăn nữa sao?
- Em ăn đủ rồi.
- Lại chỗ tụi anh ngồi cho vui, cả Quỳnh nữa.
- Anh lại đi. Em ko ăn đâu.
- Thế Quỳnh lại đi em.
- Nhưng con Trang Anh.
- Ko nhưng nhĩ gì nữa, e lại đi.
- Vâng.
- Mà ở đây đi. Tao lên lớp.- Nó.
- Ủ.

Nó liếc qua cái chỗ mà bọn anh ngồi thì thấy cả hán cũng đang ở đó. Vì ko thích sự có mặt của hán nên nó bỏ đi lên lớp luôn.

Học sinh của trường thấy Hoàng Anh xưng anh em với nó, không những thế lại còn gần gũi với tụi nó thì sốc toàn tập.

Lên lớp ko có việc gì làm nên nó lấy Iphone ra nghịch thì nhận được tin nhắn của Quỳnh:

- Xuống đây đi mà.
- Làm gì?
- Chơi với tao.
- Đi mà chơi với tụi anh í. Tìm tao làm gì.
- Xuống với tao đi mà.
- Ko...
- Đi.
- Mà bảo là ko đi đấy nha.
- Đi đi mà.
- Ko.

Thực ra thì ko có chuyện gì cả chỉ là do tụi anh í muốn nó xuống thôi nên mới nhờ Quỳnh nhưng kết quả là thất bại. Với chỉ số IQ cao ngất thì nó thừa

biết họ có í đồ gì rồi nên đại gì mà xuống, tốt nhất là ở trên đây làm bạn với cái điện thoại cho đến khi vào học vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Làm bạn với điện thoại được một lúc thì vào học. Bây giờ nó sẽ châu môn sử, môn học mà nó ghét cay ghét đắng. Đang lúi laptop ra thì có một nhò lại gây sự với nó. Đó là một con nhò học cùng lớp nó. Nhìn nhò cũng xinh nhưng chỉ khi đi cùng với son phấn.

Nhò đó kênh kiệu đi lại bàn nó. Nhìn nó nhò không nói gì mà ngồi thẳng lên bàn nó. Thấy thế nó nói:

- Thích gì.
- Tao thích gì ko cần biết. Mày chỉ cần biết là đừng có gây sự chú ý với anh ấy nữa. Mày chỉ là đứa nhà quê chỉ có một chút nhan sắc mà thôi.

"Anh ấy" nghe hai từ này thoát ra từ mồm nhò có vẻ mơ hồ nhưng với IQ cao ngất trời của nó thì cũng đủ biết anh ấy mà nhò đó nói là hấn - Hoàng Bảo Khánh Minh rồi.

- Cô là gì của hấn mà lên giọng với tôi.
- Là gì mày ko cần biết.
- Vậy thì câm đi.
- Mày hơi cứng rồi đấy.
- Thì sao.
- Mày thích chết à.
- Tao nghĩ là mày đấy.

Nhò kia tức đến ói máu định tát nó nhưng không được. Tay nhò đã bị nó nắm chắc rồi vặn ra sau. Nó đang định lúi con dao mà nó mang theo bên mình ra thì Minh và

Quỳnh xông tới.

Lúc đó thì Minh với Quỳnh đi vào và đã chứng kiến hết tất cả. Vì là hội phó hội hs nên anh đã ngăn nó đánh nhò kia.

- Dừng hết lại.- Hấn quát .

Thấy anh như vớ được cái phao cứu sinh nhò định chạy ra chỗ anh n ko được vì tay nhò đã bị nó nắm chắc.

- Anh Minh ơi nó đánh em.
- Câm - Hấn gắt - Tôi thấy hết rồi ko phải nói. Cô dọn trường học trong một tuần cho tôi.
- Nhưng nhò đó gây sự với em trước mà.- Nhò đó biện minh.
- Tôi cho cô nói lại.
- Ồ ... em ...
- Cô còn chối.
- Ko em ...
- Giải tán hết đi.

Sau câu nói toát ra đầy bá khí của hấn thì học sinh trong lớp mới an phận về lại chỗ cũ. Còn về phần hấn thì đi đâu mất tiêu.

Nó ko nói gì chỉ nhếch môi cười rồi đi qua nhỏ. Nó nói một câu với sức sát thương cực lớn làm cho nhỏ rùng mình.

- Lần sau còn gây sự nữa thì đừng trách con dao của tôi.

Nhỏ đó tức lắm nhưng ko thể nói được gì chỉ đành ngậm cục tức vậy.

Thấy đám đông giải tán hết Quỳnh chạy lại chỗ nó hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Ko có gì đâu.

- Thật chứ ? - Quỳnh hỏi về nghi hoặc.

- Thật. Thôi lại chỗ đi.

- Ừ.

Nhỏ đó là người của nhỏ Diệu Anh đến gây sự vì nhỏ đã to tiếng với anh Minh của tụi nó (ọe). Lần này thất bại nhỏ sẽ tức lắm đây.

Note: Diệu Anh là người lập ra FC Khánh Minh, Thiên Bảo và Hoàng Anh và cũng là hot girl của trường trước khi tụi nó đi học.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tối. Tại nhà nó.

Tắm xong nó đang chuẩn bị lướt iphone thì có tiếng nhạc chuông điện thoại bài “I will show you”.

Naega sajun oseul geolchigo

Naega sajun hyangsul ppurigo

Jigeunijeum neon geunyeol manna

Tto utgo itgetji

Geureoke johatdeon geoni

Nal beorigo tteonal mankeum

Eolmana deo eotteoke deo

Jal haeya han geoni

Neoreul amuri jiullaedo

Hamkkehan nari eolmainde

Jinan sigani eogulhaeseo

Jakku nunmuri heureujiman

Boyeoj ul ge wanjeonhi dallajin na

Boyeojulge hwolssin deo yeppeojin na

Babocheoreom sarang ttaemune

Tteonan neo ttaemune ulji anheullae

Wow ~~~~~

Là điện thoại của nó. Thì ra là Quỳnh gọi.

- Gì vậy.- Nó hỏi.

- Mà ới chán quá.- Quỳnh than.

- Thì sao.

- Đi đâu chơi đi vậy.

- Ở nhà đi.

- Đi với tao đi mà.- Quỳnh nài nỉ.

- Đi đâu ?

- Đi đâu cũng được.

- Đi bar. – Nó lên ý tưởng.

- OK. Tí đến đón tao nha.

- Ừ.

- Bye.

Cúp máy, nó thay quần áo cũ, mặc bộ quần áo mới rồi lấy xe mui trần phóng ra nhà Quỳnh để đón nhỏ.

_ Kíng cong_ Tiếng chuông cửa vang lên kèm theo lời của nó.

- Tao đến rồi. Ra nhanh lên.

- Ra ngay đây.

Nghe tiếng chuông Quỳnh nhận ra là nó đã đến, nhỏ chạy ra gara lấy thêm cái mui trần nữa để đi.

- Let's go.

Nó nói rồi hai đứa phóng xe ra bar với tốc độ bàn thờ. Địa điểm dừng chân sẽ là bar Vickey.

Tại nó có rất nhiều bar ở đây nhưng vì muốn thay đổi không khí nên rẽ tạm vào bar Vickey mà không biết bar đó thuộc quyền sở hữu của hân.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Tại bar Vickay

Nơi đây tiếng nhạc nổi lên điên loạn. Tại nó bước vào trong ánh đèn mờ ảo mà bao nhiêu người ngược nhìn. Tại nó xinh mà.

Hôm nay, nó mặc quần jeans bụi bạc màu được mài rách cùng với áo hoodie cộc tay màu đen cực chất đi cùng đôi dây sandal chiến binh để bánh mì bằng da có gắn đinh tán. Mái tóc màu tím than của nó được cột cao. Tóc mái của nó hơi xõa xuống nhưng cũng phần nào che đi khuôn mặt xinh đẹp của nó.

Khác với nó Quỳnh mặc áo sơ mi kẻ sọc caro, ống tay được xắn lên gọn gàng cùng một cái quần bò da cạp cao, chân đi đôi bốt cũng bằng da. Mái tóc

màu nâu đỏ ánh tím được buộc cao lên trông rất năng động nhưng cũng không kém phần quyến rũ.

Tại nó chọn một cái bàn đặt gần góc tường, nó có vẻ khuất hơn so với những bàn khác rồi ngồi xuống.

- Hai cô dùng gì. - Tiếng nhân viên phục vụ nói.

- 2 li Brandy Collins. - Nó nói, khuôn mặt lạnh tanh đang nhìn lên sàn nhảy khiến nhân viên phục vụ không khỏi rùng mình.

Một lúc sau anh ta quay lại kèm theo 2 li Brandy Collins cùng với lời chúc ngon miệng. Đi ra khỏi chỗ của tụi nó rồi mà trong lòng anh ta vẫn đang còn xao xuyến và ngượng mồm.

Sau khi anh nhân viên phục vụ kia đi khỏi Quỳnh mới hỏi nó:

- Sao lại vào bar này?

- Thích.

- Ý tao là sao ko đến bar của tụi mình.

- Thay đổi không khí.

- Bình thường mày không thích ngồi ở ngoài này mà sao hôm nay lại có nhã hứng ra đây ngồi vậy?

- Ra đây cho vui.

- Oh.

Nói chuyện một lúc nó lên làm bạn với sàn nhảy còn Quỳnh ngồi nhắn tin với một ai đó... (anh Hoàng Anh nhà ta chứ ai :v). Nhảy chán nó lại chỗ Quỳnh ngồi. Cùng lúc đó thì hấn đến. Hấn cũng chọn cho mình một bàn ở góc khuất để ngồi. Từ bàn đó đến bàn tụi nó cũng gần nhưng chỉ nhìn thấy lưng của tụi nó.

Hôm nay hấn chọn một bộ đồ da toàn màu đen, đen từ trên xuống dưới. Trên cổ là chiếc vòng có mặt bằng đá Jadeite, ở giữa có hình đầu lâu làm bằng kim cương đen. Mái tóc hấn màu bạch kim trông rất cá tính. Nhìn hấn thì phải nói là very very very handsome. Con gái mà nhìn thì ngất lún.

- Cậu dùng loại nào ạ. - Phục vụ hỏi cậu rất nhẹ nhàng (ông chủ mà, phải sợ chứ)

- Như cũ. - Hấn phán.

- Vâng, tôi sẽ lấy ngay.

Nói rồi tên phục vụ biến vào trong để đi làm đồ uống cho hấn. Ngồi ở đây tuy khuất nhưng có thể nhìn gần hết bar. Hấn đảo mắt nhìn một vòng thì thấy tụi nó. Vì chỉ nhìn thấy sau lưng nên hấn không biết là tụi nó.

Một lúc sau hấn gọi quản lý ra hát mặt vào tụi nó rồi nói với giọng có sức sát thương ko hề nhẹ:

- Họ là ai. – Hấn mồm nói vừa hát mặt về phía tụi nó.

- Dạ em xin lỗi. - Tên quản lý run run nói.

- Biết luật của bar chứ.

- Dạ em biết ạ.

- Đọc. – Hấn lạnh giọng.

- Dạ ngoài là bang chủ của các bang ra thì ko tiếp con gái ạ.

- Xứ lý đi.

- Vâng.

Tên quản lý nói rồi phất vào trong luôn.

Trong bar hấn có quy định ko tiếp con gái trừ bang chủ của các bang và hấn thì ko biết tụi nó là ai trong thế giới ngầm nên mới có thái độ thế đấy ạ. (Bang chủ thường ko mấy khi lộ mặt mà)

Chương 21

Đang ngồi yên ổn ở chỗ của mình có một đám khoảng 30 tên kéo tới bàn của nó với ý đuổi nó đi theo ý định của hân. Tụi nó ko hiểu có chuyện gì xảy ra cho đến khi tên cầm đầu nói với tụi nó.

- Mời các cô ra cho. Ở đây không tiếp con gái.

Nó ko quan tâm còn Quỳnh thì nói:

- Ý gì. Tính đuổi tụi này đi hả.

- Các cô ra cho.

- Ko ra thì sao? - Nó hỏi, đôi mắt ma mị của nó đang nhìn vào khoảng không vô định.

- Chúng tôi sẽ ko khách sáo đâu.

Nói rồi đám đó bắt đầu đánh nhau với tụi nó. Tụi nó chia nhau xử lí đám đó. Bây giờ hân ở đó mới nhìn thấy tụi nó. Coi nào...có một sự ngạc nhiên chẳng?

Với trình độ của tụi nó thì xử mấy tên này là chuyện nhỏ nhưng đám đó cũng chẳng phải dạng vừa.

Khoảng vài phút sau thì tụi nó xử lí xong. 30 tên nằm chồng chất lên nhau, đứa nào đứa nấy trông thật thảm hại, người te tua hoa lá. Tụi nó thì ko bị xây xước gì.

Nhìn chiến lợi phẩm, nó chỉ nhếch môi cười rồi gọi tên quản lí ra, hỏi:

- Ai.

- Ko ... không ai cả. - Tên quản lí ấp úng nói.

Vì ko thích dài dòng nên nó đã rút trong người ra 1 con dao sắc bén. Trên cán dao có khắc tên Yuki. Nó túm tóc tên quản lí vạt ra bàn, kề con dao vào cổ nói lại lần nữa :

- Ai.

Tên quản lí sợ vãi cả ... ra quần, mếu máo đáp:

- Dạ ... - Tên quản lí ấp úng.

Thấy như vậy một tên con trai do hân gọi từ đâu xông lại nói:

- Là tôi.

- Ô. – Quỳnh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Đúng. Là tôi.

- Ngon đấy giám đuổi tôi ra khỏi đây. Ăn gan hùm hả? – Quỳnh.

- Thì sao. – Tên đó mắt bình tĩnh trước mặt tụi nó nhưng vẫn cố ra vẻ.

- Thật không biết quý mạng sống mà. – Quỳnh.

Nói rồi Quỳnh giơ tay thành hình nắm đấm, đấm thẳng vào mặt tên đó. Tên đó cũng không vừa, nhưng tốc độ của nó rất nhanh nên chỉ kịp né chứ không kịp phản công. Thấy tên đó né được cú đấm uy lực của mình Quỳnh xoay người lại, nghiêng 1 góc 45 độ sau đó vịn người ra đằng sau đá vào lưng tên đó làm cho hân ngã sòng soài trên mặt đất, miệng túa máu.

Khi tên đó ngã xuống, Quỳnh phui tay rồi nói:

- Hôm nay tôi tạm tha, còn hôm nữa thì đừng hỏi tại sao trời không thương.

- Nhảm, về. – Nó nói rồi bước đi.

Thấy vậy, Quỳnh đứng dậy trả tiền rồi rào bước theo sau. Miệng nở một nụ cười khẩy.

Tại phòng vip 1.

- Làm ăn thế hả. – Giọng hần vang lên.

- Dạ em xin lỗi.- Tên đầu đàn của đám đó nói.

- Chỉ vậy mà xử ko xong.

- Nhưng tụi nó mạnh lắm thưa anh.

- Còn nói nữa. Cô ta là ai.

- Em cũng ko rõ.

- Điều tra.

- Dạ vâng.

- Cút đi.

Nói rồi tên đó bước ra, sau lưng mở hôi tuôn ra như suối.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ra khỏi bar, thì trời cũng đã tối nên tụi nó không đi chơi ở đâu nữa mà đưa nào về nhà đứa nấy.

Cất xe vào gara, nó đang đi vào nhà thì nó gặp anh. Vì trời bây giờ trời đã về đêm mà nó mới về nhà nên anh hỏi nó:

- Đi đâu?

- Ko cần biết. – Nó lạnh tanh đáp, tay đang quay quay chùm chìa khóa.

- Sao về muộn thế. – Anh lại tiếp tục hỏi.

- Không cần quan tâm. – Vẫn thái độ cũ, nó nói.

- Nhưng tôi thích.

- Không cho thích đấy. – Nó gằn cổ lên nói làm cho anh tức “học máu mồm” (đã cao lại còn gằn cổ).

- Cứng đầu.- Anh nói có vẻ bức tức về cô em gái yêu quái rồi nhí tay vào đầu nó làm cổ nó nghiêng sang một bên.

- Đây, anh cũng chẳng kém đâu.- Nó nói rồi lè lưỡi chọc tức anh. Không để anh phản ứng mà nó chạy biến lên phòng.

Nó làm vậy khiến anh bất giác mỉm cười. Một nụ cười đẹp mê hồn, nụ cười mà bấy lâu nay anh thầm chon chấu. Anh muốn nó và anh mãi như thế, mãi chơi đùa như thừa còn nhỏ, mãi sống trong tuổi thơ ngọt ngào. Nhưng đâu có được.

Tại sao lại vậy? Tại sao ông trời lại làm cho nó trở nên xa cách? Đó là câu hỏi chung của anh và nó.

// Tên đáng ghét, cứ chọc mình hoài. Không thể sống như thế này mãi được. Mình sẽ xin ba cho ra ở riêng. Nhưng lỡ mà ba không cho thì sao ta. Thôi

kệ đi/Nó vừa đi vừa suy nghĩ.

Trước cửa phòng ba nó

Nó gõ cửa: _ Cốc cốc

- Vào đi. - Ông nói, mắt ông đang chăm chú vào bản hợp đồng mà ông sắp kí với đối tác làm ăn.
- Ba. Con có làm phiền ba lắm không ạ. - Nó hỏi, rồi ngồi xuống bộ bàn ghế làm bằng loại gỗ cao cấp được đặt trong phòng ông.
- Không. Có chuyện gì không con? - Thấy nó đến ông đặt bản hợp đồng xuống bàn rồi ngược lên nhìn nó hỏi.
- Con muốn ra ngoài sống. - Nó nói với ông.
- Tại sao? Ở đây ko tốt à. - Nghe nó nói thế ông hỏi.
- Không. Nhưng con muốn tự lập. - Nó viện có.
- Ở bên ngoài rất nguy hiểm.
- Ba yên tâm. Ai dám đụng vào con gái ba chứ.
- Nhưng... - Ông nói giọng có vẻ lưỡng lự.
- Con sẽ sống tốt mà ba.
- Thật ko đấy?
- Thật mà ba. Nha ba... nha ba... đi ba...ba oi... ba à....- Nó tỏ bộ mặt cún con ra xin xỏ ba nó.
- Tùy con vậy.
- Cảm ơn ba nhiều.
- Ta có căn biệt thự ở đường xy. Nơi đó cũng khá gần trường của con. Nếu thích con dọn ra đó sống cũng được.
- Vâng.
- Lúc nào đi vậy?
- Mai là chủ nhật nên con định đi.
- Vậy cũng được.
- Thôi, con về phòng đây ba.
- Ừ.
- Chúc ba ngủ ngon.

Ra khỏi phòng làm việc của ông nó trở lại bộ mặt lạnh lùng mà nó luôn sống cùng. Trong đầu nó đang vui vì không phải sống cùng anh nữa. Nhưng nó đâu biết là...

Đợi nó đi khỏi ông gọi anh vào nói chuyện.

- Trang nó định ra ngoài sống. - Đặt tay lên đầu gối ông nhìn anh có vẻ trầm tư rồi nói.
- Thế đâu có được. Ba cho nó chưa? - Nghe thấy những lời này phát ra từ ông anh lo hỏi, nhưng trong đầu anh đã có sẵn đáp án.
- Ta trót cho nó rồi. - Ông nói. Vậy suy nghĩ của anh đã đúng. Ông thật dễ mềm lòng trước nó mà.
- Ba thật là. Ở bên ngoài rất nguy hiểm, lỡ nó xảy ra chuyện gì thì sao? - Anh nói, giọng có vẻ không đồng ý về việc ông cho nó ra ngoài sống riêng.
- Ta cũng biết thế. Vì vậy ta mới định nhờ con.
- Chẳng lẽ...

- Đúng vậy. Con hãy ra ở cùng với Trang.
- Cũng được. – Anh nói rồi nhếch môi cười. Hai anh em ở riêng với nhau chắc sẽ có cơ hội làm lành.
- Vậy thì tốt. Chìa khóa đây. Con biết căn biệt thự ở đường xy chứ? – Ông gật đầu hài lòng nói.
- Vâng.
- Nó ở đây.
- Con biết rồi.
- Nhờ con cả đây.
- Vâng.

Anh kết thúc cuộc nói chuyện rồi đi về phòng. Trong lòng bỗng thấy thắc mắc về đứa em gái khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương Chap 23

Sau giấc ngủ nó thức dậy chuẩn bị quần áo để dời nhà. Nó đi tạm biệt ông rồi kéo vali đi lại chiếc xe Audi đời mới mà nó nghĩ là ba chuẩn bị cho nó để đi đến đó. Lại gần xe nó hơi ngạc nhiên vì anh Bảo đang đứng ở đó, khuôn mặt anh lạnh tanh không chút biểu cảm.

- Đứng ở đây làm gì? - Nó hỏi.

Anh không nói gì, khẽ cầm vali của nó bỏ vào trong xe.

- Lên đi.- Anh nói.
- Ông ấy nhờ anh à?- Nó hỏi.
- Ủ. - Anh nói.

Khi anh và nó đã yên vị ở trong xe, anh lên ga rồi phóng xe đi với tốc độ bàn thờ. Đằng sau khói bụi mịt mù.

Đến nơi, anh mở cửa cho nó rồi kéo vali vào trong khi đó nó đi thăm vòng quanh biệt thự.

Biệt thự được thiết kế theo phong cách Á - Âu khá cổ. Xung quanh trồng rất nhiều cây và hoa. Biệt thự rất rộng, chẳng khác biệt thự mà bố nó đang ở. Căn biệt thự này thiết kế như một mê cung. Vì vậy mà ở đây không có người hầu, cũng chẳng có nhiều vệ sĩ. Tuy vậy, căn biệt thự rất sạch sẽ như thường có người đến dọn dẹp.

- Không tệ chứ? – Anh hỏi nó.
 - Được. - Nó đáp giọng lạnh tanh.
- Nhìn anh nó hơi ngạc nhiên vì anh xách nhiều vali quá mà nó chỉ mang có hai cái thôi. Bất giác nó hỏi anh:
- Chẳng lẽ anh sẽ sống cùng tôi?
 - Ko hở danh là IQ cao.
 - Thật.
 - Ủ. Chịu khó đi.
 - Haiz, đành vậy. – Nó thờ dãi.

// Ba hại con rồi ba ơi// - đây là điều mà nó đang suy nghĩ. Ông đâu có biết là chỉ vì ko muốn sống cùng anh mà nó mới xin ra ở riêng. Bây giờ ông lại bảo nó ở cùng anh thì nó chắc chết mất. Đúng là đắng lòng đến rơi lệ mà. Nhưng thực sự bây giờ trong nó cảm thấy có gì đó vui vui, anh cũng vậy.

- Trưa có ăn ở nhà ko?- Nó hỏi.

- Chắc không.

- Ừ.

Nó nói rồi lên phòng. Đó là một căn phòng với màu chủ đạo là màu vàng. Căn phòng của nó rất rộng và rất rất sạch. Chăn, ga, gối, đệm,... mọi thứ đều là màu vàng, màu ưa thích của nó. Phòng tắm của nó ở đây cũng chẳng khác ở nhà mấy. Trong đây có cả thiết bị nghe nhạc. Ở đây nó có hẳn một phòng chứa quần áo và phụ kiện khổng lồ. Tuy nhiên vẫn chưa bằng nhà cũ của nó. Tuy vậy ở đây nó cảm thấy thoải mái nếu ko có sự xuất hiện của Thiên Bảo.

Khác với căn phòng của nó, phòng anh là căn phòng chủ đạo màu đen, trắng. Tất cả mọi thứ. Phòng anh cũng rất rộng và cũng chẳng khác phòng nó mấy. Nhìn vào phòng anh mà lạnh cả người.

(Phòng của nó và anh ở cạnh nhau nha mọi người.)

Nó cất quần áo xong thì gọi điện cho Quỳnh.

- Làm gì đó? – Nó hỏi Quỳnh.

- Ở nhà chứ làm gì.

- Sang chỗ tao chơi đi.

- Ừ.

- Địa chỉ đường xy.

- Nhà mới à.

- Ừ. Nhanh lên.

- Thôi nha.

Cúp máy, nó đi ngâm mình vào nước nóng.

Tắm xong nó bước ra với một bộ đồ rất đẹp. Quần jogger cùng với áo croptop ngắn tay. Mái tóc màu tím than của nó được buộc cao tôn lên làn da trắng nõn.

Lúc sau thì Quỳnh cũng đến. Nó ra mở cửa cho Quỳnh rồi lên xe Quỳnh đi ra TTTM chơi.

- Gọi nhỏ Mai không mày? - Quỳnh hỏi nó.

- Thôi, lúc khác.

- Ừ. Mà sao mày lại ở đây?

- Tao ko muốn sống cùng anh Bảo nên ra đó nhưng ba tao lại bảo anh Bảo ra ở cùng tao.

- Vậy hả.

- Ừ. – Nó nói rồi thở dài.

Tụi nó đi ra TTTM chơi đến khi trời tối mới chịu về.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương Chap 24

Vài ngày nay thời tiết bắt đầu se se lạnh. Tiết trời dần chuyển sang thu. Cái nắng gắt của mùa hè nay không còn xuất hiện nhưng những tia nắng mỏng manh vẫn cố vương vấn nơi này.

Thức dậy khá sớm, nó đi ngâm mình xuống nước nóng.

Vì ở đây không có người ở nên nó sẽ phải nấu bữa sáng mặc dù chưa bao giờ thử làm. Nó lên mạng tìm một vài món thích hợp rồi xắn tay áo lên làm. Vì sở hữu chỉ số IQ cao ngất nên chỉ một lúc nó đã làm xong. Lúc này chưa đến 6h30. Vừa ngồi xuống bàn thì anh xuống. Nó hỏi anh:

- Ăn không.
- Ai nấu? - Anh hỏi cho có hỏi chứ đã biết trước câu trả lời rồi. Nhà có hai anh em anh không nấu đương nhiên nó sẽ nấu rồi.
- Tôi.
- Ăn được không? – Anh nói vậy ý là đang hỏi đồ ăn nó nấu có ăn được không í mà (ông này sợ ngộ độc).
- Thử thì biết.
- Có bỏ độc không vậy.
- Bỏ rồi.
- Vậy hả.
- Ăn đi.
- Ừ.

Anh ngồi xuống tận hưởng bữa sang mà nó nấu.

- Thế nào? - Nó hỏi.
- Cũng được. - Anh nói như thế chứ thực ra nó nấu ăn rất ngon mặc dù đây là lần đầu tiên.

Thấy nó đứng dậy, anh hỏi:

- Ko ăn nữa à?
- No rồi.

Nó nói rồi bỏ đi lên phòng nghe nhạc. Đến 8h nó mới xuống nhà chuẩn bị đi học. Hôm nay nó mặc quần jean bạc màu được mài rách kết hợp cùng với áo jersey kiểu crop top màu đen có viền ống tay sọc trắng.

Thấy nó đang ngồi vắt chân lên ghế, anh hỏi:

- Đi cùng chứ?
- Không. – Nó lạnh lùng đáp.
- Ừ. Đi học đi. – Anh nói giọng đều đều.
- Ừm.

Nó nói rồi ra gara lấy chiếc xe Audi mui trần màu bạch kim mới toanh ra, phóng đi thẳng. Lúc sau, anh cũng lấy chiếc BMW mới cứng của mình phóng thẳng đến trường.

Tại trường Victoria

Trường vẫn như thường ngày với hương hoa oải hương thoang thoảng cùng những tia nắng mỏng manh cuối mùa hạ. Thỉnh thoảng vài cơn gió ngang qua đùa nghịch với mái tóc nó làm cho mái tóc óng ả trở nên bồng bềnh.

Nó lên lớp mở điện thoại ra, cắm tai nghe vào rồi bắt đầu nghe nhạc để đốt thời gian và rồi nó chìm vào giấc ngủ. Quỳnh đến thì thấy nó đang ngủ nên cũng không rảnh mà đánh thức nó dậy. Lúc sau thì trống vào học cũng vang lên học sinh và giáo viên vào lớp hết còn nó vẫn đang ngủ.

- Hôm nay lớp ta sẽ có thêm một bạn mới cô mong cả lớp sẽ giúp đỡ bạn.- Cô giáo từ tốn nói. Sau đó là một bạn nam bước vào.

Cả lớp ồ lên rõ dài. Nhìn từ trên xuống dưới. Đẹp.... Vào lớp câu nữ nụ cười tỏa nắng làm mấy girl đều đứng, ngất lên ngất xuống phải cả chục lần.

- Xin chào các bạn mình là Lâm Ninh Phong, mong mọi người giúp đỡ.

Sau câu nói, con gái đứng lên làm quen nhưng cậu không để ý chỉ cười trừ. Cậu đang tìm kiếm một người, chính xác hơn là một người con gái.

- Em muốn ngồi chỗ nào?- Cô giáo lên tiếng hỏi, giọng rất chi là ngọt.

- Em ngồi gần chỗ Khánh Minh thưa cô. – Phong tự tin đáp.

- Nhưng... - Cô giáo nói có vẻ đắn đo. Lần trước vụ Trang Anh ngồi đó à đã thấy căng rồi.

- Em chắc cậu ấy sẽ đồng ý. – Ninh Phong tự tin nói, miệng nở một nụ cười đẹp mê hồn khiến cô giáo và mấy girl trong lớp xiêu lòng.

- Vậy em ngồi ở đây đi.

- Vâng thưa cô.

Nói rồi cậu vừa cười vừa hiên ngang đi xuống cuối lớp làm mấy girl chảy cả nước dãi.(Khép miệng lại đi mấy bà. Khiếp quá.)

Vì Quỳnh đang nghe nhạc, nó và hần thì đang ngủ nên tụi nó có vẻ chưa để ý đến sự xuất hiện của cậu.

Xuống bàn, Phong nhìn Quỳnh cất lời chào hỏi:

- Chào em lâu rồi không gặp.

Bây giờ Quỳnh mới để ý, hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng chào lại, trên miệng nở một nụ cười:

- Chào anh, rất vui vì anh về nước.

- Chúng ta bắt đầu bài học mới được chưa vậy? - Cô giáo từ trên bục hỏi vọng xuống.

- Vâng thưa cô.

Nói rồi cô giáo mới bắt đầu dạy bài mới. Một bài học nhằm chán đối với chỉ số IQ cao ngất trời của tụi nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương Chap 25

Trong giờ học, Phong cứ ngồi ngắm nó đến mấy chục lần rồi thỉnh thoảng lại cười thầm một mình nhưng nó vẫn cứ ngủ. Cả tiết học không thèm ngóc đầu dậy thậm chí còn không mở mắt lấy một lần. Hần cũng ngủ, lại còn ngủ rất chi là ngon lành nữa chứ. Lúc sau thì hần cũng chịu dậy, thấy Phong đang ngồi cùng bàn mình hần hơi ngạc nhiên hỏi: - Về rồi hả? - Ừ. – Phong thấy hần dậy thì nói. - Sao ko nói tao biết? - Về đêm qua thì nói sao được. - Vậy à. - Sao mày không học cùng tụi thằng Bảo, học một mình không chán à? – Phong hỏi Hần. - Hồi về đây tao cũng định học với tụi nó n xin nhầm xuống một lớp. – Hần khẽ thờ dài nói. Nhưng cũng phải cảm ơn trời đi, cũng nhờ việc này nên hần mới gặp được nó. - Thế à. Tội nghiệp mày. – Phong ôm miệng cười rồi nói. - Cười gì. Còn mày. – Hần lườm Phong làm Phong lạnh cả gáy. - Nhớ mày nên tao mới xuống đây học chung cho vui. - Phong nói. Phong nói vậy chứ thực ra cậu xin học lớp này vì biết nó, Quỳnh và hần cùng học lớp này nên xuống chung học cho vui và để tiện ... quan tâm nó. - Thật không? - Hần nghi hoặc hỏi. - Đùa đấy. Tao cũng vậy. – Phong giả bộ nghiêm túc nói cho hần đỡ nghi. Hần là chúa nghi ngờ mà. - Tạm tin. - Hi. – Phong cười trừ vì thằng bạn hết nghi ngờ. - Tụi kia biết chưa? – Hần hỏi. - Mày mới biết thì tụi nó biết sao được. - Ừ. – Hần. - Tí xuống căng tin ko? – Phong rủ rê. - Ừ. - Đề tao nhắn tin cho tụi nó. Nói rồi Phong lấy I-phone ra nhắn tin cho anh. Còn hần thì tạm thời ngủ tiếp. “Ê. Tao về rồi nè.” “Thế à. Về lúc nào?” “Tối qua.” “Mà mày đang ở đâu?” “Ở lớp 11A1” “Mày đi học rồi à?” “Ừ” “Tí xuống căng tin ko” “OK, để tao gọi thằng Hoàng Anh.” “Ừ” Kết thúc đoạn hội thoại. Quay qua thấy hần đang ngủ nên Phong tiếp tục công việc vĩ đại đó là ngồi nhìn nó ngủ mãi đến khi ra chơi (bỏ tay ông này)...

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương Chap 26

Tại căng tin của trường, 4 hoàng tử của trường đang ngồi nói chuyện với nhau làm biết bao nhiêu con tim xao xuyến. - Mày đi làm tao nhớ mày quá.- Hoàng Anh mở lời. - Sên quá mày ơi- Câu nói của Hoàng Anh làm Phong nổi cả da dẻ. - Đâu có. - Hoàng Anh. - Lần này mày về lâu không? - Anh hỏi. - Về luôn. - Ủ. - Thế còn công ty của gia đình mày. - Thiên Bảo tiếp. - Công ty nay mở một chi nhánh ở đây nên tao trốn về. - Phong cười nói. Anh không biết chứ chỉ một nụ cười của anh đã làm biết bao con tim trong trường xao xuyến. - Thế đi học làm gì? - Hấn hỏi. - Nhớ tụi mày thôi. - Xạo.- Cả ba đồng thanh, mỗi người mỗi kiểu, mỗi sắc thái khác nhau. - Trang Anh với Quỳnh lâu xuống thế không biết. - Phong. - Để tao nhắn tin cho Quỳnh. - Hoàng Anh. - Ủ. Nói rồi Phong lấy I-phone ra nhắn tin cho Quỳnh với nội dung “Em và Trang Anh xuống căng tin với tụi anh cho vui, kêu cả Thảo Mai nữa nha.” kèm theo một nụ cười tươi rói. Trong khi đó tại lớp học nó đang ngồi nghe nhạc vì căn bản là chả có gì vui. Chẳng là lúc Phong và hấn xuống căng tin thì nó vẫn đang say sưa trong giấc ngủ mà Quỳnh cũng không nói cho nó biết nên nó vẫn chưa biết việc Phong về nước, Tụi kia đi một lúc thì nó mới chịu dậy. Nhận được tin nhắn từ Hoàng Anh, Quỳnh gọi nó: - Ê con kia. Anh Hoàng Anh về nước rồi đấy. - Vậy hả. - Nghe được tin này nó vui mừng không xiết. - Đi xuống căng tin đi mày. - Ủ. - Xuống khối 10 gọi Thảo Mai lun. - Ok. Nói rồi tụi nó đi xuống khối 10 gọi Thảo Mai đi cùng rồi mới xuống căng tin. Tụi nó đi đến đâu mấy boy ngất lên ngất xuống đến đâu. Còn về phần Thảo Mai thì sau khi nghe Quỳnh nói Phong về nước thì hơn hờ chẳng kém gì nó cả. Mặt nhỏ tươi như hoa vậy.(Bật mí nha, Phong chính là chàng bạch mã hoàng tử của nhỏ đó).
Tại căng tin từ đại công tử đang bị cái lũ hám trai bao quanh. Thấy tụi nó, Hoàng Anh đứng lên vẫy tay ra hiệu cho tụi nó biết. Còn về phần anh Phong nhà ta thì vui vẻ tiến lại chỗ tụi nó. Phong bước đi đến đâu mấy girl tán ra để cho cậu đi đến đấy.

Trang Anh bây giờ mới nhìn thấy Phong thì vui mừng khôn xiết, chạy lại ôm trằm lấy anh làm học sinh trong trường sặc sỡ tập 1. Cứ tưởng nó già đi rồi tiếp cận trai đẹp. Đến khi Phong ôm đáp lại và còn xưng anh em và nói chuyện thân mật với nó thì học sinh tiếp tục sặc sỡ tập hai. - Anh về lâu chưa? Nó hỏi anh, trên môi nở một nụ cười tươi rói lộ ra cái má lúm lăm con trai trong trường chết ngất. Hấn nhìn thấy nụ cười của nó thì trong lòng xao xuyến. Nụ cười rất đẹp, khác hẳn với vẻ lạnh lùng của nó thường ngày. Đây là nụ cười đẹp nhất mà hấn từng thấy. - Anh về đêm hôm qua. - Ở đó anh có nhớ em ko? - Có. Nhớ em anh nhớ rất nhiều. - Có tin được không ta? - Tin được. - Hi. Thấy con gái đang trở mặt lên nhìn còn con trai lòi điện thoại ra chụp hình, nó quay ra lườm một cái cháy da mặt. Lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có nó nhìn làm học sinh ở đây lạnh cả gáy. Đành lùi thui kéo nhau đi hết ra ngoài. Thảo Mai cứ tưởng gặp lại Phong thì Phong sẽ hỏi thăm và nói chuyện với nhỏ đầu tiên nhưng sự thật phũ phàng là Phong còn chưa thèm để ý tới sự xuất hiện của nhỏ. Điều này làm nhỏ thực sự tức giận. Tuy bên ngoài nhỏ không thể hiện ra nhưng trong lòng nhỏ thấy thật là ghét nó. Người mà nhỏ yêu lại thân thiết với người khác trước mặt mình. Thật đúng là tức chết mà. Nhưng nhỏ đâu có quyền tức giận với nó và Phong chứ. Dù đi thì Phong có bao giờ nói là yêu nhỏ đâu cơ chứ. Đang suy nghĩ mông lung thì Phong kéo nó trở về thực tại. - Thảo Mai, chào em - Phong nói kèm theo một nụ cười tỏa nắng. - A, chào anh. - Thảo Mai khi thấy Phong quan tâm (ảo tưởng, Phong chỉ xả gia thôi mà) đến mình thì trong lòng như nở hoa. Hai người nói chuyện với nhau vài câu rồi ngồi xuống. Tuy chỉ là vài câu nhưng Thảo Mai tâm hồn như trên mây. Trở lại với nó khi thấy học sinh đi hết thì mới chạy lại bàn kéo ghế ra ngồi. Thấy sự có mặt của hấn, nó hỏi: - Ai đây. - Đây là Minh, bạn thân của tụi anh.- Phong nói. - Sao em không biết? - Khi em đang còn ở Nha Trang thì tụi anh ở đây quen với nó. Đến khi em về thì nó đi sang Mỹ sống z. - Hoàng anh giải thích. - Vậy sao? - Ủ. Thật ra trước kia nó và mẹ nó định cư ở Nha Trang chứ không phải ở đây như bây giờ. Khi bố và mẹ nó lấy nhau, gia đình đều kịch liệt phản đối với lí do là ông đã có gia đình. Mẹ nó là một người phụ nữ đảm đang, xinh đẹp nhưng vì gia đình nghèo khó nên không được gia đình chấp nhận. Bố nó không muốn cưới mẹ của anh nhưng vì bị gia đình ép buộc nên đành chấp nhận. Vì ông sợ khi đi công tác xa nó và bà sẽ bị hắt hủi nên mua cho nó và mẹ một căn biệt thự để sinh sống. Ở đó tuy cũng xa nhưng một tuần ông đi thăm nó một tuần. Nó sống ở đó cho đến khi mẹ nó mất thì mới ra ngoài này sống cùng ông. - Tụi anh mà cũng có bạn kiểu này sao. - Cô nói gì.- Hấn. - Tôi nói gì chắc anh nghe hết rồi chứ. Hay thích người khác gần cho là điếc.- Nó vênh mặt lên nói.

- Cô...- Hấn tức đến nỗi nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương Chap 27

- Cô...- Hấn tức đến nỗi nói không nên lời.

- Tôi làm sao? - Nó hất cằm lên nói.

- Đồ điên. - Hấn nói.

- Anh nói gì? Thích chết à?

- Thôi xin hai người, làm gì mà căng đữ vậy. - Hoàng Anh.

- Căng đét. – Thiên Bảo, Ninh Phong, Thảo Mai, Quỳnh không hện mà cùng nói. Công nhận là hai anh chị này rất căng.
- Em lên lớp đây.- Nó kéo ghế đứng dậy định đi lên lớp.
- Sao vậy? Em không khỏe à?- Ninh Phong thấy nó nói vậy thì cũng đứng dậy, ân cần hỏi.
- No. Ở đây em ngứa mắt.- Nó lườm hấn nói. Ý nó là nhìn thấy hấn chắc nó sẽ bị ngứa mắt chết.
- Là tôi. – Nhận ra ý nghĩa trong câu nói súc tích của nó hấn lạnh lùng nói lại. Ý hấn nói là người ngứa mắt là hấn chứ không phải là nó.
- Oh. Anh làm tôi ngứa mắt. – Nói rồi nó “ hùnh hỏ ” bước đi không quên dẫm cho hấn một cái đau điếng người.
- Cô...Asiaaaaa...

Thấy nó bước đi, Phong kéo tay nó lại hỏi:

- Em đi đâu vậy?
- Em lên lớp. – Nó nói.
- Ở lại với anh đi.
- No.
- Em nên ở lại. – Phong nghiêm giọng nói với nó.
- Nhưng... - Nó lưỡng lự.
- Ko nhưng nhị gì hết, ngồi xuống đây với anh.- Phong ra lệnh cho nó nhưng giọng vẫn ầm áp.Hành động này của Phong đã lọt vào tầm mắt của Thảo Mai làm nhò thật sự khó chịu. Có vẻ hôm nay nhò bắt đầu cảm thấy ghét nó rồi. Haiz...

Thấy nó ngồi xuống hấn đệm một câu:

- Ngứa mắt.
- Ngứa thì gãi. – Nó.
- Cô...
- Thôi đi hai người.- Thiên Bảo.
- Hai người làm huề đi.- Ninh Phong lên tiếng.
- Không. – Nó và hấn không hện mà cùng nói.
- Đi mà Trang Anh.- Ninh Phong.
- Minh à, tụi mày làm huề đi. – Hoàng Anh lên tiếng.
- Không là không. – Nó và hấn đồng thanh.
- Hai người làm chúng tôi khó xử.- Thiên Bảo.
- Không quan tâm. – Nó.
- Đi mà hai người. – Hoàng Anh tỏ bộ mặt cún con năn nỉ nó rồi lại chớp chớp mắt nhìn sang phía hấn.
- Dẹp cái bộ mặt đấy đi. – Hấn nhìn Hoàng Anh lạnh lùng nói.
- Em thấy dễ thương mà. – Quỳnh lên tiếng.
- Trang Anh. – Phong nhìn nó với ánh mắt long lanh đầy hi vọng.
- ...- Nó không nói gì.

Sau một hồi năn nỉ gây lười (Tác giả hơi xạo) thì cuối cùng hấn cũng nói được từ “ tùy ”, còn nó thì không nói lời nào.

- Em mà không đồng ý thì tui anh giận thật đó. – Hoàng Anh nói.
- Hoàng Anh nó nói đúng đó Trang Anh ạ. – Ninh Phong lên tiếng.
- Mọi người phiền phức quá. – Nó gắt.
- Em đồng ý đi mà.
- Được thôi, nhưng với một điều kiện. – Nó nhếch môi cười, một nụ cười bí hiểm rồi nói.
- Điều kiện gì vậy? - Hoàng Anh hỏi.
- Một bữa ăn... - Nó từ tốn đáp.
- Được thôi. – Hấn nói nhưng chưa nghe hết về sau của câu nói.
- Do chính tay anh nấu. – Nó nói tiếp.
- What. – Hấn đang uống cốc nước nghe nó nói như thế thì xuyết phun hết nước ra (tí nữa thì mất hình tượng).
- Hay lắm. – Phong nghe nó nói thế thì vỗ tay tán thưởng.
- Anh đồng ý thay nó. – Hoàng Anh vừa nói vừa cười ha hả.
- Thế nào? – Nó hỏi.
- Never (không bao giờ).- Hấn.
- Không thì thôi. – Nó.
- MINH. – Hoàng anh hét to làm hấn tí thì thùng màng nhĩ.
- Gì? – Hấn hỏi tay xoa xoa cái tai.
- Đồng ý đi. – Bây giờ thì Hoàng Anh chuyển sang nói giọng nhỏ nhẹ.
- Không.
- Đi mà.
- Không.

Bây giờ lại phải lao vào năn nỉ hấn một lần nữa khiến Hoàng Anh và Phong trông đến tội. . .cái cổ họng. Một lúc sau thì cũng ép được hấn đồng ý. Vậy là nó và hấn làm huề.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương Chap 28

6h tối tại biệt thự nhà Khánh Minh.

- Uời. Ngon phết mày ơi. - Hoàng Anh vừa ăn vụng thức ăn vừa nói với Phong.
- Ủ. Không biết thằng này học nấu ăn lúc nào nữa. - Phong vừa nói mồm vừa nhai làm tí nữa thì ngẹn.
- Nhưng tao nghĩ chắc nó không nấu đâu.- Hoàng Anh.
- Hai con chuột đang ăn vụng. – Hấn vừa đi xuống vừa nói.
- Tao tưởng mày đang tắm. – Hoàng Anh ngạc nhiên nói.

- Tắm thì sao mà thấy tụi này ăn vụng được. – Hấn.
- Mà ko tắm à? – Phong giả bộ ngây thơ hỏi hấn.
- Xong rồi.- Hấn.
- Mà nấu đấy à. – Phong thì thào vào tai hấn.
- Chẳng lẽ là này. – Hấn nói, đi lại tủ lạnh lấy chai nước khoáng.
- Nó có cho độc vào không này? – Hoàng Anh kéo tay Phong lại thì thào vào tai anh nhưng hấn nghe được.
- Nói lại. – Hấn lạnh giọng làm Hoàng Anh giật cả mình.
- À không. – Hoàng Anh gượng cười nói với hấn.
- Tụi kia lâu đến thế không biết.- Phong đổi chủ đề cứu nguy cho Hoàng Anh.
- Ủ, hẹn 6h15 mà. – Hoàng Anh biết Phong cứu mình nên thầm cảm ơn.
- 6h10 phút.- Hấn nói tay gí sát cái đồng hồ đang đeo vào mặt hai chàng kia (Phong với Hoàng Anh).
- Ủ ha. – Đồng thanh.

Lúc sau thì 4 chiếc xe Pagani huayra lần lượt phóng thẳng vào biệt thự nhà hấn.

Nghe thấy tiếng xe, Hoàng Anh, hấn và Phong biết là tụi nó đến nên bày thức ăn ra đĩa rồi dọn sẵn lên bàn.

Nó, Quỳnh và Thảo mai bước vào làm cho lòng hai ai xao xuyến (chỉ là xao xuyến nó thôi). Anh đi sau, tay lướt lướt cái Iphone 6.

Hôm nay, nó mặc một chiếc áo crop top dài tay lệch một bên vai màu đen kết hợp cùng quần short jean màu đen. Mái tóc của nó được buộc cao lên đỉnh đầu, tóc mái được vén lên gọn gàng làm lộ ra khuôn mặt đẹp như tạc cùng làn da trắng không tì vết (100% không sử dụng mỹ phẩm).

Quỳnh cũng xinh không kém, nhỏ mặc một cái áo sơ mi trắng được xắn ống tay lên cùng chân váy xếp tầng màu đen dài ngang gối. Mái tóc búi cao trông rất cá tính.

Còn Thảo mai thì mặc một cái váy cúp ngực màu hồng phấn dài ngang đầu gối, chân đi đôi giày lười nữ cùng màu. Mái tóc màu café được buông thõng trông rất nữ tính kèm theo một cái nơ cũng màu hồng.

- Chào. - Nó mặt lạnh nói rồi kéo ghế ngồi xuống.
- Chào các anh. – Quỳnh và Mai lên tiếng chào, miệng cười tươi như hoa.
- Nhìn gì dữ vậy? – Thiên Bảo nói kéo hai chàng kia trở về thực tại.(Là Phong và một người nữa đó ạ. Ai thì mọi người thử đoán đi).
- À. Ồ. Không có gì. – Cả hai đồng thanh.
- Ngồi xuống chiến thôi. - Hoàng Anh hớn hờ nói tay đang cầm dao và nĩa.
- Ủ. - Hấn nói rồi kéo ghế ngồi xuống.

Bây giờ sẽ chính thức bắt đầu bữa tiệc do chính tay hotboy nhà ta nấu. Hoàng Anh và Phong thì ngồi ăn tí ti nhưng không quên gấp đồ ăn cho Trang Anh và Quỳnh. Còn tụi nó và anh lúc đầu thì sợ ngộ độc thực phẩm nhưng lúc sau thì phải công nhận là hấn nấu ngon thật.

Cả buổi nó được Phong gấp thức ăn, Phong thì lại được Thảo Mai gấp thức ăn. Còn Hoàng Anh và Quỳnh thì lại gấp thức ăn cho nhau.

Về phần hấn khi thấy tụi nó ăn nhiều hơn mức bình thường thì lạnh cả gáy. Tự hỏi tụi nó là gì mà ăn nhiều thế.

- Tôi nấu ngon làm cô ăn nhiều thế à? – Hấn hỏi nó.
- Áo tương. – Nó nói.
- Cô... - Hấn tức lắm nhưng không nói được gì.

Nó thôi không ăn nữa đứng dậy và bước đi.

- Không ăn nữa à? – Quỳnh hỏi nó.

- Không.
- Sân thượng. – Nó hỏi hấn bằng giọng lạnh lùng.
- Đi thẳng, lên cầu thang, quẹo trái, đi hết đoạn thì đến nơi.- Hấn cũng lạnh không kém.
- Ủ. – Nó gạt đầu cái rụp rồi bước đi lên sân thượng nhà hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương Chap 29

Trên sân thượng nhà hấn, một cô gái bí ẩn đang nghe nhạc. Gió khẽ lùa qua mái tóc làm cho nó tung bay.

“ Những ngày khi bên nhau em thường nghĩ suy

Về một mai hai ta sẽ đi về đâu

Khi trong lòng anh đã hết yêu

Cố gắng em mãi nín giữ thế này

Phải làm sao đây buông tay hay là cố thêm

Vì người mới có chắc anh muốn xa rồi em

Có chắc ai cần anh, yêu anh hơn em như thế này

Vậy thì em sẽ đi, bỏ lại anh em sẽ đi vì đã cố gắng thật nhiều

Trọn vẹn tình yêu có bao nhiêu

Phải có lúc yêu và lúc xa mới biết ta cần ai yêu ai thật lòng

Bình yên đó anh hãy giữ nhưng nếu một ngày thấy cô đơn thì anh có quay về đây

Khi anh cần

Đừng nhìn em với những ân cần lúc trước

Vì ngày mai hai ta sẽ xa rời nhau

Khi trong lòng em đã quá đau

Mình bên nhau nỗi đau quá dài...

Vậy thì chia tay, đôi ta mỗi người mỗi nơi.

Chẳng còn nhớ mong hay ghen tuông thêm buồn thương.

Chẳng còn những lúc khóc yếu đuối riêng em một mình.

Vì rằng em sẽ đi bỏ lại anh em sẽ đi.

Dù đã cố gắng thật nhiều

Trọn vẹn tình yêu có bao nhiêu.

Phải cố dấu đi từng thói quen

Kí ức em tập quên em sẽ quên được

Ngày mai nếu anh thức giấc

Nước mắt tràn lấp không gian buồn

Thì có lẽ em đã yêu người sau

Hãy nhớ đến nhau

Những lúc đau và lúc không còn nhau

Hai nơi phương trời

Niềm vui của anh nơi đó

Hãy giữ thật chặt anh nhé

Vì đâu chắc anh sẽ giữ được mãi

Phải cố dẫu đi từng thói quen

Kí ức em tập quên

Em sẽ quên được

Ngày mai nếu anh thức giấc

Nước mắt tràn lấp không gian buồn

Thì có lẽ em đã yêu người sau như anh từng...”

“Đặt anh vào quá khứ” – Vân Navy.

Những giai điệu vang lên làm nó cảm thấy hơi buồn, nó cũng chẳng hiểu tại sao lại như thế.

- Cô thích bài này? – Hấn hỏi nó. Vâng, cô gái đó chính là nó. Hấn hỏi cho có hỏi chứ thực chất hấn cũng chẳng quan tâm đến âm nhạc lắm.

- Chắc vậy. – Nó nhếch mép nói.

- Lên đây làm gì. – Không để hấn nói thêm, nó hỏi.

- ... - Hấn không nói gì chỉ khẽ nhún vai.

- Khùng. - Nó nói rồi bước xuống dưới nhà để lại hấn đang ngêch mặt ở trên này.

Trở lại vài phút trước.

- Mày gọt hoa quả đi. – Hoàng Anh ra lệnh cho Phong.

- Sao lại là tao. – Phong hỏi.

- Chẳng lẽ là tao à.

- Ồ chuẩn rồi.

- Thôi, để tui em gọt cho. – Quỳnh nói, cầm lấy cái dao từ tay Hoàng Anh.

- Vậy cảm ơn em nha. – Hoàng Anh cười hi hi.

- Không có gì đâu ạ. – Quỳnh cười đáp lại.

- Trang Anh lâu xuống vậy.- Phong.

- Ừ.

- Minh, đi gọi Trang Anh đi. – Anh nói.
- Sao lại là tao. - Hấn.
- Thế sao không phải là mày. – Phong đang ngồi thì nhồm người lên nói.
- Liên quan.
- Nhà mày mà.
- Đâu có lẽ...
- Thôi, mày đi đi mà. – Phong nói
- Được rồi.

Trở lại hiện tại

“Cô ta khác quá. Khuôn mặt khi nãy là sao? Hay cô ta cũng giống mình? Mình sẽ tìm hiểu” - Hấn vừa đi xuống dưới nhà vừa nghĩ.

- Sao lâu xuống vậy? – Thấy hấn bước xuống anh hỏi.
 - Không có gì. – Hấn.
 - Ủa ... – Thấy đĩa quả trên bàn hết tình hấn lấp bắp nói.
- Biết hấn định nói gì nên anh nói:
- Ăn hết rồi.
 - Túi bay được lắm.
 - Không dám. – Hoàng Anh và Phong đồng thanh.
 - Đi bar chứ? – Anh hỏi túi hấn.
 - Ừ./Đi đi / Lâu lắm rồi tao chưa đi. Chắc khoảng chục năm gì đó.- Ba tên đồng thanh. Hấn chỉ ừ lạnh, Phong thì hớn hờ còn Hoàng Anh thì cụ non.
 - Còn túi em? – Thảo Mai hỏi, có vẻ nhỏ cũng muốn đi.
 - Ở nhà đi. – Hoàng Anh nói với em gái.
 - Hai thật là. – Thảo Mai nũng nịu.
 - Về thôi. – Nó đứng dậy cầm túi xách rồi bước đi.
 - Ừ. – Quỳnh nói rồi bước đi theo nó.
 - Đi đường cẩn thận nha. – Hoàng Anh và Phong đồng thanh.
 - Về luôn à?- Đi đến gara Quỳnh hỏi nó.
 - Ngu gì.
 - Vậy đi đâu chơi đi. – Quỳnh góp ý.
 - Bar.- Nó.
 - OK. Thảo Mai, em đi chứ. – Quỳnh nhìn cô em dâu tương lai hỏi.
 - Vâng.
 - Bar TAQ. - Nó.
 - Let's go. – Quỳnh.

Nói rồi tụi nó lấy xe phóng thẳng ra bar TAQ.

Thấy tụi nó về hết, anh nói:

- Bar TAQ. Đi chứ.

- OK. – Cả 3 đồng thanh rồi lấy xe đi thẳng ra bar.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương Chap 30

Tại bar TAQ.

(TAQ là bar của tụi nó nha. TAQ là tên viết tắt của Trang Anh Quỳnh)

Bước vào bar, hai hàng vệ sĩ đứng ở ngoài cung kính chào đón tụi nó. Sau đó một người con trai bước lại chỗ tụi nó, đó chính là quản lí của bar.(Tg sẽ gọi quản lí là Jen)

Giới thiệu sơ về Jen nha. Jen là một anh chàng đẹp trai, cao 1m87, 6 múi nha và lớn tuổi hơn tụi nó. Là một cánh tay đắc lực của bang Cherry và là một trợ thủ đắc lực của nó. Có thể nói là ở bang Cherry Jen chỉ đứng sau nó, Quỳnh và Thảo Mai còn lại là trên hết (dưới 3 người trên nghìn người).

- Tỉ tỉ. Lâu rồi mới thấy nấy tỉ đến. – Jen lên tiếng chào, mặt cười cười hớn hờ.

- Ủ. – Nó gật nhẹ đầu rồi bước vào trong.

- Các tỉ có ngồi phòng vip không? – Jen hỏi tụi nó.

- Thôi khỏi. – Quỳnh nói, mắt đảo một vòng xung quanh bar.

- Vậy các tỉ uống gì.- Jen.

- Như cũ. – Quỳnh nói thay cho nó.

- Cocktail loại blue moon nha anh Jen. – Thảo Mai tươi cười nói với Jen.

- Vâng. Sẽ có ngay ạ. – Jen nói rồi khẽ cúi đầu đi vào trong.

Lúc sau thì Jen mang ra ba ly cocktail cho tụi nó.

- Dạo này bar có vấn đề gì không? – Quỳnh hỏi.

- Dạ mọi thứ vẫn ổn. – Jen.

- Được rồi. Vào trong đi. – Nó nói, giọng lạnh như băng.

- Các tỉ uống ngon miệng. – Jen cười nói rồi đi vào trong.

Sau khi nó đến một lúc thì Hấn, anh, Ninh Phong cùng Hoàng Anh đến, 4 thiếu gia-những tay chơi có tiếng ở đây và cũng là bang chủ, phó của thế giới ngầm bước vào làm khôi chân dài ngây ngất và bang chủ của những bang khác kính nể.

Chọn được bàn, tụi hấn ngồi xuống(Tụi hấn bao gồm hấn, anh, Ninh Phong cùng Hoàng Anh)

- Quý khách uống gì ạ. – Một nhân viên phục vụ nữ ngất ngây nhìn tụi hấn hỏi.

- Cho 1 Sherry, 1 Gin, 1 Bourbon và 1 vermouth. – Hoàng Anh gọi đồ uống cho cả nhóm.

- Vâng. Quý khách chờ một lát. – Nói rồi cô ta bước vào trong, lúc sau thì mang rượu ra cho tụi hấn.

- Quý khách uống ngon miệng. – Nhân viên phục vụ nói rồi đi vào trong, không quên nở một nụ cười để lấy lòng.

- Không tồi. – Hấn vừa nhâm nhi li Vermouth vừa nói.

- Ủ. – Anh nói, tay khẽ lắc lắc ly Bourbon.

Hai tên kia đang làm bạn với sàn nhảy. Mãi lúc sau cũng chịu mò xuống, người thẳng nào thẳng nấy mồ hôi nhễ nhại.

- Sao hôm nay lại có hứng đến đây? – H.A hỏi.

- Biết chị cả của bang Cherry chứ.- Anh.

- Nghe nói là con gái. – Hấn nói khẽ suy nghĩ về cái tên Cherry, đây là một cái bang có thể nói là rất lớn trong thế giới ngầm tuy vậy bang Cherry cũng hoạt động không nhiều lắm.

- Ủ. Cô ta về nước cách đây không lâu.- Anh nói.

- Muốn diện kiến dung nhan của cô ta à? – Phong hỏi, miệng khẽ cong lên thành nụ cười thật đẹp có thể làm bao nhiêu chân dài trong bar chết lên chết xuống.

- Chắc vậy. – Anh nhún vai nói.

- Vậy đây là bar của cô ta? - Hoàng Anh hỏi, tin chắc câu trả lời mà mình nhận được là đúng.

- Đúng. – Anh nói, thật khớp với suy nghĩ của Hoàng Anh.

- Hóa ra là vậy.

Đang nói chuyện thì tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên. Là bài hát "Đừng nhìn lại" của Noo Phước Thịnh. Hấn đành đứng lên nghe điện thoại.

- Gì. – Hấn lạnh giọng hỏi khi biết là số của đàn em.

- Đã điều tra ra cô ta thừa bang chủ. – Bên kia đầu dây 1 giọng con trai ồm ồm vang lên.

- Nói. – Hấn tiếp tục lạnh giọng.

- Cô ta là chị cả của bang Cherry ạ.

- Tin được chứ. - Hấn nhếch mép cười.

- 100% thừa bang chủ.

- Ủ. - Nói rồi hấn cúp máy cái rụp.

Sốc... Thật sự thì rất sốc.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương Chap 31

Tại bàn của nó.

- Cô em đi chơi chứ. – Một tên con trai tiến lại chỗ nó, nở một nụ cười khá ồ ồ làm lộ ra hàm răng ó vàng. Nhìn thì ngu mà hỏi ra cái câu càng ngu hơn. Đường đường là chị cả của bangry mà đi với hấn sao, nghĩ lại đi. Không biết nào tên này có khúc cua không nữa.

- Cút. – Nó lạnh lùng nói làm tên đó nổi da gà.

- Cô em cứng phết đó. – Tên đó nói, sống lưng cảm thấy lạnh lạnh.

- ... - Nó không nói gì chỉ nhếch mép cười. Tiếp tục nhâm nhi li cocktail của mình, ánh mắt lạnh lùng, hờ hững.

Tên đó thấy nó như vậy định lấy tay vuốt má nó nhưng nó đã cầm được. Nó xoắn ngược bàn tay thô bạo của tên đó ra sau rồi bẻ. Từng tiếng rắc vang lên thật nhẹ nhưng cũng đủ để gây sự chú ý. Những tiếng nhạc xập xình được tắt hẳn, bầu không khí im lặng bao trùm lấy nơi này co đến khi ên đó đau quá kêu lên làm kinh động cả bar.

- AAAAAAAAAAAAAA.....

- Còn nữa. – Nó cúi xuống nói nhỏ với tên đó, trên môi nở nụ cười ma mị làm mọi người trong bar chết lên chết xuống. Mọi người như dừng thờ để nhìn kĩ từng cử chỉ, hành động của nó.

Ngay sau đó là những tiếng rắc giòn tan vang lên. Xương của tên đó gãy vụn. Người tên đó ướt đầm, nhuốm một màu máu đỏ tươi.

Thấy có biến, tụi hấn chạy lại xem. Chạy lại đám đông, tụi hấn chen vào trước thì bắt gặp Trang Anh đang hành hạ tên đó. Thảo Mai và Quỳnh thì ngồi trên ghế thưởng thức kịch hay. Không còn một hành động được thực hiện tại đây, tất cả đều nín thở. Bỗng Jen tiến lại gần chỗ Quỳnh và Thảo Mai đang ngồi hỏi nó, mặt lộ rõ sự hốt hoảng :

- Tí tí có sao không?

Nghe tiếng tí tí thoát ra từ miệng Jen, tụi hấn sốc toàn tập. Chẳng lẽ là nó, nó chính là chị cả của bangry sao? Thật là bất ngờ quá mà. Không thể tin nổi. Ai mà ngờ được rằng chị cả bang Cherry là em gái yêu quý của tụi hấn cơ chứ.

- Xứ lí nốt đi.- Nó khẽ lắc đầu rồi lạnh lùng nói.

- Mọi người tiếp tục thưởng thức đi ạ. – Jen nói lấy lại không khí cho bar. Không khí yên lặng khi này hoàn toàn biến mất. Những tiếng nhạc xập xình cùng những lời bàn tán tiếp tục vang lên, trộn lẫn vào nhau. Tên lúc này bị nó đánh chính là bang chủ của một bang nào đó mà tác giả cũng không biết. Tên đó đã bị hấn đánh một cách không thương tiếc.

Tụi hấn bước lại chỗ nó rồi ngồi xuống. Ba cặp mắt nhìn chăm chăm vào nó khiến nó cảm thấy khó chịu.

- Anh. – Quỳnh và Thảo Mai nhìn tụi hấn rồi đồng thanh nói. Mấy ông này đi bar nào không đi lại đi bar này cơ chứ.

- Đó là sự thật à? – H.A hỏi.

-yện gì ạ?- Quỳnh ngậy thơ hỏi mặc dù đã biết rất rõ câu hỏi và cả đáp án của nó.

- Lúc này. – Anh nói.

- Vâng. – Quỳnh.

- Về. – Trang Anh nói rồi bước đi giống như lúc nó ở nhà hấn. Lúc nào cũng vậy.

- Em về trước đây. – Quỳnh và Mai đồng thanh nói rồi cũng đi theo nó.

Tụi nó không đi chơi nữa mà về nhà luôn. Tụi hấn ngồi chết lặng ở đấy, nhét thêm vào não vài dấu hỏi to đùng.

Trước biệt thự nhà nó.

- Chết rồi. Quên cầm theo chìa khóa . – Nó vỗ vào đầu nói. Sao lại có thể quên được cơ chứ.

Hôm nay nó đi ra khỏi nhà mà quên không cầm chìa khóa nên đành phải chờ anh về thôi chứ biết làm gì bây giờ.

Biệt thự nhà nó có hệ thống bảo mật rất ngặt. Cửa cổng có hệ thống mở bằng mã khóa, phải nhập đúng mật khẩu mới vào được. Tường cao không tường nên không thể trèo vào. Cửa vào bên trong biệt thự được làm theo kiểu cảm biến. Chỉ có hai cái thẻ mở được khóa ở đây. Không có thẻ đó thì coi như không được vào.

Vậy mà nó lại quên không mang mới khổ chứ. Bây giờ chỉ còn cách ngồi ở ghế đá được đặt ở dưới hiên biệt thự để chờ anh về thôi. Nó ngồi lên ghế đá mở nhạc lên nghe.

Các bài hát lần lượt được tua đi tua lại. Đã hết hai vòng rồi mà anh vẫn chưa về. Lâu thật đấy. Ngồi đây một lúc nó cảm thấy buồn ngủ nên đã thiếp đi từ lúc nào.

Lúc sau thì trời đổ cơn mưa. Gió, mưa phả vào người nó làm nó cảm thấy lạnh. Cái giá làm nó tỉnh dậy. Mưa rồi sao – Nó thầm nghĩ. Nó muốn đứng dậy nhưng không được, đầu óc nó quay cuồng. Những hình ảnh hiện lên trước mắt nó ngày càng mờ dần, chỉ còn lại màn đêm u tối. Nó cố gắng đứng lên nhưng không được, nó gục xuống ngất đi.

Trước khi ngất nó đã nghe thấy tiếng ai đó văng vẳng bên tai. Trang Anh, cô làm sao vậy, tỉnh lại đi. - Đó là giọng của hấn, sao hấn lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Kí Ức Kinh Hoàng

- Mẹ ơi. – Giọng nói trong trẻo của một cô nhóc vang lên. Đó là giọng nói của nó, hình ảnh của nó khi 7 tuổi.

- ... - Đáp lại lời nó là tiếng gió thét gào.

- Mẹ ơi. – Nó gọi mẹ.

- ... - Lần này cũng vậy không ai đáp lại lời nó.

- Mẹ ... - Không thấy ai nó bật khóc. Nó đã đi tìm khắp nơi trong nhà rồi, mọi người ở đâu chứ. Mẹ Oanh của nó đã không thấy rồi, mẹ Lan cũng không thấy nữa, hai người ở đâu vậy. Nó vừa đi vừa nghĩ. Mắt nó đã ngấn lệ.

- Ở sân sau. – Nó thốt lên khi nhớ đến đó, nơi mà nó chưa tìm.

- Mẹ... - Ra sân sau, nó đang định kêu lên thì thấy 2 mẹ của nó đang ở cùng một người đàn bà. Mặt 2 mẹ của nó nhuốm máu đỏ tươi. Nó cảm thấy sợ hãi quá đành trốn vào một góc khuất mà không ai thấy được.

Người đàn bà đó phải gọi là rất đẹp, trẻ hơn nhiều so với tuổi thực, có thể so sánh ngang với hai mẹ của nó. Trên tay bà có một vết sẹo tuy không dài nhưng có vẻ nó rất sâu.

Nó muốn khóc, nước mắt trào ra nhưng nó vẫn cố im lặng, nó lắng tai lên để nghe cuộc nói chuyện của 3 người phụ nữ.

- Cô, sao lại làm vậy? – Bà Oanh hỏi giọng tức tối.

- Sao ư, cô chắc biết rất rõ rồi chứ. – Bà ta nói.

- Chẳng lẽ Không ngờ, cô lại là một người yêu mù quáng đến vậy. – Bà Oanh nói.

- Đúng, tôi yêu như vậy là mù quáng thì sao, tôi chỉ cần có ông ấy và người ông ấy cần cũng là tôi.

- Cô ... Cô vẫn không hiểu à. Ông ấy là người đã có vợ, và là chính chúng tôi. Nếu ông ấy cần cô ông ấy đã không lấy chúng tôi rồi. – Bà Lan xen lời.

- Lấy cô thì sao chứ, ông ấy có yêu cô đâu. – Nó rồi bà ta cười nhạo báng.

- – Bà Lan không nói gì có lẽ vì bà ta nói đúng. Lúc hai ông bà lấy nhau cũng chỉ do già đình ép buộc chứ hai người không hề có tình cảm với nhau, dù chỉ một chút.

- Sao hả, trúng tim đen rồi chứ gì.

- Nguyệt Mai tôi không ngờ lại có một người bạn như cô. – Sau một hồi im lặng bà Lan nói. Thì ra tên của bà ta là Nguyệt Mai.

- Tôi nghĩ cô coi trọng tình bạn quá rồi đấy. Ai mà ngờ được người mà mình coi là bạn thân nhất lại phản bội mình đúng không? Hahahahahaha...- Bà ta cười nhạo báng.

- Cô đúng là đồ hồ li.

- Hừ. Tôi hồ li thì sao chứ. Tôi nói cho hai người biết, bằng mọi giá tôi sẽ có được ông ấy. – Nguyệt Mai chua chát nói.

- Cô sẽ không bao giờ có được ông ấy đâu. Ông ấy sẽ không bao giờ là của cô. Loại phụ nữ như cô không xứng đáng có được tình yêu của ông ...

_ Pằng...Pằng...

Tiếng súng vang lên bắn trúng vào tâm mi hai người đàn bà xinh đẹp. Lạnh lẽo và cũng thật dứt khoát. Người đàn bà tên Nguyệt Mai bất giác nở một nụ cười, một nụ cười ma mị.

- Hahahaha... Xin lỗi nhưng ông ấy phải là của tôi. – Hà ta cười vang lên rồi nói.

Trước khi đi khỏi biệt thự nhà nó, bà ba đã đặt vào tay mẹ nó một khẩu súng và cả bà Lan – mẹ của anh, Thiên bảo. Bà ta đã dàn dựng nơi này như một cuộc chiến sống còn của hai người đàn bà.

Nó ngồi ở đây, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi. Hai hàng nước mắt thì nhau chảy trên khuôn mặt xinh đẹp.

Khi thấy bà ta đi khỏi, nó chạy lại chỗ mẹ nó lay mạnh người bà.

- Mẹ ơi, mẹ sao vậy. Mẹ tỉnh lại đi mẹ ... - Nó gọi mẹ nó.

Nghe thấy tiếng gọi của nó, Bà Oanh khẽ mở mắt, môi bà nở một nụ cười nhẹ. Bà cầm lấy tay nó nói:

- Con gái của mẹ ... Mẹ sắp phải xa con rồi ... cho mẹ xin lỗi ... dù mẹ không còn con vẫn phải cố sống thật tốt nha ...

- Hãy mạnh mẽ lên, đừng để ai bắt nạt. ... - Nói đến đây nhịp thở của bà bắt đầu yếu dần.

- Mẹ xin lỗi vì đã không cho con biết nhưng con ko phải. ... - Nói đến đây thì bà gục xuống, bà buông tay nó. Hụt hẫng. Bà đã xa nó.

- ME..... - Nó gào thét.

- Mẹ, mẹ tỉnh lại đi ... Đừng xa con mà... Mẹ ơi. - Nó khóc, khóc rất to. Hai hàng nước mắt chảy dài.

Lúc này trời bắt đầu mưa. Mưa thật to, kèm cả sấm chớp. Nó bắt đầu gục

xuống ... Nó ngất đi.

Trong giấc mơ nó không ngừng gọi mẹ. Nó nhớ mẹ, lúc nào cũng nhớ. Nó nhớ người đàn bà mà nó gọi là mẹ, nhớ cái người mà thương nó nhất nhà, nhớ cái người mà luôn bảo vệ nó. Nhưng làm sao được, con người mà, đâu thể sống mãi chứ. Ai rồi một ngày cũng sẽ mất đi. Nhưng sao cách mà mẹ nó mất đi lại làm nhiều người đau khổ đến vậy?

Nó đang mơ, trong mơ nó gặp lại mẹ, nó gặp lại cái quá khứ kinh hoàng ngày ấy, gặp lại cái ngày định mệnh chia rẽ tình cảm của nó và anh.

- ME..... - Nó kêu lên làm cho hấn ngồi bên cạnh cũng giật mình tỉnh giấc. Nước mắt nó chảy đầm đìa thấm cả vào gối.

Khẽ cầm lấy tay nó, hấn chợt nhìn nó. Hấn cảm thấy nó lúc này thật đáng thương. Nó bây giờ không phải là một tiểu thư lạnh lùng đánh đá nữa mà thay vào đó là một cô tiểu thư mềm yếu.

Nó đã quá mệt mỏi với lớp mặt nạ phải đeo hàng ngày. Bây giờ cũng đến lúc nó phải tháo ra thôi.

Đây là lần đầu tiên hấn thấy nó khóc, sao mà chạnh lòng quá vậy. Cảm giác này là gì vậy chứ. Chính hấn cũng chẳng hiểu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương Chap 33

Sáng.

Những tia nắng cuối thu khẽ lọt vào phòng qua khe cửa sổ làm nó tỉnh giấc.

Nó khẽ mở mắt, khuôn mặt thiếu sức sống nhưng vẫn rất xinh đẹp. Đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng thì nó nhận ra đây không phải là phòng của mình mà là một nơi nào đó có phần xa lạ.

Cố ngồi dậy, nó tựa lưng vào thành giường. Nó cảm thấy mệt mỏi, người như rã rời. Khẽ đưa tay lên trán nó thấy cái khăn ướt. Lấy khăn ra nó đưa tay lên trán. Nóng. Có lẽ là nó bị sốt. Nó trầm nghĩ.

Bỗng nhiên nó cảm thấy khát, cổ họng nó như khô khốc đi. Đưa mắt lướt qua căn phòng nó đã tìm được bình nước đang để trên bàn ở giữa phòng. Định đi lại bàn lấy nước thì hấn mở cửa bước vào tên tay là một tô cháo nóng hổi đang bốc hơi nghi ngút.

- Đi đâu vậy? Cô đang sốt mà. - Hấn nói, giọng lạnh như băng nhưng có phần lo lắng cho sức khỏe của nó.

Thấy hấn bước vào nó cũng hơi shock và có một chút giật mình nhưng rồi cũng lấy lại được bình tĩnh mà lạnh giọng.

- Nước. - Nó nói ngắn gọn nhưng cũng đủ để hấn hiểu.

- Tôi lấy. - Hấn nói với nó rồi đi lại bàn rót cho nó một ly nước.

Nó cầm lấy cốc nước tu một hơi. Thật là sáng khoái. Ngược lên nhìn hấn, nó lạnh giọng hỏi:

- Sao tôi lại ở đây?

- Tôi qua tôi đến nhà cô thấy cô ngất. Cửa khóa, không gọi được cho thằng Bảo nên đành đưa cô về nhà tôi. - Vừa cất cốc nước hấn vừa tường trình lại câu chuyện. Rất là xúc tích và ngắn gọn, nội dung sâu sắc, đầy đủ ý.

- Thật.

- Ủ. - Vừa nói hấn vừa bón cháo cho nó.

- Tôi tự ăn được. - Nó nói, giọng lạnh.

- Cô chắc chứ. - Hấn khẽ nhủ mảy mòi.

Nó không nói gì, chỉ cầm lấy tô cháo từ tay hấn. Nhưng hiện tại người nó không còn một chút sức lực nào hết nên cầm lấy bát cháo mà tay run run. Bất lực, nó đành phải chấp nhận để cho hấn bón.

- Sao hôm qua không vào nhà? - Hấn phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Quên chìa khóa.

- Đãng trí.

- Kệ tôi.

- Hôm qua mơ gì vậy?

- Không... - Nói đến đây giọng nó nhỏ lại, mặt cúi gằm xuống chứ không nhìn thẳng vào hấn. Nó lại nhớ đến mẹ rồi. Làm sao bây giờ?

- Thôi ăn đi. - Biết là đã chạm vào nỗi đau của nó nên hấn chuyển chủ đề. Hấn thực sự muốn biết cái quá khứ mà nó phải chịu đựng.

-...- Cả hai người không ai nói thêm câu nào.

- Ủ. Mà mấy h rồi? - Nó đánh trống lảng và cũng để phá vỡ bầu im lặng này chứ nó có điện thoại rồi thì xem giờ lúc nào mà chẳng được.

- 11h. - Hấn.

- Tôi ngủ lâu vậy sao?

- Ủ. Vì cô mà tôi nghỉ học đấy.

- Làm như việc học đối với anh cao cả lắm ko bằng. - Nó nói một mình.

- Cô uống thuốc đi rồi mà nghỉ. Khi nào khỏe hấn thì hãy về.

- Ủ.

Hấn chờ cho đến khi nó uống hết thuốc rồi mới đi ra ngoài. Bây giờ hai dòng suy nghĩ song song nhau nhưng không ai có thể đọc được nó.

/// Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao cô ta lại như vậy chứ? Hay cô ta cũng giống như mình? Tôi sẽ tìm ra. Nhất định...///

/// Nguyệt Mai tôi sẽ nhớ khuôn mặt bà, NHỚ CHO ĐẾN CHẾT. Bà cứ chờ đi, tôi sẽ trả thù cho mẹ tôi và trả lại sự trong sạch cho bà ấy. Nhất định tôi sẽ trả thù.///

Chap này mình viết hơi ngắn mọi người thông cảm nha.

Từ giờ mình sẽ cố gắng ngày đăng một chap trừ chủ nhật nha, nếu chap này không hay mọi người thông cảm nha. Yo mọi người nhiiu.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương Chap 34

Ngồi không chán quá nó liền lấy điện thoại ra nghe nhạc. Cắm tai nghe vào nó bật bài “ Có bao giờ không anh ” của Như Hexi (không biết chị này lấy tai nghe ở đâu thế không biết).

Đang treo tâm hồn trên cành cây thì chuông điện thoại của nó vang lên bản nhạc quen thuộc, thì ra là Quỳnh gọi cho nó.

- Có việc gì. – Nhận ra Quỳnh gọi nó liền bắt máy.

- Sao mày không đi học? Mày đang ở đâu. Tối qua sao tao gọi cho mày không được? - Quỳnh tra tấn lỗ tai nó bằng âm thanh cực đại khiến nó phải giơ điện thoại ra xa lỗ tai.

- Tao không bị điếc. – Nó vừa xoa thái dương vừa nói.

- Thế mày đang ở đâu?

- Khánh Minh – Nó trả lời bằng hai từ ngắn gọn và xúc tích. Quỳnh nghe rõ từng từ một.

- Mày ở nhà anh Minh hả.

Quỳnh tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại nó. Không phải là hỏi mà là hét vào tai nó mới đúng. Nó với anh từng ghét nhau đến mức ấy cơ mà, sao nó lại ở nhà anh được, thật là vô lí.

- Ủ. - Nó gật đầu.

- Sao mày lại ở đó?

- *\$%\$@#%\$%^#@#\$&- Nó kể đầu đuôi câu chuyện cho Quỳnh nghe. Ngắn gọn nhưng cũng thật xúc tích, rõ ràng.

- Thì ra là vậy. Mà mày đang bị ốm hả, có sao không. – Một lần nữa Quỳnh lại hét vào điện thoại.

- Không sao. Mày đang làm gì đó. – Nó hỏi, lần này nó đã rút được kinh nghiệm và đã để ra xa cái tai tội nghiệp của mình.

- Đang ở căng tin trường với hội anh Bảo.

- Vậy à.

- Ủ. Thôi nghỉ đi, tí tui tao qua.

- Ủ. Bye.

- Bye.

Dập máy, nó tiếp tục nghe nhạc, tiếp tục gửi tâm hồn cho cành cây.(Gửi như vậy không biết có lỗi không ta? Nếu có chắc tác giả cũng phải gửi mới được).

Căng tin trường Victoria

- Trang Anh nói làm sao em? –BAP đồng thanh. Cả ba người họ đang rất lo lắng cho nó vì tối qua nó không về nhà, cũng chẳng đến nhà Quỳnh.

(BAP là Thiên Bảo, Hoàng Anh và Ninh Phong nha mn)

- Nó bị sốt. Hiện đang ở nhà của anh Minh. – Quỳnh nói có vẻ lo lắng.

- Tại sao Trang Anh lại ở đó. – Ninh Phong hỏi.

- Thực ra là\$%&%\$&\$#@ - Quỳnh kể toàn bộ câu chuyện mà nghe được từ nó.

- Thì ra là vậy. – BAP.

- Hà...Trang Anh bị ốm sao? – BAP lo lắng.

- Vâng. – Quỳnh thở dài.

Nghe thấy vậy anh cầm cái áo da hang hiệu ở trên ghế ngồi rồi bước đi luôn. Thấy vậy Phong và Hoàng Anh liền đồng thanh hỏi:

- Mà đi đâu vậy?

- Đến nhà thằng Minh.

- Mà tính bỏ tiết à? – Hoàng Anh. (Đi học kiểu mấy anh chị này thà nghỉ luôn đi cho đỡ tốn cơm tốn gạo của gia đình).

- Ủ. – Anh nói rồi bước đi. Cái dáng vẻ ấy làm cho bao cô nàng trong căn tin của Trường Victoria ngây ngất.(Đẹp quá mà)

- Đợi em/tao với. – Quỳnh, Phong và Hoàng Anh gọi với theo. Cả ba chạy lại chỗ anh rồi tất cả cùng đi.

Một lúc sau 4 chiếc Audi lần lượt phóng ra ngoài cổng trường. Điểm đến sẽ là nhà của hấn – Hoàng Bảo Khánh Minh.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương Chap 35

5’ sau thì 4 chiếc Audi đậu trước biệt thự nhà hấn. 4 anh chụy của chúng ta phá cửa nhà hấn xông vào (Chém hơi quá -_- ,).

- Trang Anhhhhhh –a vào đến nơi mà đã nghe thấy tiếng của 4 anh chụy. Tiếng của Hoàng Anh, Phong và Quỳnh là rõ nhất. Đang ngồi trong nhà thì nghe tiếng kêu thất thanh của BAPQ, hấn há hốc mồm về trình độ cập nhật tin tức của họ.

Hấn đứng dậy đi ra mở cửa phòng khách cho BAPQ. Lao thẳng vào biệt thự, BAP vừa thở dốc vừa hỏi:

- Trang Anh...em ấy ở đâu rồi.

- Trên tầng. – Hấn hồn nhiên trả lời.

- Ai mà chả biết. – HA,NP gất vào tai hấn.

- Đối diện phòng tao. – Hấn ôm tai nói.

- ... - Không kịp nói gì, ba chàng trai phóng thẳng lên phòng Trang Anh đang ở để Quỳnh chạy maratong ở khuôn viên.

- Đồi dày chết tiệt. – Quỳnh buông câu chửi thề. Đáng lẽ nhỏ phải chạy vào từ lâu rồi nhưng chỉ nhờ đồi dày mà mấy lần nhỏ suýt ngã.

Thấy hấn chuẩn bị đóng cửa, Quỳnh gọi :

- Anh Minh đừng đóng cửa.

- Ủ. – Hấn nói rồi để cửa chờ Quỳnh.

Chạy đến nơi, Quỳnh hỏi phòng rồi chạy lên với nó luôn.

- Trang Anh. Em có làm sao không.

- Em có mệt lắm không.

- Em ồm à.
- Có bị sốt không.
- Em giờ sao rồi?
- ...

Hoàng Anh và Phong thay nhau hỏi thăm Trang Anh làm nó đơ cả mặt. Thiên Bảo vào phòng thì thấy nó như vậy cũng lo lắng nhưng không bộc lộ hẳn ra.

- Nó đang mệt, tui anh hỏi nó như vậy ko cho nó nghỉ à? – Quỳnh lên tiếng bảo vệ công bằng cho cô bạn thân.
- Hi. Anh xin lỗi. – Hoàng Anh nói kèm theo nụ cười tỏa nắng làm Quỳnh động lòng, mặt nàng đỏ ửng.
- Hai người này thật là. – Anh nói rồi bỏ ra ngoài để 4 người họ ở trong phòng.

Riêng nó thì đang bị Phong hỏi cung vì sao mà ồm, có sao không... mặc dù Quỳnh đã nói.

- Cho em xin 1 phút bình yên. – Nó nửa đùa nửa thật nói với Phong.
- Em thật là. Không thích anh quan tâm hả? – Phong giả vờ giận dỗi nói.
- Giận em đó hả? – Nó giả bộ ngây ngô hỏi. Nhìn mặt nó bây giờ dễ thương ứ chịu được. Bây giờ nó chẳng giống một tiểu thư lạnh lùng nữa mà là một tiểu thư vô cùng dễ thương.
- Ủ. – Phong quay mặt đi, tỏ vẻ giận dỗi thật nói.
- Giận anh lun. – Nó cùng quay đi rồi phòng má nói với Phong, làm bộ giận thật.
- Em giận thật hả? – Nghe nó nói thế Phong quay mặt lại. Có vẻ tin lời nó.
- Đúng vậy. – Nó nói với Phong.
- Thui mà. Trang Anh. – Phong năn nỉ nó. Làm mặt cún con. Anh thực sự không biết là đang bị nó trêu.
- Không. – Nó nói.
- Đi mà Trang Anh. – Phong tiếp tục năn nỉ.
- Thôi được rồi. Em sẽ tha cho anh với một điều kiện. – Nó nói, nhìn mặt cực gian làm Phong hơi dè chừng.
- Điều kiện gì? – Phong hỏi, tỏ vẻ lo lắng.
- Không bao giờ giận em. Ok. – Nó nói rồi cười hi hi.
- Ok. Em thật dễ thương quá à.
- Đương nhiên. – Nó chu mỏ lên nói. Khuôn mặt rất là dễ thương.
- Thôi. Em ở đây anh đi lấy sữa nha. – Phong nói.
- OK. – Nó đáp, nở một nụ cười tươi rói. Nó cười vậy có phải xinh không chứ.

Nhìn nó và Phong trêu nhau, Quỳnh cảm thấy vui thay cho nó. Đã lâu lắm rồi Quỳnh chưa được nhìn thấy nụ cười của nó. Nó cười thật là xinh mà. Sao phải dẫu nụ cười ấy đi chứ? Đúng là chỉ có Phong mới làm cho nó cười được mà.

Phong đi xuống lầu lấy sữa cho nó. Nó thì ngồi buồn đưa với Quỳnh để Hoàng Anh bơ vơ 1 mình đành phải bỏ xuống nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hồi ức

Sao mày lại xuống? Không ở trên đó nữa à? – Thấy Hoàng Anh từ trên lầu lững thững bước xuống, Phong hỏi.

- Không. Mấy nàng đang ngồi nói chuyện với nhau trên kia. – Hoàng Anh nói. Anh đang ghen tị với Trang Anh, nó bị ốm có xiu mà được mọi người quan tâm, còn anh mà ốm thì sao nhỉ? Chắc tự tức là hạnh phúc quá...

- Vậy hả. Mày ngồi xuống nói chuyện với tụi kia đi, tao đi mang sữa cho Trang Anh. – Phong nói giọng đều đều. Trong đầu anh lúc nào cũng là 2 từ Trang Anh.

- Lát nữa mà đi. Để cho hai đứa nó nói chuyện. – Thiên Bảo nói. Lúc này cũng như lúc nào mà lúc nào cũng lúc này. Nói chung là anh đang dán mắt vào cái I-phone của mình.

- Cũng được. – Phong gật gù.

- Bảo, mày đi lên sân thượng với tao. – Hấn lạnh giọng nói với Thiên Bảo. Cũng giống anh, hấn cũng vừa mới buông được cái điện thoại.

- Ủ. – Nói rồi anh cầm cái áo khoác bằng da lên, đi theo hấn lên sân thượng.(sao anh lúc nào cũng cầm theo cái áo da thế nhỉ?)

- Có chuyện gì vậy? – Bảo hỏi.

- Mày và cô ta có chuyện gì sao? – Hấn hỏi, khuôn mặt khẽ ngẩng lên trời. Gió khẽ lượn qua làm mái tóc màu bạch kim của hấn khẽ bay lên. Phải nói thế nào ta. Đẹp. Thật sự là rất đẹp.

- Tao và Trang? – Anh nhú mày hỏi.

- Ủ. Mày và Trang Anh. Sao hai người lại như vậy. Và cả chuyện của mẹ cô ta nữa. – Hấn nói, thực sự là hấn rất muốn biết đã có chuyện gì xảy ra với nó. Và tại sao nó lại lạnh lùng như vậy.

- Ko có chuyện gì đâu. Mày đừng quan tâm – Thiên Bảo khẽ nhếch môi nói.

- Mày. Có còn coi tao là bạn không? – Hấn.

- Đương nhiên là có rồi, hỏi gì kì vậy?

- Nếu coi tao là bạn thì sao mày ko kể cho tao biết. Đã là bạn bè phải chia sẻ với nhau chứ, sao lại giữ riêng cho mình vậy? – Hấn gắt lên. Đây là lần đầu tiên hấn như vậy. Lần đầu tiên to tiếng với anh. Không biết hấn muốn biết vì hai người là bạn bè vì một lí do khác nữa.

Thiên Bảo hồi tưởng về kí ức, bắt đầu xâu chuỗi lại câu chuyện về cái định mệnh nghiệt ngã ấy, đôi mắt như vô hồn nhìn thẳng lên trời. Anh bắt đầu kể.

- Nếu mày muốn nghe. Chuyện xảy ra vào một ngày khi tao, mẹ tao và ông ấy đi ra biệt thự ở Nha Trang. Biệt thự mà Trang sống cùng mẹ em ấy. Lúc đầu tao cũng rất giận ông ấy và không hề có một tí thiện cảm nào đối với mẹ của Trang Anh và cả em ấy nữa. Lúc đầu thì là vậy...

- Rồi sao?

- Nhưng khi gặp Trang Anh, tao đã bị ánh mắt ấm áp và tính cách hồn nhiên của em ấy làm thay đổi suy nghĩ và điều đó cũng làm anh em tao thân thiết hơn. Tao và em ấy đã có nhiều kỉ niệm vui vẻ ở đấy. Khi ở đó anh em tao suốt ngày dính lấy nhau như hình với bóng vậy. – Anh nói, khẽ nở một nụ cười nhẹ. - Vậy mà chỉ sau một hôm mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. – Nói đến đây mặt anh như tối sầm lại.

-...

- Hôm ấy, đáng lẽ ra là cả nhà tao cùng nhau đi chơi biển nhưng vì Trang Anh ốm mà chỉ tao và ông ấy đi để 3 người ở nhà. Sáng hôm sau khi tao và ông ấy về thì thấy mẹ tao và dì đã chết, người nhuộm đầy máu, trong tay mỗi người cầm một khẩu súng ngắn. Còn Trang Anh thì ngất đi, bên cạnh dì. – Anh chua xót kể.

- Mọi người trong nhà lúc đầu đã không thích dì và Trang Anh rồi, giờ lại xảy ra chuyện này nữa khiến Trang Anh bị hất hủi. Ngoài ba tao ra thì ko còn ai yêu thương nó nữa. Điều này khiến con bé trở nên lạnh lùng như vậy đấy.

- Còn mày thì sao? – Hấn như không tin vào tai mình, không ngờ nó lại có quá khứ cay đắng như vậy. Hấn thầm nghĩ sẽ giúp nó trả thù mà không biết rằng người hãm hại mẹ anh và mẹ nó lại chính là...

- Tao...tao cũng không biết nữa. Thực sự thì tao không có ác cảm đối với Trang Anh nhưng ko biết tại sao tao lại như vậy nữa, chính tao cũng ko biết mình nghĩ gì mà lại lạnh lùng với con bé. Thực sự thì tao rất buồn, tao luôn muốn làm hòa với Trang Anh nhưng cứ nghĩ tới chuyện đó tao không đủ can đảm. – Anh vừa nói vừa thở dài.

- Tao nghĩ mày nên làm hòa với Trang Anh đi. Chắc em ấy đang chờ mày làm hòa đấy. – Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt anh như muốn nhìn thấu tâm tư anh vậy.

- Đấy chỉ là suy nghĩ của mày thôi. Với lại có khi Trang Anh ko muốn làm hòa với tao. Chắc em ấy ghét tao rồi. – Anh nói, miệng cười nhạt. Anh chỉ nói như vậy thôi chứ anh biết Trang Anh cũng rất muốn làm hòa với anh.

- Mày là cô ấy à. Sao mày biết cô ấy nghĩ gì. Mày mà không làm huề với Trang Anh không những cô ấy mà mẹ mày cũng sẽ buồn đấy.

- Có lẽ mày nói đúng – Thiên Bảo nói, giọng có vẻ vui hơn.

- Thôi xuống đi, chắc tụi kia đang chờ đấy. – Hấn nói rồi bước xuống nhà để lại một mình Thiên Bảo ở đây. Anh đang suy nghĩ vẩn vơ. Làm hòa có khó quá không? Anh sợ lại bị tổn thương lần nữa.

/// Tại sao mình lại nói như thế chứ, cô ta thì liên quan gì đến mình? Thật không thể hiểu mình nữa./// – Hấn nghĩ. Khóe môi cong lên, xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

- Tụi bay làm gì trên đó mà lâu vậy. – Thấy hấn xuống, mắt Hoàng Anh ánh lên vẻ nghi hoặc hỏi hấn. Nhìn Hoàng Anh mặt trông cực gian b[?] đang có một ý nghĩ trong “tối” nào đó.

- Không có gì. – Hấn lạnh giọng nói.

- Thật không vậy. – Hoàng Anh vẫn tiếp tục ý nghĩ trong “tối” của mình.

- Mày thích chết à? - Hấn nói tay nắm lại thành nắm đấm giơ lên mặt Hoàng Anh. Hấn hiểu rõ ý nghĩ trong “tối” đang hiện lên trong đầu của Hoàng Anh.

- Đương nhiên tao không. – HA xua xua tay, lắc đầu nguây nguẩy.

- Đi ăn ko. – Thiên Bảo từ sân thượng bước xuống, đưa ra ý kiến. Không chi anh đói mà cả lũ ở đây cũng đang đói rồi, chỉ là không có ai kêu gọi thôi.

- Đi...đi...tao đi.- Vừa nghe thấy ăn là mắt Hoàng Anh sáng rực lên, nhìn trẻ con và dễ thương ứ chịu được (chắc cái dễ thương này là lí do chị Quỳnh nhà ta đồ).

- Ủ, nhưng còn Trang Anh? – Phong nói. Anh vừa từ phòng Trang Anh bước xuống. Trên tay cầm cốc sữa còn nguyên. ..một nửa.

- Chí lí. – Hoàng Anh xoa xoa cái cằm của mình rồi nói, chẳng khác gì ông cụ non.

- Tao chỉ nói là đi ăn chứ có nói là đi ăn ở ngoài đâu. – Bảo giải thích.

- Vậy thì nấu đi. – Hoàng Anh.

- Khỏi, tao đặt nhà hàng rồi. Họ sẽ mang đến đây ngay. – Thiên Bảo.

- đáo quá ta. – Phong nói, miệng cười hi hi. - Khỏi khen. – Anh nói rồi ngồi xuống ghế vắt chân lên xem ti vi. Mắt lại chuẩn bị gián vào cái màn hình điện thoại.

- Trang Anh giờ sao rồi. – Thiên Bảo hỏi Phong, giọng lạnh tanh nhưng ánh lên một sự lo lắng.

- Em ấy hạ sốt rồi. – Phong.

- Ủ.

Thiên Bảo nói, mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng trong lòng anh cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Tuy tại nó quên chìa khóa nhà nhưng một phần lỗi cũng do anh, ai bảo anh về muộn làm gì chứ. Nếu anh về sớm hơn thì có lẽ nó không bị cảm rồi. Haizzz. .

- Chiều nay đi chơi không? – Nó hỏi Quỳnh, hai mắt vẫn đang dán vào màn hình điện thoại.
- Mà đang bệnh mà. – Quỳnh ngược lên nhìn nó nói, tay vẫn đang lướt lướt cái I-phone.
- Không sao, tao đỡ rồi. – Nó cười, nói.
- Thật không đó. – Quỳnh hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào nó tỏ vẻ nghi ngờ con bạn. Sáng đang còn bị ốm mà giờ đỡ được, chị này siêu kinh.
- Thật. - Thấy thế nó lảng mắt đi chỗ khác rồi nói. Nó sợ Quỳnh sẽ điều tra ra là nó đang nói dối. Thực ra nó cũng chẳng tha thiết gì đi chơi lắm nhưng mà nằm dài ở nhà khiến nó cảm thấy khó chịu.
- Nhưng đi đâu mới được chứ.
- Đi khu vui chơi. – Nó đưa ra ý kiến.
- Ở đâu?
- Ngoại ô thành phố.
- Mà thích đến đó à?
- Không. Tao với mày về đây đã đi được mấy chỗ đâu. Đi cho biết.
- Ừ. Vậy chiều nay nha. Nghe nói hôm nay người ta tổ chức hội chợ ở đó nữa. – Quỳnh nói giọng có vẻ háo hức.
- Ừ.
- Có rủ Thảo Mai không?
- Tùy. – Nó trả lời miễn cưỡng.
- Vậy để tí nữa tao gọi.
- Ừ.
- Quỳnh xuống ăn cơm đi em. Gọi cả Trang Anh nữa nha.

Tụi nó đang nói chuyện thì có tiếng của Ninh Phong từ dưới vọng lên. Anh nói với tần số cực đại khiến hần, anh và Hoàng Anh gần đó phải ôm tai. Kiểu này chắc Phong sắp được lên trường quốc tế học rồi...Haiz.

- Vâng.

Quỳnh nói rồi gọi Trang Anh cùng xuống ăn cơm. Hai đứa vừa đi xuống vừa nói chuyện râm ran riu rít. Sau đó là những tiếng bộp...bộp...vang lên, thì ra Phong đang bị đánh úp vì cái tội xuyết nữa làm thủng màng nhĩ của bộ ba hot boy gần đây (la to cũng khổ, biết thế tg cho tụi lên gọi Trang Anh và Quỳnh có phải hơn không? – Phong ôm mặt than./cho tg xin nổi – tg *cười*)

Bữa cơm đó có vẻ là bữa ăn mà nó cảm thấy vui nhất từ khi ở chung nhà với anh. Từ đầu bữa đến cuối bữa nó đã cười, tuy không nhiều và không cười to nhưng đó là nụ cười thật lòng, không giả dối. Nụ cười mà nó chôn dấu cuối cùng cũng xuất hiện. Phong đã làm nụ cười đó xuất hiện thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đi Chơi 1

Bây giờ đã 5h chiều. Nắng cũng sắp tắt hẳn. Đáng lẽ giờ này là tụi nó đã đi chơi rồi nhưng vì Phong sợ nó ra nắng sẽ ốm và cả nhóm cũng muốn cuối chiều đi chơi rồi quay về nhà hàng để ăn tối luôn nên giờ này mới chuẩn bị đi.

Lúc nó vừa mới nói muốn đi chơi với mấy chàng nhà ta mà đã bị phản đối kịch liệt. Ai cũng bảo là nó đang ốm không đi được và đi cũng chẳng có gì vui. Nhưng với cái tính ương bướng “càng không cho càng muốn” của nó thì chỉ một lúc sau hầu hết mọi người đã bị thuần phục (trừ hần và anh).

Sau khi Quỳnh đi về nhà thay đồ xong như nhớ ra điều gì đó liền lấy điện thoại ra nhấn số gọi cho Thảo Mai.

- Alo. Chị Quỳnh ạ. – Thảo Mai nói có về ngủ thôi.
- Là chị. Em đang làm gì vậy? – Quỳnh hỏi nhưng vẫn đang lái xe đến nhà Khánh Minh (chị này đi nguy hiểm quá).
- Không ạ. – TM.
- Có việc gì không chị? – TM nói tiếp.
- Em có đi chơi với tụi chị không? – Quỳnh.
- Tụi chị í ạ. – TM.
- Ừ có cả Phong, Hoàng Anh, Minh và anh Bảo nữa.
- A vâng, em đi.- Vừa nhắc tới Phong trong lòng nhỏ mừng rơn.
- Ừ. Vậy em đến biệt thự nhà anh Minh ngay nhé.
- Vâng chào chị. – TM.

Tút...tút...Kết thúc cuộc gọi, Thảo Mai vội vàng chạy vào phòng để đi thay quần áo (sợ trễ giờ chẳng?). Thay quần áo xong, nhỏ liền bắt taxi đến biệt thự của Khánh Minh luôn.

Hôm nay Thảo Mai sẽ đi chơi cùng với chàng bạch mã hoàng tử của nhỏ nên nhỏ ăn mặc thật đẹp. Nhỏ mặc một cái váy cúp ngực màu hồng dài chấm gối theo đúng loại mà nhỏ thích kết hợp cùng đôi dày bánh mì cao 5 phân. Mái tóc của nhỏ được uốn thành từng lọn nhỏ buông thõng xuống vai. Nhìn nhỏ trông thật năng động và dễ thương.

Cho taxi dừng trước biệt thự nhà Khánh Minh, Thảo Mai trả tiền rồi đi vào trong khuôn viên biệt thự nhà hấn. Đây là nơi mà mọi người, có cả chàng bạch mã hoàng tử khôi ngô của nhỏ đang chuẩn bị đồ để lên đường.

- Anh chị. - Thảo Mai chào mọi người nhưng mắt thì đang bận tâm tia chàng bạch mã hoàng tử của mình (có thật là “của mình” không ta??).
- Ừ. Ắn bị đi thôi em – Phong nói với Thảo Mai, Quỳnh và Hoàng Anh chỉ đứng “nhe răng” cười thay cho lời chào hỏi. Còn hấn và anh đứng im lướt web không nói gì. (Có vẻ là thiếu 1 người, mọi người để ý đi). Nó từ trong biệt thự của Khánh Minh, cầm theo một đồng hành lí (có mỗi cái túi xách) bước ra hất cầm ra lệnh cho mọi người :
- Đi thôi.

Sau lời nói của nó, mọi người chọn xe cho mình rồi lên đường. Thay vì đi ô tô, hôm nay cả bọn sẽ đi mô tô phân phối lớn cho nó tiện và cho nó...chất (cái sau tg cũng không bít có đúng không nữa). *cười*

Vì lấy cớ không biết đi xe nên Thảo Mai sẽ đi chung xe với Phong. Hoàng Anh và Quỳnh là một couple nên cũng phải đi chung xe rồi. Còn lại 3 người là nó, hấn và anh thì mỗi người một xe.

Suốt đường đi cặp đôi Hoàng Anh và Quỳnh cứ ghẹo nhau suốt. Vì phải lái xe thành ra Hoàng Anh bị Quỳnh bẹo thâm cả cánh tay (tội nghiệp anh đẹp trai T^T). Còn Thảo Mai ngồi trên xe do Phong làm tài xế nên cứ tận dụng cơ hội để ôm Phong (tội này là tội sảm sỡ trai đẹp, nặng phết đấy ^_^).

Sau 10 phút đi đường với tốc độ bàn thờ thì cuối cùng cũng đã đến nơi. Điểm dừng chân lần này của bộ tứ hot boy và bộ tam hot girl là khu vui chơi lớn nhất cả nước nơi mà nó muốn đến.

Nơi đây sẽ có rất nhiều trò vui đó. Mọi người hãy đón xem chap mới nha...

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đi Chơi 2

Tác giả giới thiệu trang phục của tụi nó xúu nha.

Trang Anh mặc một chiếc áo oversize màu hồng kem có in chữ Yuki màu đen lên trên áo cùng quần short jeans được gấp gấu. Chân nó đi đôi platform

sandal đế bánh mì màu đen. Sự kết hợp này giúp nó tôn lên đôi chân dài thẳng tắp cùng nước da trắng nõn của mình. Mái tóc của nó được búi phồng. Nó cũng đã khéo léo che đi phần nào khuôn mặt xinh đẹp của mình bằng cái kính mắt to bản.

Quỳnh thì diện áo raglan dài tay màu đen giống Hoàng Anh cùng quần skinny. Chân đi giày sneaker màu đen trông cực chất. Có một sự giống Hoàng Anh nhẹ (ông bà này diện đồ đôi mà). Mái tóc dài của Quỳnh được buộc hờ và buông phần mái xuống giúp nhỏ che nửa khuôn mặt. Nhìn Quỳnh rất là xinh và đẹp đôi khi đi với Hoàng Anh.

Hấn, Phong và Thiên Bảo kết hợp trang phục một cách hoàn hảo. Đó là những bộ trang phục mang phong cách bụi bặm nhưng vẫn giữ được vẻ cao ngạo, quý phái. Còn Hoàng Anh diện đồ đôi với Quỳnh thì khỏi phải chê rồi.

Bước đi với vẻ đẹp quý phái và cao ngạo, chưa đầy 5 phút sau cả lũ đã trở thành tâm điểm của khu vui chơi. Tách...Tách...những tiếng chụp ảnh cứ vang lên liên tục làm cả lũ cảm thấy thật phiền phức, nhưng đam mê thì phải theo theo thôi, chẳng lẽ lại bỏ giữa chừng à? Mất hứng lắm. Phiền thì phiền thật nhưng vì toàn trai xinh gái đẹp nên cứ bị được ưu tiên thôi. Thích thế không biết.

Tại đây tụi nó chơi biết bao nhiêu trò vui. Quỳnh với Hoàng Anh cứ bám lấy nhau như bị dính keo. Nó với Phong cũng chẳng kém nhưng nó vẫn cứ tỏ vẻ lạnh lùng trước mặt người khác. Hai người cứ nói nói cười cười làm Thảo Mai tức muốn ứa máu. Sau khi thấy cảnh này nhỏ thấy ghen-ghét-căm thù nó biết đấy.

Hôm nay Quỳnh không lạnh lùng như ở bar hay ở bang nữa mà lại rất là nhí nhánh, dễ thương (đôi khi cũng có sự tăng động nhẹ). Có vẻ cô nàng muốn được chiều chuộng nên thỉnh thoảng lại quay sang chỗ Hoàng Anh nũng nịu nói rồi kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch hay đôi mắt long lanh.

- Anh, em mới chân quá. Công em đi.

- Anh em mình ghé qua chỗ kia chơi đi.

- Để em rủ mọi người đi ăn kem nha.

-

Nhiều lúc có những cô gái lắm le đến chỗ Hoàng Anh xin số điện thoại hay có ý đồ ve vãn là Quỳnh phản ứng dữ dội. Không lờn những cô gái đó thì Quỳnh cũng ôm rồi hôn lên má Hoàng Anh giống như muốn khẳng định chủ quyền vậy. Trông cô nàng thật là dễ thương.

Trong đám này Hoàng Anh chỉ là 1 trong số các đối tượng được ve vãn thôi, chứ các chàng kia cũng chẳng kém. Nhất là anh và Hấn. Hai anh này chẳng đi cùng ai nên nhiều khi phải nhờ Quỳnh và nó yểm trợ mới thoát nạn.

Cả buổi đi chơi mà mặt nhỏ cứ sị xuống. Lúc đầu vui vẻ bao nhiêu thì đến bây giờ buồn bã bấy nhiêu. Đành phải chấp nhận thôi chứ biết làm sao bây giờ. Thiên Bảo và Khánh Minh không ham hố mấy trò này lắm nên cũng chẳng thấy thú vị mà thay vào đó là một sự nhàm chán. Cả hai không dính mắt vào cái màn hình Iphone thì cũng chỉ biết nhìn tụi kia chơi thôi nhưng chủ yếu là nhìn nó.

Buổi đi chơi khá thoải mái cho đến khi nó đưa ra quyết định đi đu quay đứng để ngắm toàn bộ khung cảnh nơi này. Cả lũ quyết định sẽ đi chung 1 cabin cho vui nên mới có kịch hay xảy ra. Có lẽ đây là cách để khởi đầu một mối quan hệ mới chăng?

Bảy người bọn họ sẽ đi chung một cabin. Nó được phân công sẽ đi cất đồ cho cả lũ nên lại chỗ cabin hơi muộn. Thực ra người đi cất đồ cho cả nhóm nhưng vì nhỏ nói với Trang Anh rằng đang đau bụng không đi được nên nó mới đồng ý đi giúp thôi.

Khi cả lũ đã ổn định trên cabin thì nó mới từ chỗ cất đồ chạy lại. Phong dùng phép lịch thiệp của mình đưa bàn tay của anh ra để đỡ nó lên. Thảo Mai thấy thế thì tức lắm nên một kế hoạch đã được vạch ra.

Khi tay nó sắp đặt lên tay Phong thì...Rầm Thảo Mai bất ngờ bị ngã vào người Phong làm cho tay nó không đi đến bàn tay Phong. Bất ngờ đu quay bắt đầu quay làm nó đang bước lên thì bị trượt chân và ngã xuống. Nó bị xước bàn tay và ở đầu gối. Tuy đang ở trên cabin nhưng Khánh Minh đã thấy vết thương của nó. Và rồi Hấn đã nhảy xuống trong khi đu quay vẫn đang quay.

- và đầu gối của cô bị xước rồi kìa. – Hấn lạnh lùng nói với nó.

- Không sao. – Nó lạnh lùng nói, tay vẫn đang ôm vết thương.

- Ngốc. Sẽ bị nhiễm trùng. – Hấn nói.

- Lên đi. – Hấn ngồi cúi xuống để cho nó leo lên.

- Ý gì? – Nó lạnh lùng nhử mày hỏi về hành động kì quặc của Hấn.

- Tôi cũng. Lũ kia phải 10 phút nữa mới xuống được. Không nhanh là nhiễm trùng đấy. – Hấn nói giọng đều đều.

- Ủ. – Nó gạt đầu cái rụp rồi leo lên người Hấn.

Sau khi đưa nó đi sát trùng và dán băng cá nhân xong thì Hấn đưa nó lại chỗ lúc nãy để chờ lũ kia.

Trên cabin máy người kia thấy nó bị như vậy thì lo lắng. Chỉ có Thảo Mai là cười thầm thôi. Quỳnh nhìn thái độ của Thảo Mai từ đầu đến giờ nên cũng đã đoán được phần nào tính cách và con người của Thảo Mai.

- Cảm ơn. – Nó nói với hần giọng lạnh tanh, mắt khẽ hướng sang phía khác.

Hần không nói gì chỉ nhếch mép cười.

- Cô thích Phong? – Bất giác hần hỏi nó, sau định thần lại thì mới biết là mình đã hỏi một câu vớ vẩn và ngớ ngẩn.

- Ko. Anh nghĩ thế. – Nói rồi nó quay sang nhìn hần thì thấy... hần đã biến mất từ lúc nào.

Thấy hần biến mất từ lúc nào nó chỉ nhún vai rồi cắm tai phone vào nghe nhạc. Hần đúng là kì lạ mà.

Quay sang hần, sau khi lơ lờ hỏi nó thì liền chuồn vào quán nước ngồi. Hần cũng không hiểu vì sao lại hỏi nó một câu ngớ ngẩn như thế được. Phải chăng hần có chút tình cảm gì đó với nó chăng? Có thể không?

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Một Chút Ngại Ngùng

Khoảng vài phút sau thì tụi kia cũng xuống đến nơi. Vừa thấy nó mà tụi kia đã bù la bù loa lên. Người nào người nấy vậy lại hỏi “Có sao không” rồi “Có đau lắm không”. Nhìn khuôn mặt lo lắng đến biến sắc của mọi người khiến nó buồn cười (đã buồn mà còn cười), cứ ôm miệng mà khúc khích mãi.

Thấy mọi người lo lắng cho nó càng khiến Thảo Mai ghét nó hơn, đứng đó âm thầm sị mặt, bĩu môi. Nhỏ nghĩ nếu nhỏ mà cũng bị như vậy chắc không có ai quan tâm (chị này nghĩ chuẩn). Nhỏ cứ giữ thái độ như vậy cho đến khi Quỳnh liếc qua nhìn nhỏ thì mới thôi và bắt đầu giả bộ mắc lỗi. Lúc bấy giờ Thảo Mai mới lên tiếng xin lỗi nó như thật:

- Chị Trang Anh, em xin lỗi. Chỉ vì lúc đó em sẩy chân ngã vào người anh Phong làm cho chị bị ngã. – Nhỏ vừa nói vừa sụt sùi nước mắt như kiểu mè nheo khóc chó vậy, nhìn mà ngứa cả mắt (TM: tg ngứa thì gãi đi – Tg “ngây thơ”: tg hết ngứa rồi).

- Không sao. – Nó lạnh lùng.

Tuy tụi kia không nói gì nhưng nhìn là Quỳnh biết nó giờ kiểu đạo đức giả ra rồi. Hối hận cái kiểu gì mà lại cười thầm trên ca-bên chứ. Nhìn mà ức chế quá đi mất. Không có hôm nay chắc Quỳnh sẽ không biết bộ mặt thật của Thảo Mai. Chắc Quỳnh phải nói để nó đề phòng rồi.

- Thôi. Đi chơi tiếp đi. – Thấy mọi người lo cho mình nó nói. Trong lòng nó vẫn còn chút buồn cười vì biểu cảm ngờ ngĩnh và đáng yêu của mọi người.

- Chơi gì nữa. Về thôi. – Thiên Bảo lo lắng nói. Tội nghiệp cho nó quá mà. Đã cảm lại còn bị như vậy nữa. Nhưng mấy ông bà này cũng kì cơ, nó bị trót có xiu mà làm to chuyện như là bị thương nặng lắm không bằng (Tg cũng muốn được quan tâm cơ).

- Mọi người chơi tiếp đi. Đừng vì em. – Nó nói.

- Trang Anh à, anh nghĩ là em nên về nhà đi. Em cũng đang bị sốt đấy. – Phong lo lắng nói. Tụi kia nghe thế thì gật đầu lia lịa hưởng ứng.

- Đúng đấy Trang Anh. Hôm khác chơi cũng được mà. – Quỳnh nói.

- Vậy thì về. – Nó nói rồi đứng dậy đi ra gara để xe.

- Mọi người đi trước đi, để tôi đi lấy đồ. – Phong nói rồi đi luôn, khẽ nở một nụ cười đẹp mê hồn hướng về nó.

- A, chờ em với. – Thảo Mai nói rồi cũng chạy lại chỗ Phong lun, miệng không ngừng lăm bắm về nó.

Sau khi còn lại 4 người là nó, anh và couple Quỳnh và Hoàng Anh, Thiên Bảo liền đòi công nó. Đương nhiên lúc đầu nó không đồng ý nhưng sau thì cũng phải chịu thôi. Biết sao giờ, dù gì cũng phải thương cái chân đau chứ.

Khi cả lũ đi đến gara để xe của khu vui chơi thì thấy Khánh Minh đang ngồi “vắt vèo” trên xe của mình lướt web. Thấy hần đang ngồi đấy Hoàng Anh ngạc nhiên, lên tiếng hỏi.

- Uà, mày ra đây lúc này vậy.

- Lúc này. – Hân trả lời cụt ngắn.

Ngước lên thì hân nhìn thấy nó. Nhớ lại chuyện lúc này mặt hân như muốn đỏ lên nhưng rồi cũng kìm chế được.

- Thôi, về. – Hân phán rồi lấy xe. Trông thật cao ngạo và lạnh lùng.

Thấy Trang Anh định đi xe về Thiên Bảo liền nói:

- Trang đang bị thương nên đừng đi xe. Quỳnh đi xe của Trang – Anh nhìn Quỳnh nói – Trang đi cùng xe với Khánh Minh. OK. – Sau đó quay sang nhìn nó và hân.

- Được ạ. – Quỳnh nói.

- Ủ. – Nó nói rồi lên xe của hân ngồi.

Let's go. Cả lũ kéo nhau đi sang biệt thự nó và anh đang sống (biệt thự Evil) với tốc độ bàn thờ. Trên xe của mấy người kia không có vấn đề gì nhưng có vẻ trên xe của hân có vấn đề. Đi cùng xe với hân khiến nó cảm thấy... phải nói thế nào ta? Một cảm giác khó tả. Mặt của nó với hân nhìn rất bình thường nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ thấy trên mặt của hân và nó có nét ửng đỏ rồi đó nha.

7 con người, 4 chiếc xe mô tô phân phối lớn đang lao đến biệt thự Evil với tốc độ bàn thờ. Mọi người tưởng tượng đi, nếu bây giờ đang đi nhanh như vậy mà phanh gấp thì sao ạ? Vâng, vì đang đi với tốc độ bàn thờ nên khi đến biệt thự Eval hân sẽ phải phanh gấp. Mà theo quán tính thì nó sẽ ngã vào người hân đó ạ. Và hiện tại là nó đang trong tư thế ôm hân (tác giả cũng không biết là vô tình hay cố ý nữa).

Nhận ra mình đang trong tư thế ôm hân nó liền rút tay lại. Lúc này nhìn nó thật buồn cười. Khuôn mặt hồng hào dễ xương đã chuyển thành đỏ ửng nhưng sau đó nó đã lấy lại được bình tĩnh và thần nhiên coi như không có gì. Giống với nó, mặt của hân bây giờ cũng như trái cà chua chín nhưng rồi cũng lấy lại được bình tĩnh và về lạnh lùng vốn có (may cho 2 anh chị là chưa có ai thấy).

Hôm nay cả lũ sẽ tổ chức tiệc nướng ở sân sau của biệt thự Evil. Coi nào tiệc có rất nhiều món ăn nè, đồ ăn rất ngon nè và mọi người chơi rất là vui nè. Nói chung mọi thứ đều rất là tuyệt vời.

Ôi, có vẻ hôm nay nó đã chơi quá vui rồi. Coi nào, mấy anh chị này phải đi nghỉ ngơi thôi..Tạm biệt mọi người và hẹn mọi người ở các chap sau nha...Iu cả nhà lắm đó à nha <3.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Cuộc Thi King And Queen.

Mấy hôm trước trời bỗng đổ cơn mưa to. Lầy có đang bị thương và trời mưa nó nghỉ ở nhà suốt. Nói là nghỉ ở nhà thôi chứ thực ra nó đến bar và đến bang. Đạo này ở bangry đang có chuyện.

Không hiểu sao mà có cái bang nào gửi thư thách đấu với nó suốt làm cả bang rối loạn. Chắc là đám sâu bọ nào đó không biết điều nên mới cả gan như vậy chứ nếu biết danh nó chắc là chạy mất dép. Tuy bang sắp có đánh nhau nhưng nó không cho Quỳnh và mọi người biết, mình nó tự lo được. Loay hoay thế nào mãi đến hôm nay nó mới đi học lại.

Hôm nay nó mặc một cái áo jeans cùng một cái quần skinny rách tối màu. Trên cổ nó đeo một sợi dây chuyền dài hình thập thánh giá, ở giữa là viên kim cương đen nhìn cực chất. Chân đi đôi giày sneaker cao cổ. Mái tóc của nó được buộc cao và xiên sang một bên và buông phần tóc mái xuống. Trông nó thật nổi loạn và rất cá tính.

Nó bước vào lớp mà mấy boy làm như nó là thần tượng vậy làm nó nhức cả đầu. Con gái thì ngồi xì xầm bảo phải bàn kế để cho nó phục nhưng nó là cháu của dòng họ Vũ quyền lực và cũng là chị cả của bangry cơ mà, hạ sao được nó chứ? Làm vậy chỉ tốn công tốn sức thôi chứ cũng chẳng được gì cả. Quay lại với nó thì mãi đến khi vào học mới được tha. Không có việc gì làm nó đành cầm tai phone vào nghe nhạc rồi đi ngủ.

Quỳnh thấy nó ngủ thì cũng chả buồn gọi dậy. Nhỏ ngồi xuống bàn rồi lôi chồng tiểu thuyết mới mua lên đọc. Khánh Minh tới cũng không có việc gì làm nên cũng ngủ ngon lành sau khi cầm tai phone vào nghe nhạc.

Giáo viên bước vào thấy lớp đang họp chợ (i là lớp đang ồn í ạ) thì chá nản nhưng sau đó cũng ổn định lại lớp.

- Các em im lặng để cô thông báo một chuyện...

Nghe thấy 2 từ thông báo là cả lớp im lặng để nghe xem có biến gì hot không. Cả lớp không ai bảo ai ngồi im rầm rập.

- Trước khi kiểm tra giữa học kì 2 nhà trường sẽ tổ chức cuộc thi “King and Queen” theo định kì 3 năm một lần.
- Oh ye...Hú...- Cô vừa dứt lời cả lớp lại nhao nhao như cái chợ. Cuộc thi này hiếm quá mà, cả cuộc đời học sinh chỉ được tham gia có đúng một lần chứ mấy.
- Các em im lặng. – Cô vừa hét để ổn định lại lớp vừa gõ thước xuống bàn mãi đến khi lớp hết ồn cô mới nói tiếp.
- Thể lệ cuộc thi như sau. Mỗi bạn sẽ chọn thêm một người khác giới để ghép thành 1 cặp. Các cặp sẽ tham gia các phần thi để chọn ra cặp đẹp đôi nhất đại diện cho trường mình. Cuộc thi lần này có quy mô rất lớn nên các em chuẩn bị cho thật tốt. Bạn nào muốn biết thêm hãy vào trang web của trường để tìm hiểu.

Cô vừa nói dứt câu học sinh đã nhao nhao như cái chợ làm cho cô chỉ biết bó tay đứng nhìn mà không làm gì được. Hiện tại lớp 12A1 lớp 10A1 cũng tương tự. Lớp anh Bảo còn đỡ vì hội trưởng hội học sinh đang ở đây mà, ai dám làm cản chứ.

Ra chơi. Tại căn tin trường.

- Ê các em có ai tham gia cuộc thi không vậy? – Hoàng Anh hớn hờ hỏi tụi nó với hi vọng Quỳnh sẽ đi.
- Cuộc thi nào? – Nó hỏi.
- Em không biết à. – Hoàng anh nói, sau đó đưa mắt sang phía Quỳnh.
- Em cũng chịu. – Quỳnh nói.
- Cuộc thi King anh Queen ấy. – Hoàng Anh.
- Nó và Quỳnh nhìn nhau không nói gì chỉ khẽ nhún vai.
- Thể lệ cuộc thi là..... – Hoàng Anh tường trình cho tụi nó.
- À. Chắc em không. – Quỳnh nói làm Hoàng Anh thất vọng.
- Còn em? – Phong nhìn nó với hi vọng nó sẽ tham gia.
- NO. – Nó nói.
- Buồn vậy, Quỳnh đi đi em. – Hoàng Anh nhìn Quỳnh.
- Em không có hứng. – Quỳnh lạnh nhạt nói.
- Đi đi em. Anh với em một cặp. – Hoàng Anh.
- Em không đi. Anh kiếm người khác mà đi. – Quỳnh nói vậy chứ không muốn Hoàng Anh đi với người khác MỘT CHÚT NÀO.
- Vậy anh sẽ đi với người khác. Trường này thiếu gì người muốn đi với anh, có khi làm quen được với vài em xinh tươi ấy chứ. – Hoàng Anh nhìn Quỳnh gian gian Anh đang đánh đòn tâm lí vào Quỳnh.
- Anh...Thôi được rồi em sẽ đi. – Quỳnh nói, vậy là Hoàng Anh đã thành công.
- Có vậy chứ.- Anh cười hì hì rồi nói.
- Vậy còn mày Minh, mày có tham gia không? – Hoàng Anh nhìn Minh.
- No. – Hấn lạnh lùng.
- Em thấy anh Minh với chị Trang đẹp đôi mà. Hai người nên đi đi ă. – Thảo Mai nói làm một người ghen, một người đỏ mặt (nhưng không ai thấy) và nó suýt phun ngụm nước đang uống.
- Ô em nói không đúng à. – Thấy mọi người như vậy nó đơ mặt nói.

Nhỏ ghép hấn và nó chẳng qua nhỏ thích Phong, Hoàng Anh và Quỳnh là một đôi, Thiên Bảo là anh nó nên chỉ còn hấn chứ không biết thêm chuyện gì cả.

Phong nghe Thảo Mai nói vậy cũng hơi ghen nên rù nó đi bằng được. Nó không thích nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý. Nghĩ đến cảnh nó và Phong thành một đôi khiến cho Thảo Mai tức tối và hấn thì có một sự khó chịu ở trong lòng mà chính hấn cũng không thể xác định được đó là gì..

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bức Thư Khiêu Chiến

Tối nay nó cũng ra bang. Lại có một bức thư thách đấu nữa làm nó nhức đầu. Chủ của bang khiêu chiến chắc cũng là anh chị của một bang lớn mạnh nào đó nên nó cảm thấy khá phiền phức.

Hôm nay nó một cái quần da bó sát, chiếc áo cúp ngực bó sát cũng bằng da để lộ vòng eo trắng nõn nà. Cộng thêm đó là cái áo moto jacket trông cực chất. Chân nó đi đôi ankle boots bằng da cao khoảng 10 phân. Nó đeo thêm một chiếc kính đen to bản làm che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp của nó. Mái tóc màu tím than được cột cao làm lộ ra chiếc khuyên tai to bản hình đầu lâu màu đen đính thêm hai viên kim cương đỏ vào hai mắt. Nhìn nó chắc không ai có thể khẳng định nó là thiên thần hay ác quỷ.

Đến bang nó không để ý đến bức thư lắm mà bắt tay ngay vào công việc chế tạo vũ khí. Nó đang chế tạo ra một loại thuốc nổ có sức công phá lớn gấp 10 lần loại lớn nhất hiện nay. Quy trình mới thực hiện được một nửa vì đây là một loại thuốc nổ có sức công phá lớn nên khá lằng nhằng. Nếu không cẩn thận mà hít phải khói thuốc thì chỉ có đi chơi cùng vương ca.

- Cho làm thêm 9 quả nữa. – Nó lạnh lùng nói với Jen. Hôm nay Jen không quản lí bar mà đến đây vì cái vụ thư khiêu chiến.

- Nhưng nguyên liệu sắp hết thừa tí. – Jen nói giọng có vẻ khá lo lắng.

- Nhập thêm. – Nó nhún mày.

- Hiện tại nguyên liệu để làm được 9 quả là khá hiếm. Cùng lắm chỉ có thể 5 quả nữa thôi ạ.

- Cũng được.

- Vâng. Tổng chi phí cho số thuốc nổ là 5 triệu dollar thừa tí.

- Không thành vấn đề. – Nó nói rồi đi ra phòng chính để nghiêm cứu bức thư.

Nhìn sơ qua một lượt nó đã nhận ra được chủ nhân của bức thư. Khé nhếch mép cười, nó gọi Jen lại rồi nói:

- Badgirl.

- Badgirl... – Jen nghi ngờ thốt lên.

- Ủ. – Nó gật đầu như khẳng định lại lời vừa mình vừa nói.

- Sao tí lại biết. – Jen hỏi như không tin vào lời vừa nghe, rõ ràng đây là một đáp án khác xa sự tưởng tượng của cậu. Dù Badgirl tuy lớn nhưng sẽ không dám khiêu chiến với một bang lớn mạnh như bang của nó bây giờ.

- Hoa tuyết. – Nó nói rồi lấy tay chỉ vào hình bông hoa tuyết rất nhỏ ở một góc của bức thư. Đó là kí hiệu riêng của bang Badgirl mà nếu không để ý kĩ thì sẽ không thấy được. Nó rất nhỏ.

- Đúng vậy. Badgirl tuy to nhưng có vẻ không có gan đâu tí. – Jen nói lên suy nghĩ trong đầu của cậu.

- Ủ.

- Nhưng...

- Họ muốn thử bang Cherry.

- Thì ra là vậy. – Jen.

- Thôi chuẩn bị đi. – Nó nói rồi bước đi nhưng không quên dặn thêm Jen – Khỏi nói cho Eri.

- Vì sao ạ.

- Không cần thiết.

- Còn lizzy thừa ti.

- Cũng vậy. – Nó nói rồi lạnh lùng bước đi. Trong đầu nó vẫn còn rất nhiều nghi vấn cần được giải đáp.

Có lẽ bây giờ nó sẽ nên đi đến TTTM. Ở đây sẽ có sự xuất hiện của 1 người mà sau này sẽ làm thay đổi cuộc sống của nó.

Hôm nay nó không đi ô tô mà lại đi mô tô để đến TTTM. Thực ra nó đi mô tô vì nó muốn thám hiểm nơi đây, thành phố nơi mà nó đang sống. Nó chỉ đến TTTM mua vài cuốn tiểu thuyết để giết thời gian khi đi học. Sau đó nó luôn lách hết ngõ nhỏ hay đường lớn nơi đây. Vì bây giờ cũng đã hơn 9 rưỡi nên người đi đường thưa thớt nhưng những địa điểm vui chơi như bar, TTTM, công viên... thì vẫn rất đông người. Buổi tối nhìn thành phố lên đèn cũng thật tuyệt.

Đến chân cầu Hàm Rồng, nó dừng xe lại. Nhìn xuống dòng sông Mã nó thấy thật tuyệt. Những vì sao ở trên trời và cả những bóng đèn leg được gắn xung quanh cầu phản chiếu hình xuống mặt nước nhìn như dải ngân hà vậy. Không khí ở đây cũng trong lành và không có nhiều người nên nó cảm thấy thật dễ chịu. Vì đang ngắm nhìn nơi đây nên nó không để ý cạnh đấy đang có vụ ẩu đả (Tác giả nói là vụ ẩu đả vì cũng không biết nên gọi nó là gì).

Sau khi nó đến đây một lúc thì có một chiếc xe Maybach Exelero đi qua cầu. Nhìn chiếc xe cũng có thể đoán người đi xe là một người giàu có. Đang đi thì có một chiếc xe mô tô đi ngược chiều cố tình đi trước ô tô đó làm cho người trong xe mất lái còn người lái chiếc xe mô tô kia thì ngã ra đất. Chủ nhân của chiếc xe là một người phụ nữ sang trọng đã đứng tuổi biết chiếc xe kia cố tình nhưng bà vẫn bồi thường cho chiếc xe mô tô. Chủ nhân chiếc xe kia không những lấy tiền rồi mà còn chê chưa đủ liền bắt bà đưa thêm tiền. Nhưng vệ sĩ ở trong xe bước ra, tên kia liền gọi đàn em đến đòi tiền bồi thường. Sau đó thì ở đây xảy ra đánh nhau. Vì chỉ có 4 người vệ sĩ mà tên kia có khoảng 30 tên đàn em nên không lâu sau họ (vệ sĩ) trở nên yếu thế.

Nó ngồi thấy mùi máu liền chạy đến chỗ đang diễn ra ẩu đả. Nhìn qua nó đã biết được sự tình của vụ việc. Khi người phụ nữ kia sắp bị nhóm thanh niên xông đến nó liền xông đến dùng vài đòn đơn giản hạ gục cả đám người kia. Cả đám kia thấy thế thì sợ quá liền co giò bỏ chạy. Khi đám người kia bỏ chạy hết nó phui tay rồi bước lại chỗ người phụ nữ ấy.

- Cô có sao không? – Nó hỏi người phụ nữ ấy, bà ta chính là phu nhân của người đứng đầu dòng họ Nguyễn quyền lực – Trần Ngọc Phương và cũng là mẹ của Diệu Anh.

- À, cô không sao cảm ơn cháu. Cảm ơn cháu rất nhiều. Nếu không có cháu chắc cô không biết phải làm thế nào nữa. – Bà nhìn nó cười đôn hậu.

- À. Đây là danh thiếp của ta, nếu cần việc gì cháu cứ gọi. – Bà đưa danh thiếp cho nó. – Cháu có thể cho ta biết tên được không?

Nhận lấy danh thiếp từ bà, nó nói:

- Cháu là Trang Anh. Cô có thể gọi cháu là Trang cũng được.

- Trang Anh. Cô sẽ gọi cháu như vậy, được chứ. – Bà nhìn nó khẽ mỉm cười.

- Vậy thôi cháu về đây ạ. – Nó nở một nụ cười nhẹ chào bà rồi quay đầu bước đi. Lên xe của mình, nó phóng thẳng về nhà.

Còn về phần bà, sau khi nó đi thì cũng đi về. Trên xe, bà đã suy nghĩ rất nhiều về nó – cô bé tên Trang Anh mà bà đã gặp. Nó thực sự rất giống cô con gái bị thất lạc bấy lâu nay của bà.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đừng Biến Tôi Thành Ác Quỷ

Hôm nay, nó thức dậy rất sớm. Vì ở nhà không biết làm gì nên nó đến trường ngủ cho thoải mái. Hôm qua về muộn mà hôm nay lại dậy sớm làm cho hai mắt nó cứ dử lại. Vừa đến lớp là nó gục mặt xuống bàn ngủ luôn mà không biết trời biết đất gì cả.

Vừa ngủ được một lúc thì Diệu Anh và một số người của nhỏ đi đến bàn nó (khoảng bốn hay năm người gì đó), một tay nhỏ chống nạnh còn một tay đưa lên vuốt vuốt mái tóc dính đầy thuốc nhuộm của mình. Sau khi vuốt chán tóc của mình nhỏ lấy tay đập bàn để đánh thức nó dậy. Sau khi bị đánh thức nó hơi bức mình nhưng cũng không đứng dậy, vẫn như vậy mà lạnh giọng hỏi tội nhỏ.

- Gì.

Nhận thấy nó vẫn trong tư thế ấy nói chuyện với mình, Diệu Anh cảm thấy hơi bức mình và có phản tức tối vì nghĩ nó khinh thường nhỏ (đúng thế mà)

nên nhỏ tiếp tục đập bàn nó với mục đích gọi nó dậy. Một lúc sau thì nó cũng chịu ngóc đầu dậy và giọng vẫn lạnh tanh:

- Gì.

- Cuối cùng mày cũng chịu dậy, mày hơi khinh thường tao đấy. – Diệu Anh tức tối nói, giọng như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Nó không nói gì, cũng không quan tâm đến lời nhỏ nói. Nó mở túi của mình ra lấy tai nghe cắm vào điện thoại để nghe nhạc. Diệu Anh thấy thế thì tức tối lắm liền lôi tai nghe ra khỏi tai của nó, đập tay xuống bàn mà quát lớn.

- Con nhỏ kia mày coi thường tao.

Thấy vậy, mấy con nhỏ đứng sau Diệu Anh tiếp lời.

- Đúng là không coi ai ra gì.

- Không biết trời đất hà.

- Đúng là đồ mặt dày.

Phải nghe những lời nói ấy nhưng nó cũng chẳng để ý lắm. Tụi Diệu Anh sủa chán thì thôi chứ gì. Và lại nó càng không nói gì tụi kia lại càng tức, việc gì phải nói với cái loại không biết trời cao đất dày í chứ, bản miệng.

Thấy nó không phản ứng gì mà vẫn cứ mặt lạnh như vậy thì mấy nhỏ kia tức lắm, Diệu Anh tuy không đụng chạm gì đến người nó cả (ý là không đánh nhau, gây sự í ả) nhưng nhỏ vẫn cứ tiếp tục nói.

- Đồ không có gia giáo, bố mẹ mày không dạy được mày sao, hay là không có bố mẹ vậy đồ con hoang. – Diệu Anh nói, nhỏ cứ chêm bừa vậy thôi chứ làm gì biết về bố mẹ nó chứ.

Nghe đến đây trong lòng nó thực sự rất tức tối. Nó không cho bất cứ 1 ai, CÓ MỘT AI có quyền xúc phạm bố mẹ hay gia đình của nó. Không bao giờ. Vậy mà giờ đây Diệu Anh lại nói về bố mẹ của nó thì thực sự không xong với nó rồi. Những từ ngữ như vậy thốt ra làm lòng nó như nóng dần lên, mặt nó cúi xuống, mắt nó như dần chuyển sang đỏ. Giờ đây nó lạnh lùng đến đáng sợ. Diệu Anh nhìn thấy nó như vậy thì vui mừng vì nó đã có thái độ khác nhưng cũng không khỏi rung mình vì sự sắc lạnh của nó.

Nó từ chỗ ngồi đứng dậy, tiến lại chỗ nhỏ Diệu Anh. Nó ngẩng mặt lên, và khề mở mắt. Nó khề mở mắt ra, hình ảnh đập vào mắt Diệu Anh và mấy nhỏ kia là hình ảnh đáng sợ của nó. Mắt nó đỏ như máu nhìn tụi nhỏ với cái nhìn đáng sợ. Diệu Anh và tụi kia thấy nó như vậy thì trong lòng vô cùng sợ sệt.

_ Bốp...Chat... Những âm thanh vang lên làm cho mấy nhỏ đứng sau Diệu Anh không khỏi hoảng sợ. Khuôn mặt của Diệu Anh nhuộm máu đỏ tươi. Sau khi bị ăn mấy cái tát của nó nhỏ ngã ra đất, ôm mặt mà hét. Sau khi thấy thế mấy nhỏ kia phải đỡ thì Diệu Anh mới đứng dậy được. Khẽ lau mặt nhỏ thấy tay mình nhuộm đầy máu, nhỏ run sợ nhìn nó, mặt cắt không còn giọt máu.

Túm lấy cổ áo của nhỏ Diệu Anh, nó gần giọng:

- Nên nhớ, đừng bao giờ xúc phạm đến người nhà tôi và ĐỪNG BAO GIỜ BIẾN TÔI THÀNH ÁC QUỶ.

Sau khi nó nói hết câu nó buông tay ra khỏi cổ áo của Diệu Anh rồi bỏ đi để lại Diệu Anh và người của nhỏ đứng như chết lặng. Mãi đến khi định thần lại thì mấy nhỏ kia mới đưa Diệu Anh xuống phòng y tế. May lúc này ở trường chưa có mấy người chứ không thì Diệu Anh có độn thổ cũng chưa hết ngượng.

Vì cái vụ bị Trang Anh đánh trước mặt đàn em của mình mà không làm gì được Diệu Anh tức lắm, trong giờ học nhỏ và đàn em ngồi bàn mưu tính kế để làm cho nó sợ.

- Lúc này bị nhỏ Trang Anh đánh còn đau không vậy. – Một nhỏ hỏi Diệu Anh.

- Đau chứ sao không. Nghĩ đến việc ấy tao lại phát tức lên. Nhỏ ấy (nó) chỉ là một con nhà quê mà cũng dám lên mặt với tao. – Diệu Anh tức tối nói.

- Ê tì, hay tì nói cho nó biết gia thế của tì đi, có khi nó lại sợ đấy tì ạ. – Một nhỏ bày mưu.

- Đúng đấy tì. Lúc ấy ta bắt nó làm gì chả được. – Nhỏ khác xen lời.

- Ý tụi bay được, tao duyệt. – Diệu Anh nghe vậy thấy cũng lọt tai, trong lòng đang mừng thầm vì nghĩ sắp trả thù được nó. Nhưng đâu có dễ Trang Anh nhà ta có biết sợ ai bao giờ đâu chứ.

Lúc sau thì một bức thư tay được trao cho nó với nội dung “Cuối giờ gặp nhau dưới gốc cây bàng đối diện nhà VS nữ tại cổng sau của trường”. Đọc xong nó chỉ khẽ cười khẩy rồi xé tờ giấy đi. Quỳnh thấy nó cầm bức thư thì hỏi:

- Ê. Thư gì vậy.

- Thư tình. – Nó nói rồi vứt mớ vụn giấy vào sọt rác. Không bít từ bao giờ mà nó lại học được kiểu đùa này ta..?

- Thích nha. – Quỳnh cười trên nó rồi lại cắm đầu vào chồng tiểu thuyết đang đọc dở.

Hôm nay hắn không ngủ như mọi ngày mà lại cắm đầu vào chơi game. Khi nghe hai từ thư tình từ nó trong lòng hắn hơi khó chịu, phải chăng hắn đã thích nó – người con gái mang tên Vũ Huyền Trang Anh? Hắn rất muốn biết tên nào to gan dám tỏ tình với Trang Anh nên đã có một quyết định vĩ đại là ... đi ngủ rồi theo nó sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương Chap 44:

Theo đúng như nội dung của bức thư thì cuối giờ nó lặng lẽ và âm thầm đi đến địa điểm đã hẹn. Nó cứ đi như vậy mà không biết rằng hắn đang lặng lẽ đi phía sau. Đến nơi, đập vào mắt nó là nhỏ Diệu Anh và vài nhỏ mắt xanh mờ mờ lúc sang đang đứng chống nạnh. Hắn thấy vậy thì biết mình bị hớ nhưng vẫn ở lại chọn một góc khuất trên cây cỏ thụ gần đó để xem kịch hay. Nó thấy như vậy thì ngán ngẩm trong đầu nghĩ tại này bị rảnh hay sao mà cứ thích gây việc với nó.

- Gì. – Nó vẫn lạnh giọng như lúc sáng đã thế còn tỏ kiểu không quan tâm khiến tại kia tức điên.

- Con này... – Một nhỏ thấy nó như vậy thì vùng hồ bước lại chỗ nó đứng nhưng bị hai nhỏ khác kéo tay lại như nhắc nhở kế hoạch. Như hiểu ý, nhỏ ấy lùi lại để cho Diệu Anh tiến lên nói.

- Sáng nay việc cô tát tôi coi như bỏ qua nếu cô không xuất hiện trước mặt anh Khánh Minh và chịu làm đàn em của tôi. Được chứ. Cô biết tôi thích anh Minh mà.

- er (không bao giờ). – Nó khẽ nhếch môi cười khinh bỉ nói. Nghĩ nó là ai mà lại bảo nó làm đàn em của nhỏ chứ, không biết nhỏ có ảo tưởng không nữa. Hắn nghe nó nói vậy thì trong lòng thấy vui vui vì cứ tưởng nó never về đầu, nghĩa là không muốn rời xa hắn.

- Cô thật không biết trời cao đất dày gì cả, cô có biết tôi là ai không? – Diệu Anh tức tối khi nhận được câu trả lời của nó.

- Liên quan. – Nó lạnh giọng, khẽ nhún vai.

- Cô ấy – chỉ Diệu Anh - chính là tiểu thư của dòng họ Nguyễn quyền lực và cũng chính là chị cả của bang Badgirl đấy, cô nghe thùng chưa. – Một nhỏ kênh kiệu nói, mặt hất lên trời.

- OH. Cô khiêu chiến với bang tôi. – Nó hơi bất ngờ khi biết Diệu Anh chính là chị cả của Badgirl và cũng là người gửi thư khiêu chiến với bang nó.

- Cô...là chị cả bang ry.- Diệu Anh nghi hoặc. Nhỏ biết bang chủ bang Cherry mới về nước nên muốn thể hiện ai ngờ bang chủ bang ry là nó cơ chứ. Vậy mà lâu nay nhỏ lại cứ khinh thường nó. Thật là.

- Đúng.

- Nếu vậy thì tôi sẽ nhớ cái tát của cô sáng nay. Hãy chuẩn bị đầu hàng trước bang của tôi đi là vừa. – Diệu Anh vừa cười lớn vừa nói nhưng trong lòng có vẻ lo lắng vì bangry lớn mạnh hơn bang của nhỏ nhiều.

- Vậy tôi sẽ chờ. – Nó nhếch môi nói rồi quay đầu bước đi để lại Diệu Anh và tay chân của nhỏ đang đứng như trời trồng ở đây.

Sau khi tại nhỏ đi hết hắn mới từ trên cây nhảy xuống, lặng lẽ bước đi. Cuối cùng, từ trong nhà VS nữ gần đó bước ra là một người con gái với nụ cười đầy mưu mô. Khiêu chiến...sắp có kịch hay rồi đây.

Tối. Diệu Anh đang uống rượu một mình ở trong bar của nhỏ, một người con gái ăn mặc khá gợi cảm (nhưng có vẻ như là không thiếu vải) cùng với vẻ ngoài xinh đẹp bước đến chỗ nhỏ đang ngồi, cất tiếng chào.

- Chào chị Lisa, nói đúng hơn là Diệu Anh mới đúng chứ nhỉ.

Nhìn qua cô gái đó một lượt, Diệu Anh lên tiếng. Tuy nhỏ cũng khá say nhưng cũng đủ để nhận ra người trước mặt.

- Là cô à.

- Phải. Tôi có thể ngồi đây với chị được chứ. – Cô gái đó nói, một tay vuốt mái tóc sang một bên một tay khẽ lắc li Sherry đang cầm.
- Tùy. – Diệu Anh rót rượu ra cốc, lạnh lùng nói.
- Tôi biết là chị có gửi thư khiêu chiến với bangry – Cô gái đó nói. - Tôi còn biết chị thích anh Khánh Minh và cũng rất ghét Trang Anh, tôi nói đúng chứ....
- Sao cô biết. - Diệu Anh nhướn mày nhìn cô gái bên cạnh hỏi.
- Cái đó chị không cần biết.
- Vậy cô đến đây chỉ để nói cái này với tôi thôi sao.
- Tôi sẽ giúp chị. – Cô gái đó khẽ nhún vai rồi nói.
- Tin được chứ. Theo tôi biết cô là chị ba của bangry cơ mà, bây giờ cô tính làm phản hả Lizy. Chẳng phải cô rất thân với mấy nhò kia sao Hạ Thảo Mai. – Diệu Anh nghi ngờ. Những lời cô nghe từ Thảo Mai có vẻ chẳng đáng tin tí nào.
- Đó là trước kia. Còn hiện tại tôi rất ghét chị ta, chính chị ta đã cướp đi trái tim của người con trai mà tôi đã yêu. – Thảo Mai cay đắng nói, tay bóp chặt li rượu. Không ngờ nhò lại ghét nó đến vậy.
- Vậy cô sẽ theo phe tôi. – Diệu Anh nói, có vẻ nhò đã tin lời của Thảo Mai.
- Đúng vậy, nghe tôi chúng ta sẽ thắng. – Thảo Mai tự tin.
- Vậy kế hoạch của cô là. – Diệu Anh.

Diệu Anh ghé tai lại Thảo Mai phở biến kế hoạch. Nhò cũng không ngờ một người trong trắng (trong tối) như Thảo Mai mà lại có cái kế hoạch tàn ác như vậy, không phải nói là nham hiểm chứ nhì!?

- Cô chắc sẽ thắng chứ. – Diệu Anh tay lắc nhẹ li rượu hỏi. Sau khi nghe Thảo Mai phở biến kế hoạch xong nhò khá thích thú.
- Nếu nghe theo tôi. Hahahaha...- Những tiếng cười giòn tan của Thảo Mai vang lên cùng tiếng cụng li và những í nghĩ cay độc.

Tối nay Hoàng Anh và Phong hẹn nó và Quỳnh đi chọn đồ cho cuộc thi King and Queen, có cả hân và anh cùng đi. Tụi nó đã bảo là không cần nhưng hai chàng vẫn bắt tụi nó đi bằng được. Hôm đấy, hai em phải là người nổi bật. – Đó luôn là câu nói của Hoàng Anh và Phong mỗi khi tụi nó cầu nhau. Tụi nó lúc nào chẳng nổi bật cơ chứ.

Đi mãi đi mãi cuối cùng tụi nó cũng chọn được đồ, nói đúng hơn là hai chàng chọn được đồ cho tụi nó. Tụi nó đẹp sẵn rồi nên chỉ cần một cái váy suông đơn giản cũng khiến tụi nó như nữ hoàng rồi. Tụi nó vào phòng thay đồ rồi cùng bước ra.

Nó mặc một cái váy cúp ngực xòe màu hồng ngọc trai trông đơn giản và không quá cầu kì. Váy dài quá gối, ở eo được thắt một cái nơ khá to cùng màu. Mái tóc màu tím than được búi rồi phồng kèm theo một chiếc vương miện nhỏ xinh làm bằng bạc được đính kim cương đỏ lên trên. Chân nó đi đôi giày cao gót hở mũi cũng màu hồng ngọc trai cao khoảng 15 cm. Nó đeo thêm vòng tay Pandora và vòng cổ bằng bạc có gắn kim cương. Trông nó rất mũ mĩ thú n đẹp. Nhìn nó không còn ngổ ngáo và bụi bặm nữa mà trông rất cá tính, đáng yêu.

Quỳnh cũng không kém khi diện một cái váy xếp li được xéo một bên vai màu vàng chanh. Không quá cầu kì nhưng trông thật nổi bật. Ở một bên vai có gắn thêm bông hoa hồng cùng màu. Mái tóc của Quỳnh được uốn nhẹ phần đuôi, ở trên được tết mái. Chân nhò đi đôi giày cao gót hở mũi có nơ màu vàng chanh cao khoảng 15 cm. Vòng tay và vòng cổ của Quỳnh được gắn kim cương lên. Nhìn Quỳnh thật thanh lịch nữ tính.

Cả hai cùng bước ra làm tất cả mọi người có mặt ở đây đều đứng hình. Ai cũng mắt chữ a miệng chữ o làm cho nó và Quỳnh lắc đầu ngán ngẫm. Quỳnh đi lại chỗ mấy người kia đang đứng, khẽ lay lay từng người rồi phán.

- Mấy ông này đứng hình hết rồi mày ơi.
- Nhảm. – Nó khẽ nhún mày rồi nói.

Tầm khoảng 10 phút sau thì mấy hoàng tử nhà ta cũng chịu bình thường trở lại. Tụi nó chỉ lắc đầu ngán ngẫm rồi bỏ về để đồ cho mấy chàng thanh toán.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Kịch Hay Không Trộn Vẹn

Mới đây mà đã đến ngày trường tổ chức cuộc thi King and Queen. Ngôi trường đã đẹp nay lại còn đẹp hơn và những con người ở đây cũng vậy. Hôm nay sân trường được trang trí rất đẹp và công phu. Những bóng đèn leg và đèn chớp thì nhau nhấp nháy. Những tiếng cười, tiếng nói giòn tan vang vọng khắp nơi đây. Trên trời những vì sao đua nhau tỏa sáng làm cho cuộc thi càng trở nên sinh động. (Cuộc thi King and Queen được tổ chức buổi tối nha).

Tại phòng chờ, 5 con người đang ngồi nói chuyện rôm rả mà không biết là thiếu mất một người, đó chính là Thảo Mai – một con người nham hiểm. Nói là ngồi nói chuyện thôi chứ riêng hấn và anh thì gián mắt vào màn hình điện thoại rồi.

- Minh đẹp trai quá đi mất.

Nhìn ngắm mình trong gương Hoàng Anh buông câu tự sướng, cười hít mắt lại. Trông thật dễ thương. Phong đang uống nước nghe Hoàng Anh tự sướng làm tí nữa thì sặc, ôm miệng mà cười ha ha.

- Thôi đi ông nội. Tao mới là người đẹp trai nhất. – Một lúc sau mới kìm chế được cơn buồn cười của mình, Phong liền phồng mũi nói có vẻ rất tự tin.

- Tao.

- Tao.

- Tao.

-...

Phong và Hoàng Anh cãi nhau ôm tòi làm Thiên Bảo loạn hết cả não. Bình thường 1 cái mồm đã loạn cả lên rồi mà hôm nay có hấn 2 cái mồm cãi nhau chỉ chóc mới khổ chứ. Chắc hai chàng này đi làm phát thanh viên thì đài phát thanh ấy đỡ tốn vài cái micro.

- Tụi bay im hết. Tao và thằng Minh mới là người đẹp trai nhất. – Thiên Bảo lên tiếng, mặt vênh ngược lên trời nhìn thấy mà ... yêu.

- 1 like cho mày. – Hấn nhìn anh nói, khề nhếch môi cười. Một nụ cười quá đẹp và có sức hút không hề nhỏ.

- Ở hai thằng này. – Phong và Hoàng Anh đồng thanh, trông mặt tỏ rõ sự ảm ức. Nói vậy thôi chứ ai cũng rất đẹp, kể cả anh và hấn – những người không tham gia cuộc thi này

- Em chưa thay đồ à. – Anh hỏi khi thấy nó vẫn ngồi ở đây trong khi Quỳnh đang đi thay đồ và trang điểm.

Anh đã gọi nó là em rồi sao?

-a, còn 1 tiếng để chuẩn bị.- Nó lạnh giọng nói với anh nhưng trong lòng nó cảm thấy vui vui vì từ em mà anh giành cho nó, chỉ là nó không lộ ra thôi. Nó vui nhưng anh cảm thấy có chút gì đó hơi buồn, hực hẫng chẳng?

Vừa nói dứt lời thì tiếng chuông điện thoại của nó vang lên bài hát “Gạt đi nước mắt - Noo Phước Thịnh”. Thì ra nó mới đổi nhạc chuông. Hai từ Diệu Anh hiện lên trên, nó đứng dậy ra đằng sau nhà vệ sinh nghe điện thoại. Thấy thế hấn cũng ra ngoài và lặng lẽ đi theo nó vì hấn biết bang nó và bang của Diệu Anh sắp đánh nhau, có thể là đêm nay chăng.

- Nói. – Giọng nó vang lên, lạnh lẽo và cũng thật đáng sợ.

-....-

- Nhà hoang đường x. – Nó nói nhỏ nhưng vì đây rất yên tĩnh nên có thể nghe rõ từng câu từng chữ. Không thiếu một từ.

-...-

- Không đi cùng ai?

-...-

- OK. 5 phút nữa.- Nói xong nó cúp máy. Không nói gì với mọi người nó lấy xe đi luôn mà không biết rằng hấn đang đi đằng sau.

“Không đi cùng ai? Chắc lại trò bi ời.” – Hấn và nó cùng chung suy nghĩ.

Vì biết trước sắp có đánh nhau nên sợ gần đây nó luôn đi mô tô đến trường còn hấn thì vẫn đi ô tô. Đang đi ngon lành thì đập vào mắt hấn là con đường làng làm ô tô của hấn không đi qua được.

- Chết tiệt. – Hấn buông câu chửi thề rồi gọi cho đàn em mang mô tô đến. Dù sao hấn cũng biết được địa điểm rồi nên không lo lắm.

Dừng xe lại trước căn nhà hoang ở đường x nó mở cửa bước vào, bên trong là nhỏ Diệu Anh đang ngồi trên ghế, chân vắt lên bàn. Hôm nay Diệu Anh

không trung thành với những bộ đồ thiếu vải nữa mà nhỏ chuyển sang mặc bộ đồ bó sát bằng da màu đen và xõa tóc mái xuống che đi nửa khuôn mặt. Trông nhỏ thật bí ẩn.

-yên gì. – Nó lạnh giọng, nhìn vào mắt con người đối diện và đã đoán được nhỏ gọi nó đến lúc này khiến nó không thể tham dự cuộc thi. Nhưng làm sao nhỏ biết nó tham dự cuộc thi King and Queen chứ? Có “nội gián” chăng?

- Cô cứ bình tĩnh, ngồi xuống ghế rồi nói chuyện. – Diệu Anh nói, trên môi khẽ nở một nụ cười-một nụ cười bí ẩn.

- Khởi. – Nó nói, mắt nhìn vào cái đồng hồ trên tay. Còn hơn 50 phút nữa. Nếu nhỏ không giờ trò thì chừng ấy thời gian cũng đủ để nó xử lý xong mọi việc.

- Cô không ngồi thì thôi vậy. – Diệu Anh khẽ nhún vai.

-...- Nó im lặng không nói gì.

- Chắc cô cũng biết tôi thích anh Khánh Minh chứ nhỉ. – Diệu Anh mở đầu.

- Liên quan. – Nó lạnh giọng.

- Liên quan nhiều chứ. Tôi biết cô tuy không thích anh ấy nhưng anh ấy lại thích cô. Vì vậy cô hãy tránh xa anh ấy ra. Không thì cô chuyển trường đi cũng được.

- Không thích. – Nó nói, chọc tức nó Diệu Anh.

Ồ nhưng mà gì thế kia. Diệu Anh nói là Khánh Minh thích nó á. Thật không thể ngờ được. Nhưng sao Diệu Anh lại biết? Đến người có trực giác tốt như nó còn không biết nữa là. Hay đây chỉ là lí do?

- Cô...Hừ. Tôi đã cho cô 1 sự lựa chọn rồi mà không biết điều. Cô không đồng ý thì sẽ có kịch hay đấy. – Diệu Anh tức tối nói. Khẽ nhấn vào cái nút gì đó trên tay nhỏ (kích hoạt bom nguyên tử chăng? Chắc không phải đâu*cười*).

Cái nút mà nhỏ Diệu Anh vừa nhấn thực chất là cái điều khiển và kích hoạt bom do tổ chức nhỏ sáng chế nhưng vẫn rất gà so với tổ chức bangry. Khi nhỏ nhấn vào cái nút đó cũng đồng nghĩa với việc bom được kích hoạt và người của tổ chức nhỏ sẽ biết và... - Gì. – Nó nhấn phím nghe sau khi có chuông điện thoại. Là Jen gọi. Có việc gì vừa mới xảy ra ở bangry sao?

- Tỉ tỉ có người dung bom đánh lên tổ chức. Tuy biệt thự chính thiệt hại không nhiều nhưng có nhiều người đã chết. Người của bang Badgirl đang tiến vào trong biệt thự... – Jen vội vàng nói.

- Ừ. Phản công và cho dùng FZ. Cho vệ sĩ đeo mặt nạ phòng độc.

Nó lạnh lùng ra lệnh cho Jen sau đó nhún mày nhìn Diệu Anh, nhỏ đang ngồi cười khẩy (chẳng khác gì tự kỉ). FZ là pháo mà nó mới chế ra. Chỉ cần người mùi thôi đã không biết bao nhiêu người chết. Nổ thì cơ thể người gần đó chắc chắn không còn nguyên vẹn, hơn nữa có khi lại có màn pháo hoa từ máu và thịt người. Bang Cherry dung cái này thì người của Badgirl khó sống rồi...

- Kịch hay là đây.

Cúp máy, nó nhìn Diệu Anh lạnh lùng nói. Trong lòng nó thầm nghĩ đây sẽ là cơ hội tốt để thử nghiệm loại pháo mới, cũng là cơ hội tốt để loại một đối thủ tương đối nặng kí ra khỏi thế giới ngầm. Chắc nó phải cảm ơn nhỏ Diệu Anh và bang Badgirl rồi. Nhưng mà sao phải cảm ơn nhỉ? Tội nó tự chuốc vào người mà?

- Đúng vậy. Và đây là cái giá phải trả khi không chấp nhận đề nghị của tôi và cũng là cái giá khi dám đấu với bang Badgirl của tôi.

- Cái giá này chắc đối với cô lớn lắm nhỉ. – Nó nói đều, khẽ tạo thành một đường cong nhỏ trên môi. Nụ cười của sự khinh thường.

- Cô... – Diệu Anh tức tối không nói nên lời. Nhưng nhỏ đành phải ngậm một cục tức trong lòng – một cục tức mà nhỏ khó thể nuốt trôi (thể này thì tiêu hóa sao được?)

- Mà cô tính sai một bước rồi. Chia buồn nhá.

Nó vừa nói vừa cười khẩy khiến Diệu Anh cảm thấy khó hiểu và cũng rất khó chịu. Nhỏ khó hiểu về cả thái độ và cả câu nói của nó nữa. Mà sai một bước ư? Sao lại thế được? Kế hoạch của Thảo Mai hoàn hảo thế cơ mà?

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hạnh Phúc Giản Đơn

Đoàng...bùm

Tiếng pháo của bang Cherry xen lẫn với tiếng bom của bang Badgirl vang lên tạo thành một âm thanh đáng sợ. Tiếp theo đó là hàng loạt những tiếng “keng”, “chát”, “cạch”...của đao, kiếm, mã tấu, côn...và hàng loạt những vũ khí khác vang lên tạo thành loại tạp âm khó chịu. Những đàn em của bang Badgirl đang cố hết sức để chiến đấu nhưng tác giả cũng phải chia buồn vì không vớt vát gì được. Sức người sao có thể chống chọi với sức công phá của bom mìn cơ chứ.

.....

Biệt thự chính của bang Cherry bây giờ trông thật khủng khiếp. Bao nhiêu con người nằm dài và chồng chất lên nhau tại khuôn viên của biệt thự, ai cũng nhuộm một màu máu đỏ tươi. Dưới ánh trăng sáng vằng vặc mọi thứ được hiện lên thật rõ ràng. Thật là một cảnh tượng khủng khiếp.

Bang Badgirl bây giờ trông thật thảm hại, đàn em chết nhiều vô số kể. Những con người lúc trước vẫn còn tự tin khi nghĩ về chiến thắng, những nụ cười giả tạo, coi thường luôn thường trực trên môi bây giờ ở đâu hết rồi? Tất cả đều hội ngộ ở cổng âm phủ, cùng đoàn tụ với vị ca ca đáng kính – Diêm Vương..

- Sao Trang Anh và Thăng Minh lâu về thế không biết. – Phong lo lắng nói khi phát hiện nó và hân đã đi lâu rồi mà chưa quay lại.

- Ủ. Sắp đến giờ rồi mà. – Hoàng Anh cũng lo lắng.

- Hay Trang Anh ra bang. Đạo này em ấy hay ra đấy. Không biết ở đấy có chuyện gì không nữa. – Thiên Bảo lo lắng, trong lòng anh chợt cảm thấy bất an.

- Em cũng không biết, để em gọi cho nó. – Quỳnh sốt ruột. Sắp bắt đầu cuộc thi rồi mà nó còn đi đâu nữa không biết. Quỳnh nghĩ thầm, tay nhấn gọi cho nó.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

- Không gọi được anh ạ. – Quỳnh khẽ lắc đầu, nhìn mọi người lo lắng. - Để em gọi cho Jen thử coi. – Quỳnh lại mở danh bạ, nhấn tìm số của Jen. Bây giờ chắc mọi người cũng đã biết điện thoại quan trọng đến mức nào.

“Tút...tút...tút...” những tiếng tut vang lên não nề làm mọi người bắt đầu lo lắng, nó có thể đi đâu được chứ?

- Hoàng Anh, Quỳnh bây giờ tụi mày ở đây chuẩn bị cho cuộc thi, tao đi tìm Trang Anh. – Anh nói, trong lòng anh cảm thấy bất an.

- Tao/em cũng đi. - Ba người kia đồng thanh. Ai cũng cảm thấy lo lắng.

- Mày và Quỳnh phải chuẩn bị cho cuộc thi. Minh tao tìm cũng được. – Anh nhìn Hoàng Anh nói như ra lệnh.

- Tao cũng sẽ đi với mày. Không có Trang Anh tao thi cùng ai chứ. – Phong khẽ cười nói. Tuy là cười nhưng thực chất lại là một nụ cười lo lắng. Làm sao không thể lo lắng cho người con gái mình yêu cơ chứ.

- Được rồi bọn tao sẽ đi. Mày và Quỳnh ở đây thi tốt. – Nói rồi anh chạy đi tìm nó luôn mà không để hai người kia kịp mô tê gì cả.

Ở chỗ của hân, sau đàn em đưa xe hân phóng đi tìm địa điểm với tốc độ bàn thờ, trong lòng không ngừng lo lắng, những cảm giác bất an bắt đầu xuất hiện.

Tại căn nhà hoang, Diệu Anh khẽ búng tay và sau đó là 5 tên đàn em của nhỏ đi vào. Tên nào cũng to cao lực lưỡng và có vẻ chúng đã được tiêm doping. Nó quay lại xử lý mấy tên đàn em của Diệu Anh. Nhưng vì đã được tiêm doping nên bọn chúng không dễ bị hạ gục và trong những tên đó chẳng khác gì những con thú khát máu.

Lần lượt các đòn trong những môn võ mà nó đã học được tung ra. Nhưng vẫn chưa hạ được hết mấy tên kia. Đánh chúng càng đau, càng mạnh thì chúng càng hung bạo hơn trước, thật là khó khăn quá mà. Đánh một lúc, nó bắt đầu đã thấm mệt nhưng những tên kia vẫn còn rất sung sức...

KYAI...Nó ra hàng loạt đòn kết liễu. Cuối cùng nó cũng hạ được hết đám kia nhưng với một cách không dễ dàng gì. Nó quay người về phía Diệu Anh nở một nụ cười khinh bỉ.

- Bì ỏi. – Nó gần giọng nói, từng từ từng chữ một đều lọt vào tai Diệu Anh rất rõ ràng khiến nhỏ tức tối.

Nó định quay đầu bước đi nhưng Diệu Anh đã rút khẩu súng ngắn mà nhỏ đã chuẩn bị sẵn được đặt ở thắt lưng ra và...

Pằng

Nhỏ bóp cò súng. Một viên đạn được bắn ra, hướng thẳng vào tâm mi của nó. Nhanh như chớp, nó đã né được viên đạn nhưng...

Chết tiệt. Sao lại là súng chứ? Sao những kí ức ấy lại ủa về ngay đúng lúc này, sao không phải là khi khác chứ? Sao nó lại nhớ mẹ, nhớ về kí ức của cái ngày định mệnh đã cướp đi người mà nó thương yêu nhất chứ? Sao nước mắt của nó lại rơi? Tại sao? TẠI SAO?

Đôi chân nó run rẩy, nó không còn đứng vững được nữa.

Bốp Nó ngất đi. Đằng sau nó là một nụ cười đắc thắng.

- Đến rất đúng lúc đấy. – Diệu Anh mở lời phá vỡ bầu im lặng. Trong lòng không ngừng suy đoán về hành động, biểu cảm của nó lúc trước, không là vừa mới đây.

- May là tôi đến nếu không kế hoạch chắc sẽ hỏng mất rồi. – Thảo Mai nhủ mảy nói, tay cầm cây gậy sắt mà nhỏ vừa đập vào gáy của nó.

- Chắc phải cảm ơn cô. – Diệu Anh.

- Thôi nói đi, bây giờ gọi tụi kia lại xử lí cô ta vậy. – Thảo Mai nói, lấy chân lay lay người mấy tên lúc nãy đang nằm song soài ra đất.

- Alo. – Có người của bang gọi đến, Diệu Anh liền bắt máy.

- Tỉ tỉ, bang của ta đã bị thiệt hại nặng nề, người chết gần hết chỉ còn trên dưới mười người, còn người của bang Cherry thì thiệt hại không đáng kể. – Một giọng nữ nói, vừa lo lắng vừa gấp gáp.

Điều này làm Diệu Anh vô cùng shock, bang của nhỏ mới là người thua, chẳng lẽ tính sai một bước mà nó nói là như thế này sao. Đã tính kĩ lắm rồi mà.

- Sao lại như vậy. – Diệu Anh tức tối.

- Thừa tỉ, lúc đầu bang Cherry yếu thế hơn nhưng sau khi họ dùng loại pháo gì đó thì người của bang bắt đầu quy xuống và chết gần hết, pháo đó phải gọi là rất độc thừa tỉ, chỉ cần ngửi phải cũng chết rồi ạ.

- Chẳng lẽ đó là pháo FZ mà cô ta nói sao? Thật không thể tin được.

- Pháo FZ là gì ạ?

- Về bang tao nói sao. – Nói rồi nhỏ cúp máy cái rụp.

- Có chuyện gì à. – Thảo Mai lên tiếng hỏi, nhỏ cũng đã lờ mờ đoán ra câu chuyện.

- Thua rồi. – Diệu Anh cay đắng nói.

- Không ngờ chị ta lại có vũ khí mạnh như vậy. – Thảo Mai thờ dãi.

- Không phải là lúc khen cô ta đâu, trối cô ta chưa. – Diệu Anh.

- Rồi. – Thảo Mai. – Thôi, tôi đi đây, xử lí tiếp đi.

- Ừ.

Diệu Anh nói rồi từ từ cúi xuống, đưa đôi bàn tay thô ráp của nhỏ lên tát mạnh vào mặt nó. Không chỉ dừng lại ở đó, nhỏ còn dùng dao làm nó bị thương. Máu của nó cứ vậy mà chảy ra. Mùi tanh của máu cứ vậy xộc thẳng vào mũi những người xung quanh. Sau khi đánh nó chán, Diệu Anh ra lệnh cho đàn em rồi bước đi.

- Xử lí nó đi. Nhớ quay video.

Sau khi Diệu Anh và Thảo Mai đi hết hần mới tìm được căn nhà. Nếu không đi vội thì chắc hẳn sẽ thấy mặt Diệu Anh. Diệu Anh thấy hần thì mặt xanh như tàu lá chuối, không ngừng nghĩ xem vì sao hần lại tới đây và lo kế hoạch bị thất bại.

Thảo Mai sau khi rời khỏi đó liền phóng về trường nơi đang tổ chức cuộc thi. Cuộc thi bây giờ mới bắt đầu. Gặp được Phong và anh thì nhỏ hơn hờ lắm. Nhỏ nói dối rằng nó dặn nhỏ nói với mọi người rằng nó đi về nhà rồi, không cần phải lo lắng và máy của nó bị hết pin không gọi được. Cũng nhờ nhỏ nói vậy mà mọi người mới yên tâm nhưng trong lòng anh và Quỳnh vẫn không ngừng lo lắng.

Cạch Mở cửa ra là hình ảnh nó đang nằm dưới đất, xung quanh là một màu máu. Và có một tên đang cởi cái áo sơ mi của nó ra. Khuôn mặt nó nhướm đầy nước mắt. Nhìn thấy cảnh tượng này lòng hần đau như cắt. Không kịp suy nghĩ gì hần chạy lại phía nó, dùng những đòn hiểm nhất mà đánh mấy tên kia. Mất hần đồ rục, khuôn mặt đầy sát khí của hần lộ rõ về tức giận. Trông hần bây giờ chẳng khác nào áo quỷ. Giám định vào người nó sao, mấy tên kia chán sống rồi.

Chỉ vài phút sau hắn đã hạ được mấy tên kia. Quần áo của hắn nhuốm đầy máu đỏ tươi, máu còn bắn lên mặt của hắn nữa. Mùi tanh của máu cứ vậy mà bám vào người, vào thân thể hắn và bao trùm khắp căn phòng còn chưa khô cái mùi rêu phong, ẩm mốc. Nhưng đây không phải máu của hắn mà là máu của những tên kia. Những tên không đáng sống.

Khuy lại áo cho nó, hắn phóng xe đưa nó đến ngay bệnh viện. Hắn rất lo lắng, lo lắng người con gái này sẽ rời ra hắn, lo lắng nó sẽ không còn trên thế gian này, lo lắng không còn cơ hội để cãi nhau với con nhỏ lạnh lùng nhưng đáng yêu như nó... Tất cả những nỗi niềm, cảm xúc như gộp hết lại và được diễn tả bằng một từ duy nhất, đó là từ đau.

Tách...Tách...1 giọt rồi lại 2 giọt, những giọt nước mắt nóng hổi thi nhau chảy trên khuôn mặt nhuốm máu của hắn, trông như huyết lệ vậy. Bình thường hắn là người lạnh lùng lắm cơ mà, sao bây giờ hắn như vậy. Đây là lần đầu tiên hắn khóc. Hắn đã khóc vì nó sao? Chỉ vì một đứa con gái thôi à? Không phải chỉ đơn giản là một đứa con gái thôi đâu, mà đó chính là trái tim như bị bóp nghẹn khi thấy người con gái mình yêu bị như vậy mà không giúp gì được. Mà khoan đã, người con gái mình yêu à? Phải rồi hắn thích nó mà. Thích nó nhưng sao trước kia hắn không nhận ra rằng mình đã thích nó mà lại là bây giờ chứ, hắn còn chưa thổ lộ với nó cơ mà. Phải chăng khi đau khổ nhất ta mới nhận ra người mà ta yêu nhất? Sao bây giờ hắn lại sợ như vậy chứ, hắn sợ rất sợ việc nó bỏ hắn mà đi mãi mãi. Hắn đâu cần nó yêu hắn cơ chứ, chỉ cần nó tồn tại là hắn đã hạnh phúc lắm rồi.

Hạnh phúc đối với hắn chỉ đơn giản như thế thôi là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương Chap 47:

Cạch Cánh cửa phòng cấp cứu chợt mở, một bác sĩ trông cũng khá trẻ bước ra. Bác sĩ đảo mắt xung quanh phòng rồi hỏi to:

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

- Là tôi. Tình trạng hiện tại của cô ấy sao rồi. Có còn nguy hiểm không? Đến bao giờ cô ấy mới tỉnh? Mà cô ấy đang ở đâu rồi? – Như bắt được vàng, hắn đi lại chỗ bác sĩ, hỏi một lèo làm bác sĩ đơ cả mặt.

- Cậu cứ bình tĩnh. – Bác sĩ trấn tĩnh hắn rồi nói tiếp– Tuy bây giờ đã qua cơn nguy kịch nhưng nguy cơ người thực vật là rất cao nên anh hãy để ý chăm sóc cho bệnh nhân. Về việc bệnh nhân có tỉnh lại được hay không phụ thuộc 1 phần vào người thân của cô ấy. Cong bao lâu thì tôi không thể nói trước được. Nếu không chăm sóc cẩn thận, cô ấy có thể ra đi mãi mãi. – Bác sĩ nói giọng đều đều.

Từng câu từng chữ hắn đều nghe rất rõ, điều này như nhát dao cứa vào tim hắn vậy. Ra đi mãi mãi, người thực vật sao? Không, điều đó là không thể. Bằng mọi cách nó phải sống, nó không thể ra đi.

- Tôi có thể vào thăm cô ấy chứ. – Hắn hỏi cho có lệ. Dù cho hay không nhất định hắn phải vào.

- Được, nhưng đừng làm ồn, sẽ rất ảnh hưởng đến cô ấy. Cô ấy đang nằm ở trong phòng hồi sức số 1. Cậu nhớ giữ im lặng. – Bác sĩ nói, giọng khàn khàn vang lên đều đều.

Hắn khẽ gật đầu rồi vào luôn, không để bác sĩ ú ớ gì.

Bước vào phòng hồi sức, đập vào mắt hắn là thân mình mảnh dẻ, tiều tụy của nó. Trên người nó chỉ chít những ống chuyền, ống thở. Ở tay và ở đầu nó còn phải quấn băng, thêm vào đó là những miếng băng gạc được dán dày đặc. Không khí trong phòng u ám, ngột ngạt đến lạ lùng. Giờ chỉ cần có tiếng vỗ cánh của một con ruồi, con muỗi mọi người cũng có thể nhận ra (tiếc rằng ở đây không có ruồi, muỗi).

Hắn bước đến, nhẹ nhàng ngồi xuống một cái ghế gần nó. Khẽ cầm tay nó lên, hắn nhìn vào khuôn mặt xanh xao, nhợt nhạt của nó mà lòng hắn đau như thắt. Hắn cảm thấy tay nó như không muốn nó rời xa khỏi tầm tay.

Tại sao người bị thương lại là nó mà không phải là hắn?

Tại sao nhìn nó mà hắn đau đến vậy?

Tại sao nó lại khiến hắn đau?

Tại sao? Tại sao chứ?

“...Tại sao nước mắt vẫn cứ rơi

Tại sao lại khiến trái tim anh chơi vơi...”

.....

Khác với sự yên tĩnh của bệnh viện, trường cấp 3 Newstars lại rất đông vui và nhộn nhịp. Những tiếng nhạc, tiếng reo hò ầm ĩ vang lên như muốn cho cả thế giới biết rằng tại đây đang tổ chức cuộc thi lớn vậy. Không chỉ có học sinh trường này mà cả những học sinh trường khác cũng đến đây để xem và cổ vũ cho những cặp đôi tham dự cuộc thi.

BGK của cuộc thi lần này sẽ có thầy hiệu trưởng, giáo viên thanh nhạc của 3 khối 10, 11 và 12. Ngoài ra còn có mặt của nhà tài trợ chính của cuộc thi là tổng giám đốc của công ti thời trang PTK lớn nhất nước ta.

Sau khi MC giới thiệu xong về cuộc thi lần lượt các cặp đôi bước ra, trông ai cũng thật xinh đẹp nhưng nổi bật nhất chắc chắn là couple Hoàng Anh và Quỳnh. Họ không đẹp một cách ma mị như nó cũng không đẹp một cách tàn bạo như hắc mà là một nét đẹp thuần khiết và có phần cao ngạo, quý phái. Nhìn sơ qua lực lượng thì chắc chắn hai người họ sẽ dành chiến thắng rồi.

Trải qua 2 vòng thi trang phục và năng khiếu, bây giờ cuộc thi chỉ còn lại ba cặp. Đầu tiên là cặp Hoàng Anh và Quỳnh đang đạt được số điểm tuyệt đối của cả 2 vòng thi, tiếp theo là 2 học sinh Thanh Tùng và Quỳnh Trang của khối 10, cuối cùng là Khải Nam và Khánh Thi của khối 12.

Trước khi bắt đầu vòng thi thứ 3 Phong sẽ có một tiết mục góp vui cho cuộc thi. Anh dự định sẽ hát bài này cho người con gái anh yêu để làm cô ấy bất ngờ nhưng sao hôm nay cô ấy lại không đến. Cô có biết rằng anh buồn lắm không?

Sau khi MC giới thiệu xong, Phong từ cánh gà bước ra nở một nụ cười tươi rói làm bao nhiêu trái tim hồi hộp. Hôm nay anh mặc một bộ vest màu đen trông rất là lãng tử và lịch lãm. Trông anh chẳng khác gì hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích. Còn công chúa thì...không thể đến được.

Khi tiếng nhạc bắt đầu cũng là lúc giọng hát ngọt ngào của Phong cất lên. Giọng hát của Phong rất hay như muốn chạm vào trái tim người nghe vậy.

Em là ai giữa cuộc đời này

Em từ đâu bước đến nơi đây

Làm tôi say...Làm tôi khát khao

Trao nhau tin yêu ngọt ngào.

Sao đôi ta cứ hoài ngập ngừng

Khi đôi tim giục tiếng yêu thương

Đừng ngại chi... Vì từ bấy lâu

Lòng thầm mơ được sánh đôi.

Dẫu có nắng hay mưa mai sau dòng đời cuốn xoay

Lắm lúc đôi ta giận hờn mang bao lỗi lầm

Dù mai sau... mình già nua

Thì tình anh vẫn mãi... mãi không đổi dời

Sẽ mãi chờ che cho em một đời về sau

Mãi vững tin cho em một bờ vai ấm êm

Khi em yếu lòng... khi em mỏi mệt

Anh vẫn mãi... mãi không đổi dời.

Babe! (babe)

"Doo you wan-na marry me..."

Do you wanna marry me???

“Mãi mãi bên nhau – Noo Phước Thịnh”

Giọng hát của anh như vang vọng giữa cái không gian tĩnh lặng này. Khán giả ở dưới như nín thở để nghe anh hát. Phải nói là anh hát rất hay. Chỉ tiếc là cô ấy không nghe được. Buồn thật...

Kết thúc bài hát là những tràng pháo tay to như sấm đến từ khán giả ở phía dưới. Nữ sinh chen chúc nhau để lên tặng hoa cho Phong (mấy chị này kiếm hoa ở đâu mà lắm thế không biết).

Sân trường lúc này phải gọi là rất ồn ào và náo nhiệt. Còn hơn cả ong vỡ tổ. Mãi đến lúc Phong lui vào trong cánh gà mọi thứ mới trở về quỹ đạo (đây mới là mình Phong chứ nếu có cả tú đại hot boy thì trường này có mà loạn).

Bây giờ sẽ bắt đầu vòng ba-ứng xử. Ở vòng này các cặp sẽ phải trả lời các câu hỏi ứng xử mà ban giám khảo đưa ra. Cặp đôi nào có số điểm cao nhất sẽ giành chiến thắng chung cuộc và được cúp lưu niệm của nhà trường. Ngoài ra còn một giải nữa đó là cặp đôi được yêu thích nhất do khán giả trực tiếp bình chọn trên website của nhà trường.

Vì là cặp đôi thi cuối cùng nên Hoàng Anh và Quỳnh rất tự tin và cũng rất thoải mái, không có nhiều áp lực như những cặp đôi thi trước. Hoàng Anh và Quỳnh khoắc tay nhau cùng bước ra sân khấu. Hai người họ không hẹn mà cùng nở một nụ cười tỏa nắng làm mấy boy và mấy girl ngất lên ngất xuống.

Lần lượt những câu hỏi hóc búa từ BGK được đưa ra nhưng có vẻ nó không làm khó được Hoàng Anh và Quỳnh. Hoàng Anh và Quỳnh đã cho mọi người đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác bởi những câu trả lời thông minh cũng không kém phần tinh tế và hài hước của mình (anh chị này mà không thắng tg đi kiện luôn).

Cuối cùng thì cũng đến phần quan trọng nhất đó là phần công bố kết quả và trao giải thưởng. Các thí sinh và cả những học sinh phía dưới như nín thở để chờ đợi kết quả chung cuộc. Chỉ có Quỳnh và Hoàng Anh là nở nụ cười tự tin như đã nắm chắc phần thắng.

- Sau đây tôi sẽ công bố cặp đôi được nhiều người yêu thích nhất... – Giọng nói của MC vang lên đều đều làm nhiều người phải đau tim.

Đang ở trong cánh gà xem Quỳnh và Hoàng Anh chuẩn bị nhận giải thì 2 người, 2 cảm giác lạ bỗng dưng xuất hiện, như có dòng điện chạy qua người. Một nhói và một bất an. Linh tính như báo cho hai người về một điều chẳng lành nào đó.

- Mày có cảm thấy gì không? – Phong quay sang nhìn anh, lên tiếng. Người đầu tiên anh nghĩ tới bây giờ là Trang Anh.

- Ừ. – Anh khẽ gật đầu, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ. – Có một cái gì đó vừa đi qua tao như muốn báo cho tao về điều gì đó chẳng lành.

- Trang Anh. – Hai người bỗng quay sang nhìn nhau rồi đồng thanh nói. Tim hai người nhói lên từng hồi. Đau lắm.

- Không. – Phong lắc đầu lia lịa như cố phủ nhận về việc này. – Để tao gọi cho thằng Minh. – Phong nói, tay nhấn lia lịa vào cái màn hình Iphone để tìm số của hắn.

....

Hắn đang trong bệnh viện chăm sóc cho nó thì chuông Iphone bỗng vang lên, phá vỡ bầu không khí im lặng đến đáng sợ ở đây. Phong gọi cho hắn.

- Mày đang ở đâu vậy? Mà Trang Anh có ở đó không? – Đầu dây bên kia, Phong hỏi dồn dập, giọng vội vã xen lẫn là cảm giác lo lắng và bất an.

Hắn khẽ thở dài rồi nói:

- Có. Trang Anh...

.....

- Cặp đôi được nhiều người yêu thích nhất...xin chúc mừng cặp đôi của Hoàng Anh và Thiên Quỳnh với 41% tổng phiếu bầu. Xin chúc mừng các bạn. – MC nói. Mọi người như rơi từ trạng thái này sang trạng thái khác, từ hồi hộp đến vui mừng và cũng có cả buồn bã (cặp cặp thí sinh khác).

- Xếp sau là cặp đôi của Khải và Khánh Thi với 29% tổng phiếu bầu. Cuối cùng là Thanh Tùng và Quỳnh Trang với 30% tổng phiếu bầu. Xin chúc mừng các bạn.

- Còn bây giờ tôi xin công bố chủ nhân của cuộc thi King and Queen lần này. – Không để mọi người chờ đợi thêm MC tiếp tục công bố.- Vâng một lần nữa xin chúc mừng cặp đôi Hoàng Anh và Thiên Quỳnh đã giành được giải quán quân của cuộc thi King and Queen lần này. Xin chúc mừng các bạn. – MC nói như gào.

- Á quân 1 của cuộc thi...xin chúc mừng Thanh Tùng và Quỳnh Trang. Như vậy đồng nghĩa với việc cặp đôi của Khải và Khánh Thi đã dành được á quân 2. Một lần nữa xin chúc mừng các bạn.

MC chưa dứt lời, những tràng pháo tay đã vang lên thật giòn dã. Các cặp đôi ôm nhau trong vui mừng, hạnh phúc. Kèm theo đó là những đợt pháo hoa cứ đua nhau mà vang lên chúc mừng cho người chiến thắng.

Sau đó, các cặp đôi lần lượt lên bục nhận giải. Những tiếng hô, tiếng hò hét chúc mừng cứ vậy mà vang lên không ngớt. Họ đâu có biết rằng đã có chuyện động trời vừa mới xảy ra.

Bộp Nghe hắn nói mà Phong cảm thấy như rơi xuống địa ngục vậy. Chiếc điện thoại Iphone đời mới của Phong cứ vậy mà tuột khỏi tầm tay của anh rồi lạnh lùng đáp xuống mặt đất.

Nhìn thái độ của Phong anh đã đoán được có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra. Anh lo lắng lay mạnh người Phong rồi hỏi. Nhưng Phong vẫn đứng bất động.

- Có chuyện gì sao?

Đặng chap mới đền bù thiệt hại cho cả nhà...Không biết có vừa ý cả nhà không nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Shock Love

- Có chuyện gì sao?

Anh hỏi nhưng Phong vẫn đứng bất động như vậy. Không còn cách nào khác anh liền lấy tay đâm vào bụng của Phong. Và điều kì tích đã xuất hiện, Phong trở lại bình thường (Anh Bảo ơi, anh có biết cú đâm của anh có thể làm người khác chết ko? Sao lại mạnh tay thế? – Tg hậm hực, xót xa thay trai đẹp_ Chứ muốn chết hà - Anh gầm gừ, tay lăm le nắm đấm trước mặt tg_ Em là con gái mà. - Tg trách).

- Trang Anh, em ấy... Thôi, vào bệnh viện x với tao, mọi chuyện tao nói sau. – Phong gấp rút nói rồi chạy đi lấy xe luôn mà không để ý rằng cái Iphone của cậu đang bơ vơ ở dưới đất.

Anh nghe vậy thì đoán chắc dự cảm về nó là đúng nên cũng gấp rút đi theo. Khi ra khỏi phòng anh đã vô tình đụng phải Thảo Mai từ ngoài vào. Nhỏ thấy Phong vội vã chạy đi liền hỏi anh:

- Hai anh đi đâu vậy ạ?

- Anh và Phong đến bệnh viện. Hình như Trang đang ở đó. - Anh vội vàng nói rồi cũng chạy đi luôn.

Thảo Mai sau khi nghe anh nói thì vô cùng sửng sốt. Trong đầu nhỏ luôn tự hỏi tại sao nó lại ở đó. Chẳng lẽ kế hoạch của nhỏ một lần nữa lại thất bại. Không, phải gọi cho Diệu Anh mới rõ được.

- Alo. – Tiếng Diệu Anh vang lên.

- Tòì. Thảo Mai đây. – Thảo Mai vừa nói vừa đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh. Tuy trong đây bây giờ không có người nhưng nhỏ vẫn phải cảnh giác.

- Có chuyện gì không? – Diệu Anh hỏi.

- Có. Mà cô đang làm gì vậy? – TM.

- Tôi đang xử lí việc trong bang. Bang Badgirl của tôi có thể không khôi phục lại được. – DA thờ dài.

- Sao cô lại ở đây. Còn Trang Anh. – TM.

- Cô ta đã có đàn em xử lí. Lo gì. – DA nói giọng tự đắc. – Nhưng mà lúc về tôi thấy Anh Minh ở gần đó. Không biết có chuyện gì không? – Nói đến đây thì giọng Diệu Anh có chút lo lắng.

- Cô có biết là Trang Anh đang ở trong viện với anh Minh không? Bây giờ mọi người cũng vào trong đó hết rồi đấy. Nếu Trang Anh mà tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ hỏng hết cô biết không hả Diệu Anh. Không khéo lại lộ hết...

- Thảo Mai.

.....

Vừa đến bệnh viện, anh và Phong không hẹn mà cùng nhau lao vào trong phòng hồi sức với tốc độ ánh sáng. Bác sĩ, y tá và cả bảo vệ đều trở mặt lên nhìn.

Anh và Phong cứ thế mà chạy. Hai người chạy thật nhanh nhưng cũng không quên đảo mắt xung quanh để tìm phòng. Trông họ bây giờ chẳng khác robot đã được lập trình. Anh và Phong chỉ mong tìm được phòng càng nhanh càng tốt...

Không uống công sức chạy từ này đến giờ, cuối cùng anh và Phong cũng đã tìm được phòng hồi sức 1. Đúng là ông trời không phụ lòng người mà.

- Trang Anh sao rồi.

.....

- Thảo Mai.

Thảo Mai đang nói thì Hoàng Anh và Quỳnh bất ngờ bước vào làm nhò giật mình, không kịp phản ứng. Nhò đành phải dẩu điện thoại ra đằng sau rồi cúp máy. Nhìn Thảo Mai như kiểu bị ai đó bắt quả tang đang vụng trộm vậy.

- Ô... dạ. - Xong xuôi nhò trả lời lấp lửng.

- Mọi người đâu đi đâu hết rồi em. – Quỳnh nhẹ nhàng hỏi. Cô đang rất rất rất vui, như được lên mây vậy. Tuy giải thưởng không đáng là bao nhưng được thi cùng Hoàng Anh khiến Quỳnh rất vui, rất hạnh phúc.

- Em cũng không biết. – Thảo Mai ngây thơ vô “số” tội đáp.

- Mà em gọi cho ai vậy? – Quỳnh nhú mày nhìn Thảo Mai khó hiểu. Nếu cô nghe không nhầm thì Thảo Mai có nói gì đó đại loại như bị lộ, hay mọi chuyện sẽ hồng và có cả Diệu Anh ở trong đó nữa.

- À. Em gọi điện cho con bạn định rủ nó đi chơi. – Thảo Mai lúng túng, khẽ cười xuề xòa để cho Quỳnh bớt nghi. Nhưng điều này có vẻ chẳng khiến cô nàng bớt nghi thêm một chút nào.

- Em là con gái không nên đi chơi đêm đâu. – Hoàng Anh nhìn Thảo Mai khẽ cười nói. Anh lo cho con bé (Thảo Mai) vì dù gì hai người cũng là anh em ruột.

- Vâng, em biết rồi. – Thảo Mai nũng nịu trả lời, trong lòng không ngừng thở phào nhẹ nhõm. Riêng Quỳnh thì vẫn không ngừng khó hiểu.

- Mà cuộc thi kết thúc rồi ă? – Thảo Mai ngây thơ hỏi.

- Ừ. Anh và chị dâu em dành được 2 giải nhất liền đó. – Hoàng Anh tự hào khoe chiến tích liền nhận được cái nhéo đầu đến rợn người từ Quỳnh với hàm ý “ai là vợ anh chứ”.

- Hai anh chị giỏi thật đấy. – Thảo Mai nói, tỏ vẻ tán phục.

- Uà kia chẳng phải điện thoại của thằng Phong sao? – Hoàng Anh cúi xuống nhặt lên cái điện thoại của Phong, nói.- Sao lại nằm một xó thế này, hay có chuyện gì xảy ra rồi.

- Em cũng không biết, lúc em quay lại đây thì thấy anh Phong và anh Bảo chạy đi đâu rồi í. – Thảo Mai nhú mày giả bộ không biết.

Hoàng Anh nhú mày khó hiểu về hành động của 2 thằng bạn. Quỳnh rút điện thoại ra định gọi cho anh thì chuông điện thoại của Hoàng Anh vang lên. Anh gọi. Đúng lúc thật.

- Thằng kia, sao không ở lại chúc mừng bọn tao hả? Chưa gì mà chuồn hết rồi à. Tụi mày hơi quá đáng rồi nha. Đi chơi mà không rủ bạn. Tính ăn mảnh hả. – Hoàng Anh chưa kịp đề anh nói mà đã gắt, gào vào điện thoại làm anh giật cả mình.

- Nhò miệng thôi Trang Anh còn ngủ, mà đây là bệnh viện đấy. – Anh khẽ gắt. Trước khi gọi cho Hoàng Anh anh đã nghĩ đến trường hợp bị khủng bố rồi mà không ngờ lại mạnh mẽ như vậy.

Quỳnh và Hoàng Anh nghe anh nói vậy thì đầu trâu cả lũ, không hiểu anh nói gì. Sao lại Trang Anh đang ngủ rồi bệnh viện cơ chứ?

- Uà, sao Trang Anh lại ở bệnh viện? Có chuyện gì à? – Hoàng Anh ngu ngơ hỏi, anh vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Anh khẽ thở dài rồi kể lại toàn bộ câu chuyện. Hoàng Anh và Quỳnh nghe vậy thì không khỏi sốc, nhìn mặt thiếu não vô cùng. Riêng nhò Thảo Mai thì đứng đấy cười thầm.

- Thôi tao cúp máy đây. Tao gọi đề thông báo cho tụi mày biết. Mà chúc mừng tụi mày nhá. – Anh nói giọng buồn buồn rồi cúp máy luôn.

Giống như Phong, Hoàng Anh và Quỳnh cũng rất sốc. Thực sự là rất sốc. Nghe tin nó bị như vậy, Quỳnh khóc nức lên. Khẽ lay lay cánh tay của Hoàng Anh, Quỳnh nói trong tiếng nức và nước mắt như phũ định sự thật.

- Không phải đúng không anh, Trang Anh nó không sao đúng không ă. Nó không bị gì đúng không anh.

- Anh xin lỗi nhưng điều đó là sự thật. – Hoàng Anh nhìn Quỳnh rồi nói. Giống như Quỳnh, Hoàng Anh cũng muốn phủ nhận rằng đây không phải sự thật lắm chứ. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Làm sao có thể thay đổi được.

- Không phải. Anh đừng nói dối nữa được không? Trò đùa này chẳng vui chút nào đâu. – Đến đây Quỳnh gắt lên. Những giọt nước mắt nóng hổi thi

nhau chảy trên khuôn mặt của Quỳnh. Hoàng Anh nhìn thấy Quỳnh như vậy thì trong lòng cảm thấy xót xa vô cùng.

Hoàng Anh khẽ đưa tay lên rồi lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt Quỳnh. Hoàng Anh ôm Quỳnh vào lòng rồi nhẹ nhàng thủ thỉ:

- Em đừng khóc có được không Quỳnh. Nhìn người con gái mình yêu phải khóc anh đau lòng lắm. Vậy nên em đừng khóc nhé? Anh xin em đấy.
- Vâng. Nhưng anh có thể đưa em đến bệnh viện thăm Trang Anh được không? Em muốn gặp nó. – Quỳnh thôi khóc, ngược mắt lên nhìn Hoàng Anh (Hoàng Anh cao hơn Quỳnh nhiều).
- Được rồi. Em nín rồi chúng ta cùng đi. – Hoàng Anh nhẹ nhàng nói.

Có lẽ các bạn thắc mắc về Thảo Mai nên mình nói luôn. Thảo Mai đã đi đến bar nhưng không khí cho cặp đôi sến sảm Hoàng Anh và Quỳnh từ lâu rồi. (Cặp nào sến sảm í nhờ - Quỳnh tròn mắt_ Hề hề. Cặp của chủ chữ ai- Tg cười_ Tg cứng nhĩ- Quỳnh lăm le nắm đấm_ Chữ chị thích chết hay bị thương giống Trang Anh-Tg cười nham hiểm_ HIHI. Mình không giám-Quỳnh cười trừ.)

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nghi Ngờ

Từ ngày nó phải nhập viện đến giờ cuộc sống của hấn, Phong, anh, Hoàng Anh và Quỳnh như đảo lộn, có khi còn hơn cả địa ngục. Mọi thứ không còn trong quỹ đạo cũng từ ngày ấy. Ở bar, ở bang và cả ở trường. Trừ Thảo Mai và Diệu Anh ra thì không ai biết nó đang ở đâu và ra sao. Cũng từ ngày nó nhập viện sân trường không còn đông vui, nhộn nhịp để nghênh đón tứ đại mỹ nam và nhị đại mỹ nữ nữa. Giờ đây sân trường hoàn toàn im ắng lạ thường, học viên đi qua cũng chẳng màng để ý. Chỉ còn một số ít vẫn đứng chờ nhưng khi vào học thì cũng chỉ lác đác ngao ngán một cách thất vọng rồi lặng lẽ đi vào. Mọi thứ phải chăng đã là dĩ vãng? Ở trường là vậy còn ở trong bệnh viện không khí cũng chẳng kém cạnh là bao. Im ắng và ngột ngạt đến lạ thường. Chỉ còn tiếng khóc thút thít của Quỳnh, tiếng bước chân vang lên mỗi lần đi chuyển và những tiếng thở dài náo nức của tụi hấn và cả bác sĩ. Dù đã được bác sĩ chữa trị tận tình nhưng nó vẫn chưa một lần tỉnh lại và sức khỏe của nó cũng chẳng hồi phục, tiến triển là bao.

5 người hôm nào cũng đến thăm, chăm sóc cho nó và cũng để xem bệnh tình của nó chuyển biến ra sao. Mọi người đến nhưng cũng không làm gì được, chỉ biết nhìn nhau rồi thờ dài. Anh, hấn và Phong đau lắm, tim như vỡ vụn. Nhiều lúc 3 người chỉ thầm ước người bị thương là mình chứ không phải là nó. Làm sao đây khi người con gái mình yêu, người em gái mà mình yêu quý phải chịu đựng một mình trong khi chẳng làm gì được. Còn Quỳnh, từ hôm đó đến giờ cô vẫn không tin rằng nó bị như vậy nên lúc nào cũng nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của nó rồi lăm bầm một mình. Mọi người thấy vậy thì chỉ biết thờ dài, riêng Hoàng Anh thì đau xót biết bao.

- Trang Anh à, mày tỉnh lại đi có được không. Tao xin mày đấy. Mày còn phải tỉnh lại để đi chơi với tao và mọi người này, còn phải quản lý việc ở bang và ở bar nữa chứ. Một mình tao làm không xuê đâu. À đúng rồi, mày còn phải tỉnh dậy để nhìn cúp trong cuộc thi King and Queen của tao và anh Hoàng Anh nữa chứ. – Quỳnh ngồi tự ki bên cạnh nó, nắm chặt đôi bàn tay lạnh lẽo như muốn truyền hơi ấm cho nó và ... giữ nó lại cõi đời này.

- Con kia, mày nhanh tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa có được không hả. Mày có biết là mọi người lo lắng cho mày lắm không hả? – Quỳnh trách yêu nó.

- Mày nhanh khỏe lại đi mà, tao vẫn còn nhiều điều muốn nói với mày lắm đó. Không chỉ mình tao đâu, mọi người cũng vậy. Mày nhanh khỏe lại đi, đừng làm phụ lòng mọi người chứ...

- Quỳnh à, em cứ làm như vậy cũng không phải là cách đâu. Đừng tự làm khổ mình nữa được không? Nhìn em và Trang Anh như vậy anh đau lắm. – Hoàng Anh thấy Quỳnh như vậy thì trong lòng xót xa, nhỏ nhẹ nói.

- Anh nghĩ là em không đau sao? Con bạn thân nhất của mình bị vậy mà không giúp gì được em cũng đau lắm chứ. Anh có cách nào làm nó tỉnh lại đi. – Quỳnh nói như hét, nước mắt trào ra.

- Anh xin lỗi nhưng em đừng có làm tội mình nữa được không? Anh và tất cả mọi người ở đây cũng đau như em vậy. Em phải hiểu chứ Quỳnh. Hình ảnh chị hai bang Cherry đâu rồi? Mọi ngày em mạnh mẽ lắm mà, sao bây giờ lại như vậy chứ? – Hoàng Anh nhẹ nhàng trách móc Quỳnh. Cô nàng cũng đâu muốn vaayj đâu nhưng mà...

- Mà thôi, không nói chuyện này nữa. Mày có biết Trang Anh đánh nhau với ai không vậy, mày đi cứu Trang Anh mà? – Hoàng Anh quay sang hỏi hấn.

- Đúng rồi, từ hôm đó đến giờ tụi tao quên chưa hỏi mày. – Phong và anh hưởng ứng, riêng Quỳnh thì vẫn ngồi khóc.

- Trang Anh đánh nhau với nhỏ Diệu Anh, bang chủ bang Badgirl. Trang Anh bị tụi đó chơi xấu nên mới thành ra như vậy. – Hấn lục lọi trí nhớ của mình rồi nói. Mà kể từ hôm Trang Anh bị thương đánh nhau bị thương đến giờ hấn cũng chẳng có thời gian để nghĩ tới việc đó nữa cơ. Bây giờ Hoàng Anh nhắc lại hấn mới nhớ.

- Thì ra là vậy. Không hổ danh là Badgirl. Một lũ sâu bọ bản thủ. – Phong cười khinh, hoàng anh chẳng mấy ngạc nhiên còn Thiên Bảo, ánh mắt anh ánh lên sự mâu thuẫn và mong lung đến kì lạ.

- Nhưng sao nhỏ Diệu Anh và tổ chức của cô ta lại chọn ngày trường tổ chức cuộc thi King and Queen để hành động chứ. Ngày khác không được sao? Cô ta muốn ngăn cho Trang Anh tham gia cuộc thi hay là có một lí do nào khác? – Hoàng Anh nhìn mọi người thắc mắc. Đây không chỉ là ý nghĩ của riêng anh mà còn là ý nghĩ chung của mọi người.

- Tao nghĩ nhỏ Diệu Anh không muốn Trang Anh và Quỳnh tham gia cuộc thi với tụi tao nhưng chỉ mình Trang Anh ghánh vì em ấy không nói với Quỳnh và mọi người. – Phong xoa cằm nói.

- Nếu đúng như mày nói thì Diệu Anh sẽ biết trước Trang Anh và Quỳnh sẽ tham gia cuộc thi King and Queen lần này. – Thiên Bảo nhìn Phong nói.

- Nhưng trường mình không cho công bố và giữ bí mật tuyệt đối các cặp đôi tham gia dự thi trên webside của nhà trường để đảm bảo tính công bằng. Mà việc Trang Anh cùng Phong, Quỳnh cùng Hoàng Anh tham gia cuộc thi năm nay ngoài nhóm chúng ta biết ra thì không có ai biết thêm nữa. Câu hỏi đặt ra ở đây là sao Diệu Anh có thể biết được việc này? Loại bỏ khả năng đoán trước vì Trang Anh và Quỳnh rất ghét những buổi tiệc như thế này. – Hần nhếch môi nói. Cái nhếch môi khiến người khác khá khó chịu. Hần đã đoán ra cái gì đó nhưng vẫn cố ý không nói mà chỉ âm thầm gợi ý khiến người khác cảm thấy khó chịu. Đúng là tính cách của hắn.

- Vậy trong nhóm chúng ta có người nói cho nhỏ Diệu Anh biết sao? – Hoàng Anh nhíu mày nhìn hần tỏ vẻ nghi ngờ nhưng đáp lại là cái nhún vai từ hần. Đúng là khó chịu thật.

Quỳnh không khóc nữa mà im bật, nhíu mày rồi suy nghĩ một cái gì đó. Khá khó hiểu. Cô nàng khẽ đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình lên *gạt đi nước mắt*. Sau đó, Quỳnh bỗng đứng lên rồi cười thật lớn như vừa phát hiện ra điều gì. Mọi người thấy vậy thì ngạc nhiên về hành động của Quỳnh, vừa nãy cô nàng còn khóc cơ mà.

- Quỳnh, em làm sao vậy? Hay là em biết chuyện gì đúng không? Nói cho anh nghe đi. – Hoàng Anh thấy Quỳnh như vậy thì lo lắng, anh liền chạy lại, lay lay vai cô rồi hỏi lớn như sợ cô xảy ra chuyện gì.

Quỳnh vẫn cười lớn một cách khó hiểu. Nụ cười của chị hai bang Cherry thật khiến người khác rùng mình. Mãi một lúc sau, cô nàng mới hạ giọng, Quỳnh nhìn mọi người rồi nói một cách tự tin như muốn nhấn mạnh rằng **ĐÂY LÀ SỰ THẬT**.

- Em đã biết được người đứng sau chuyện này.

- Em nói sao?

- Em biết? Em có chắc không?

- Nói cho tụi anh biết đi.

-....

Mọi người nghe Quỳnh nói như vậy thì ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, ai cũng cuống cuống thì nhau hỏi cung cô.

- Mọi người bình tĩnh đi. – Quỳnh trấn an mọi người. Trong lòng Quỳnh đang rất rối bời. Sao lại rắc rối như thế chứ?

Làm sao mới là cách tốt nhất cho mọi người đây?

Nên nói hay là giữ im lặng?

Phải làm sao mọi người mới tin lời cô nói?

Mọi người mà biết được thủ phạm thì sẽ phản ứng ra sao?

Như vậy, liệu sẽ giữ được hòa khí cho tất cả mọi người?

Khó khăn thật...

- Bình tĩnh sao được, em nói nhanh lên đi.

- Thôi. Dù em có nói thì mọi người cũng sẽ không tin đâu. Vậy nên em sẽ cho mọi người tận mắt chứng kiến. – Quỳnh thờ dài rồi nói. Phải chăng đây là cách tốt nhất cho tất cả mọi người.

- Còn bây giờ mọi người về chuẩn bị tinh thần trước đi. Hôm nay em sẽ ở đây chăm sóc Trang Anh. À, mà ngoài các anh ra đừng cho thêm ai biết. Ngày mai sự thật sẽ được làm sáng tỏ. – Quỳnh nói tiếp.

Nghe Quỳnh nói vậy, 4 chàng kia lần lượt kéo nhau ra khỏi phòng để lại cho Quỳnh một khoảng không yên ắng và tĩnh lặng.

Quỳnh lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình vén mớ tóc mái xuề xòa của nó sang một bên rồi ngồi lăm nhăm một mình.

/// Tao phải làm sao đây Trang Anh? Mọi chuyện sao lại rắc rối như vậy chứ? Tao không biết có nên nói cho mọi người biết người đó là Thảo Mai hay không? Nếu không nói thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối. Nhưng nếu nói con bé sẽ ra sao, có khi nó còn hận mày hơn nữa. Tao không biết nên làm sao nữa Trang Anh à. Ước gì mày tỉnh lại...Haizzz///

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lộ Mặt

Một ngày trôi qua thật nhanh, vừa mới hôm qua mà ngày mới đã đến. Mặt trời vẫn rạng, gió đông vẫn thổi. Nhưng sao mùa đông năm nay lại đến muộn vậy? Không phải mùa hè năm nay dài, cũng chẳng phải mùa đông năm nay đến muộn. Chẳng qua đối với một số người mùa hè vẫn còn đọng lại, vương vấn đâu đây. Phải chăng mùa hè vẫn còn được họ níu giữ trong cái kí ức mập mờ kia? Phải chăng họ sợ cái kí ức ấy nhanh chóng bị phai mờ?

Hôm nay vẫn vậy, vẫn buồn tẻ và nhạt nhẽo như mọi ngày nhưng sao trong lòng mọi người lại mong chờ ngày hôm nay đến thế? Cũng đúng thôi, hôm nay sẽ là ngày bí mật được đưa ra ánh sáng. Ai cũng vậy, cũng không muốn cái bí mật của mình bị lộ ra. Người trong cuộc là vậy còn người ngoài cuộc lại khác, họ luôn muốn biết cái bí mật kia, bí mật mà người trong cuộc muốn chôn vùi trong kí ức.

Hôm nay trường được nghỉ học một ngày để chuẩn bị cho ngày kiểm tra cuối học kì một vào tuần tới. Cũng chính vì lí do này mà Thảo Mai được Quỳnh điều đến bệnh viện một cách bất bình thường. - Chị Quỳnh. - Thảo Mai đẩy cửa bước vào phòng, chào một câu xã giao với Quỳnh. Bước vào phòng thì Thảo Mai thấy Quỳnh đang ngồi lướt web trên ghế gần giường nó. Khuôn mặt Quỳnh vẫn bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Ủ. Em đến sớm nhỉ? - Quỳnh nói, mặt lạnh tanh.

- Vâng. Hôm nay em được nghỉ. - Thảo Mai nói tiếp, trong giọng nói hơi run run. Nhỏ sợ mọi người đã biết nhỏ đã gián tiếp hại nó. - Mà sao hôm nay chị lại gọi em đến đây ạ.

- À. Hôm nay chị có việc phải bay vào miền nam gấp nên không thể ở đây với Trang Anh được. Còn anh Bảo, anh Minh, anh Phong và anh Hoàng Anh có việc quan trọng ở bang và ở công ti nên cũng không thể đến được. Mà mãi đến chiều tối chị mới về nên đành nhờ em vậy. Không biết em có phiền không.

- Vâng. Mà mọi người đã tìm ra được ai là người hại chị Trang Anh chưa ạ. - Thảo Mai hỏi, có vẻ như nhỏ đang rất lo lắng.

- Mọi người vẫn chưa tìm ra, đang phải đợi Trang Anh tỉnh lại mới biết được. Nếu mà tìm ra chị sẽ cho người đó sống không bằng chết. Bấm vằm người đó thành trăm mảnh và cho người đó ném chịu cảm giác đau đớn đến tột cùng cho dù người đó là ai. Không những chị mà các anh ấy cũng sẽ làm như vậy.

Quỳnh buông lời đe dọa làm cho người Thảo Mai run lên từng đợt. Cảm giác lo lắng lấn áp cả con người Thảo Mai. Nhỏ lo sợ nếu bị lộ sẽ bị mọi người sẽ ghét bỏ. Nhỏ lo sợ nếu bị lộ cuộc sống của nhỏ sẽ trở nên u ám. Nhỏ lo sợ nếu bị lộ nhỏ sẽ bị mất đi tất cả. Và nhỏ lo sợ nếu bị lộ Phong sẽ khinh ghét, sẽ không yêu nhỏ và đến với nhỏ dù chỉ một lần. Nhỏ sợ, nhỏ sợ rất nhiều. Khuôn mặt nhỏ trở nên biến sắc nhìn mà trông đến tội.

- Em làm sao vậy Thảo Mai, trông mặt em xanh như tàu lá chuối vậy. - Quỳnh thấy Thảo Mai như vậy thì cười thâm trong lòng. Vậy là bước đầu của kế hoạch đã thành công.

- À. Em không sao đâu. - Thảo Mai nghe Quỳnh nói vậy thì lắc đầu nguây nguẩy luôn miệng nói không. Khi được Quỳnh gọi điện báo đến bệnh viện nhỏ đã cảm thấy bất an rồi, bây giờ Quỳnh lại nói vậy nên Thảo Mai nghĩ mọi chuyện đã bị lộ.

- Ủ. Em không sao thì chị đi luôn đây. Bye nha.

- Bye chị.

Thảo Mai chưa nói hết câu Quỳnh đã xách chiếc túi nhãn hiệu Chanel yêu thích của mình đi từ lúc nào. Quỳnh vừa đi khỏi, Thảo Mai đã vội vàng đóng hết cửa phòng lại. Khuôn mặt nhỏ đã gần như biến sắc trông chẳng khác gì vừa bị bắt quả tang.

- Trang Anh, xin lỗi chị. Mặc dù không muốn nhưng tôi vẫn phải làm điều này với chị. Cũng tại chị cả thôi nên đừng oán trách tôi. Nếu chị tỉnh lại mọi người sẽ biết hết mọi chuyện, khi ấy tôi sẽ mất hết tất cả nên tôi đành phải ra tay trước vậy. Xin lỗi và tạm biệt.

Nói rồi Thảo Mai tiến lại phía bể bình oxy nối với ống thở của nó. Nhỏ lặng lẽ đứng vậy một lúc rồi với tay lấy con dao gấp đó cắt đứt đoạn dây nối. Nhỏ nghĩ làm vậy nó sẽ không được tiếp oxy và sẽ bị chết vì ngạt. Một í nghĩ cay độc. Nhưng nhỏ đâu có ngờ đã có người biết việc làm của nhỏ.

- Tạm biệt. À không, vĩnh biệt chị Trang Anh. AHAHAHAHA..... - Nhỏ cười như điên dại, một nụ cười ghê rợn à không phải gọi là nụ cười giết người

chứ nhì.

- Thảo Mai, em làm việc lộ liễu quá. Phải làm việc kín đáo một tí chứ, phòng này có gắn camera theo dõi đấy.

Thảo Mai đang được đà cười lớn thì bỗng nhiên Quỳnh nói với giọng thản nhiên và bình tĩnh hơn bao giờ hết. Đứng hình, Thảo Mai hoàn toàn im lặng, trong lòng sợ hãi và lo lắng đến tột độ như không tin vào mắt của mình. Nhỏ biến sắc, biến sắc hoàn toàn. Có ai ngờ được rằng Quỳnh lại về đột xuất như vậy chứ. Thảo Mai từ từ xoay người thì nhận ra Quỳnh đã đứng sau mình từ lúc nào. Bàn tay Thảo Mai run run siết chặt lấy con dao, nhỏ như muốn rỉ máu. - Chị...chị Quỳnh. Chị đang trên đường đi vào miền cơ mà. Sao bây giờ chị lại ở đây? - Thảo Mai lắp bắp nói, khuôn mặt biến sắc trông đến tội. - Ày. Bây giờ mà đi vào đấy thì sao mà xem được kịch hay cơ chứ. - Quỳnh nói giọng chế diễu, bốn cợt. Ngoài vậy thôi chứ trong lòng cô rất lo cho Trang Anh. Dù cô đã biết trước sự việc nhưng nếu đến muộn một bước có lẽ mọi chuyện sẽ rất phức tạp.

- Kịch...kịch hay ở đâu ạ. Mà em đâu có làm gì đâu. Từ khi chị đi đến giờ em chưa làm gì chị Trang Anh cả, em nói thật đấy. - Thảo Mai lắc đầu nguây nguây, giọng điệu nghe chừng tai vô cùng.

- Em hay nhì, chị có nói là em đang làm gì đâu. Hay là em có tật giật mình nhì? - Quỳnh nói về hờn nhiên vô cùng làm Thảo Mai cứng họng. - Mà em đang làm gì vậy, tính giết Trang Anh sao? - Quỳnh nói tiếp. Mắt đỏ mắt như muốn thôi miên Thảo Mai.

- Em đâu có. À. Em đang định gọt hoa quả ấy mà.

- Hoa quả ở đâu? Tội chị có mua hoa quả đâu. - Quỳnh vừa nói vừa liếc ngang liếc dọc xung quanh như trên người Thảo Mai. - À ở kia đúng không? Em mới mua lúc nãy à. Mà lúc nãy chị làm gì thấy em mang tới đâu. - Quỳnh vừa nói vừa chỉ về phía đằng sau lưng Thảo Mai.

- À vâng vâng. Em mới mua đấy ạ. Chắc lúc ấy chị không để ý ấy mà. - Thảo Mai nói như đúng rồi. Nhưng có vẻ ông trời không thương nhỏ vì ở đó có gì đâu. Nhỏ quay lại đằng sau thì khuôn mặt biến sắc. Hoa quả mà nhỏ mang đâu có tồn tại.

- Thảo Mai, em lộ bộ mặt thật ra đi. Đừng có đóng kịch trước mặt chị. - Quỳnh nói bằng một giọng nghiêm túc và đầy quyền lực.

- Em có làm gì đâu. - Thảo Mai nhún vai.

- Hôm trước đi chơi cùng mọi người chính em gián tiếp làm Trang Anh bị thương. Cũng chính em là kẻ gián tiếp làm hại Trang Anh trong vụ đánh nhau lần này với bang Badgirl. Còn nữa, chính em là đồng phạm với Nguyễn Diệu Anh - Lisa của Badgirl. Tất cả đều đúng chứ nhì, có cần chị nói thêm điều gì không.

- ... - Thảo Mai bị dồn vào thế bí nên không thể phản kháng gì được. Nhỏ siết chặt con dao cầm trên tay một cách uất hận.

- Em hãy nói đi. Có đúng như vậy không.

Quỳnh gất. Cô không biết nên làm gì tiếp theo. Cho dù có hại Trang Anh thì Thảo Mai cũng là em của Hoàng Anh - người yêu cô nàng. Hơn nữa đối với Quỳnh, Thảo Mai còn hơn một người em gái của cô. Quỳnh hay Trang Anh cũng đối xử với cô nàng rất tốt. Vậy mà giờ đây... Thật kho khăn.

- Ừ đúng vậy. Người làm chị ta bị thương cũng như người gây ra tất cả mọi chuyện là tôi, là tôi làm tất cả đấy thì sao nào. Chị nghĩ bây giờ chị nói điều này thì mọi người sẽ tin chị à. Chỉ nghĩ lời nói của chị có giá hơn lời nói của tôi chắc. Thật nực cười. - Thảo Mai khẽ nhếch môi nói.

- Được rồi.

Bây giờ đến lượt Quỳnh nhếch môi nói. Cô nàng lấy từ túi xách của mình ra một cái máy ghi âm nhỏ. Sau đó cô nàng tua lại đoạn đối thoại vừa rồi. Điều này làm Thảo Mai vô cùng sửng sốt và sợ hãi.

“... Ừ đúng vậy. Người làm chị ta bị thương cũng như người đã gây ra tất cả mọi chuyện là tôi, là tôi làm tất cả đấy thì sao nào. Chị nghĩ bây giờ chị nói điều này thì mọi người sẽ tin chị à. Chỉ nghĩ lời nói của chị có giá hơn lời nói của tôi chắc ...”

- Chất lượng âm thanh có vẻ không tồi nhì. Phải nói là ngoài mong đợi đấy. - Quỳnh cười khẩy, nói. Cô không để ý rằng Thảo Mai bây giờ trông biến sắc và tức giận tột độ.

- Chị... chị gài bẫy tôi. - Thảo Mai tức tối nói.

- Chị đâu có gài bẫy em. Mà nếu chị có gài thì cũng do tự em chui vào chứ nhì. - Quỳnh nói với giọng ngây thơ tột độ.

Thảo Mai ngậm cục tức trong lòng nhưng khổ nỗi nhỏ đã cố nuốt nhưng nó chẳng chịu trôi. Nhỏ xiết chặt con dao ở trong tay rồi nhanh chóng lao đến phía Quỳnh với ý định đâm nó vào người cô nhưng không..

- Thảo Mai. - Từ đâu Hoàng Anh quát lớn bước ra rồi bốp chặt lấy cổ tay Thảo Mai khiến tay nhỏ không thể cử động. Theo sau đó là anh, hấn và Phong tức giận đi ra.

- Anh hai, chị ta cố í hại em. - Thảo Mai nhìn Hoàng Anh, mắt rung rung nhưng không làm Hoàng Anh động lòng. Biết không làm Hoàng Anh lay động, ánh mắt của nhỏ liền chuyển hướng về phía ba chàng trai còn lại... - Anh Phong, anh Minh, anh Bảo. Mọi người phải tin em - ...nhưng đều vô vọng.

- Anh đã thấy hết rồi Thảo Mai, em thật bỉ ổi. - Phong ném ánh mắt kinh thường về phía Thảo Mai. Khuôn mặt anh lộ rõ sự tức giận tột độ.

- Em thật khiến tôi khinh thường. – Anh lạnh lùng nói như muốn ăn tươi nuốt sống Thảo Mai. Điều này khiến nhỏ rung mình.
- Thật đáng thất vọng. – Hấn nói rồi chạy lại phía đường bẽ xốc nó lên, định đưa nó ra khỏi phòng nhưng...
- Mà làm gì vậy? – Phong giang hai tay chắn ngang đường hấn rồi gắt lên. Thực sự là Phong biết hấn định làm gì nhưng nhìn thấy nó trong vòng tay hấn khiến lòng anh cảm thấy đau xót và khó chịu vô cùng. Người con gái mình yêu trong vòng tay người khác thì dễ chịu sao được cơ chứ.
- Mà không thấy dây nối với bình Oxi bị cắt rồi à. Muốn Trang Anh bị chết ngạt hay sao. – Hấn cũng gắt lên. Bây giờ không khí trong phòng ngột ngạt vô cùng. Chỉ còn lại sự im lặng.
- Tôi không dễ chết thế đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.